

Gubcsi Lajos

Leányálom
Erotika fátyolban

Szeptember végén...

G Marketing & Média Kft., Budapest, 2014

Gubcsi Lajos Leányálom - Erotika fátyolban

Copyright Dr. Gubcsi Lajos

Kiadja a G Marketing & Média Kft, Budapest, 2014

ISBN 978-963-86807-8-5

A könyvben Gubcsi Attila festőművész alkotásait vettem át korábbi albumaimból.

Minden múzsámnak

Tartalomjegyzék

Előszó - Er(ot)ika

Levél a nővéremnek a távolból

Lányremény...

Lányregényben egy férfihang...

És ismét leányálom...

Utószó

2011-ben megjelent *Legényregény* című könyvem önvallomás volt. Őszintesége miatt sikert aratott. Ez sarkallt a párhuzamra, a másik oldal keresésére. Férfi vagyok, leányregényt nem írhatok, vagy ha írnék, az agy szüleménye lenne, fikció. Ezért megálmodtam - minden írásomban külön-külön -, milyenek (is lehetnek) a nők, a különböző nők. Tudom, hogy sokat álmodnak, szeretnek álmovilágban élni ők is. Ilyenkor misztikum születik, ha szerencsénk van. Magam ezzel kísérleteztem, mikor elhelyeztem magamat a fejükben, a gondolatukban, a szívükben, az ölükben, karjukban. És őket az enyémben. Így születtek az írások. E mellett idéztem korábbi könyveimből olyan verseket, prózákat, amelyeket a szerelemről szerkesztett irodalmi web-oldalak olvasói kifejezetten érdemesnek találtak arra, hogy kiemeljék más verseim közül, és eljuttassák - gyönyörűen illusztrálva - saját olvasó köreiknek. S eljutott hozzám néhány titokzatos női írás is. Nagyon boldog voltam, hogy ezek is részei lehettek e könyvemnek.

Gubcsi Lajos, 2014

Egy irodalmi honlap *21* versemet szedte csokorba, ezekből idézek a könyv középső részében. Szépen illusztrált gyűjteményük miatt külön is tisztelettel ajánlom:

<http://edesszomorufuzike.blogspot.hu/search/label/Gubcsi%20Lajos>

Előszó - Er(ot)ika

Erika, erotika - milyen szép a szójátékban a képzelet szárnyán rágondolni. Erika: kimon-dom a szót, de nem rá gondolok, mert ő nincs, hanem minden nőre, akivel testi érzékiség szintjén megáldott az élet. Az ő összes vonzódásuk, és minden, amit e közben adtak, összesűrűsödik ebben a gyönyörű névben: Erika. Pedig végiglapozva e téren gyűjtött emlé-keim közel 5 évtizedén, élettel és élvezettel megtöltött lapok - nevek - százait felütve rá-jövök, hogy a valóságban soha nem szorítottam magamhoz egyetlen nőt sem, akit e névvel áldott meg az élet. Talán ezért is különös a sejtetés, amit a név sugall e sorok írása közben.

Erika, te ismeretlen, most más soha meg nem ismerhető, titokzatos érzéki talány. Állsz előttem fehér fátyolban, lebegsz tündéri elvontsággal és mosollyal, incselkedsz velem, mert tudod, hogy szeretnék, de el nem érhetlek. Hófehér lepled alatt márvány fehér arcodon piroslik - vöröslik - ajkad. Színezék vagy vér?, sok-sok kiontott férfi vér, kiontott, de nem kiöntött, hanem általad mohón elfogyasztott vér. Szimbolikusan értem ezt is, természetesen szó sincs elfajzásról. Kiszívtad sorstársaim energiáit, hogy mindig újra és teljessé töltsd magadat, új harcra, új ölelésre, vad vonaglásra, örületbe kergetésre készen. Velünk telítet magadat, s gyűjtöd össze erőt, hogy uralkodhass rajtunk. Mi szép és sejtelmes hát Benned, Erika?! Örökös és biztos győzelmed? Melled remegése a látható és kézzel ta-pintható hullámhosszokon. Elrejtett mélységed? Kellékeid, melyeket felmutatsz, hogy azon-nal meg is vond? E kellékeid a lényeged, vagy ez is csak harci eszköz: nyelved mérgezett nyíl, öled lehúzó várarak, ajkad damaszkuszi kard, ujjad fojtogató polipkar? Jaj, Erika, kér-lek, Istenre kérlek, bánts még!!!

S ha már magatehetetlenségig megigéztél, ha kifulladásig elgyötörtél, ha a végén tetsz-halálba kergettél, akkor... utolsó erőmmel felállok a kerevetről, s megpróbálom elmonda-ni... jó, jó, csak elrebegni... jó, ok, csupán kissepegni magamból, hogy... milyen felfoghatatlan vagy! Ami most következik e könyvben, az mind Rólad szól. Te beszélsz Magadról. Én csak jegyzetek, fel se pislantok. Méltatlan vagyok eldönteni, hogy a végén szép lesz-e vagy rút, vágyakkal teli vagy frigid, végtelenül adakozó Istennő avagy köve-telőző zsarnok, tündér vagy csak női Nárcisz, mint ahogyan nem fogom soha megtudni, hogy szerettél vagy csak használtál... Hát ez itt a kérdés, Erotikám!

Levél a nővéremnek a távolból

Kedves Nővérem! Segíts!

Lehetetlenre vállalkoztam. Hiába hunyom most be a szemem a csodás illúziókra, jelenetekre várva, semmi sem releváns. Ami kép feltolul, nem az enyém. Amely hang megszólal, másé, s csak áttételesen tudok róla. Az érintés egyoldalú, csak arról beszélhetek, amely engem ért el, és amelyet én nyújtottam: de nem tudhatom, mit váltottam ki vele.

Képzelfőzhetek, s van rá alapom. Visszaidézhetek nagy, mély vallomásokat, s hozzáfűzhetem saját gondolataimat róluk. Mégsem lesz való, amit írok. Itt-ott igaz lehet, de a valót csak nő írhatja meg.

Más volt a helyzet a Legényregény című könyvem megírásakor 2010-11-ben. Elég volt felszakítani az emlékezés burkát, s ömlött ki minden szép és izgalmas, még a valóságértlen is szót kért, mert tudta, hogy igaz és való. Alig bírtam bezárni a reteszeket. A bőség zavara kísértett, s nem lehettem teljes. Mindabban, amit leírtam, magabiztosan és tévedhetetlenül mozogtam. Néha a regényben szereplő hölgyek felismerhetőségének elkerülésére át kellett festeni az alapvonalakat, de minden megtörtént és úgy...

Hogyan írok most lányregényt? És egyáltalán: miért írok? S ha regényt nem merek, álmaikat hogyan írom meg, izzó vagy zokogó perceküket?

Mert régóta izgat, milyenek - lehetnek - ők. Van-e elég képzelőerőm rájuk vonatkoztatni azt, amit a magam nyilván torzító férfi nagyítóján látok róluk, bennük? Tudom, hogy tévedek: hogyan lehetnék én ők? De tévedéseim megmutatják a valóság másik, általuk nem látott oldalát. Azt, hogyan értelmez egy férfi - tapasztalatok alapján - női vágyakat, gesztusokat, illúziókat, izgalmakat és kéjes érzéseket. Ebből a szempontból indokolt lehet az egyébként nyilván eltúlzott cél: írjon férfiember lányregényt, ha csak töredékekben is.

De mert tudom, ismerem korlátaimat, s nem vagyok skizofrén, ez a felfedező út nagyon hiányos lesz. Nem regény, csak egy esetleges fűzér, érzelmek és képzeletek, képzelődések játéka sorba rakva. Meggyőződése, hogy a nők buják. Éppen annyira, mint a férfiak. Talán nagyobbak a korlátaik, amelyek mögé elbújnak, talán kínzóbbak a gátlásaik, amelyek miatt ezt nem akarják kifejezni. De ha láttunk már - láttunk mi férfiak, és persze láttak ők, nők magukat - erotikus, szexuális helyzetbe került, már bent a helyzetben felizzott nőt, tudjuk, hogy... Istenem, hogy milyen nagyon buják a nők. Hála neked, Teremtő. Mi lenne, ha nem így lenne?! Megállna a Föld is.

A Föld azonban szédületes tempóban forog, lüktet velünk a totális űrben, annak hihetetlen rendjében, s arra kényszerít bennünket minden nap, hogy a természetes emberi rend

kozmikus erejével lüktessünk mi is nemi álmunkban, tettünkben, vágyunkban és sírásunkban, kiábrándultságunkban is, melynek az a legfőbb értelme, hogy majd legyőzzük, félredobjuk, átváltjuk zajos örömmé. Igazi rend ez, nem zűr, nem összevisszaság, nem elvadult vágy. Lüktet velünk az egész világ, s nem engedi egyetlen percre sem, hogy elfelejtsük: mi férfiak a nőké vagyunk. A nőkért vagyunk. S ők fordítva. A legnagyobb emberi törvény.

Ebből a feltételezésből merítettem erőt, hogy néha beleéljem magamat abba, amit egyébként sokszor láttam, éreztem, élveztem. Bevessem magamat egy egyetlen, vagy sok nő általánosítottan egyetlen nagy vágyába, s feltételezzem, hogy érzem és értem az ő lüktetésének lényegét, minden fontos mozzanatát.

Ez a könyv tehát - eltérően a Legényregénytől - nem regény. A valóságban inkább érzelmi kifakadások rögzítése versben, néha prózában, s nagyon erősen a kép eszközével. A kép rendkívül fontos. Nincs annyi lehetőségünk a szexualitásra, amennyit szeretnénk. Ezért gyakran képből éljük meg: a tinik kezdő, izzott, lázas képében, az elhagyatottságok fájó képében, a kitalált könnyes képében, az újraéledés tobzódó festményeiben. Elménk mindent szállít, azt is, amit a test nem. S mert elménk irányítja testünket, ez utóbbi úgysem maradhat le: szállít majd ő is mindent, csak legyen rá megrendelés az okos elmétől. S ha ez nincs, szállít magától. A test a vágyak forrása és célja. Forog, mint a Föld. A Nap körül. S mindenkinek van legalább egy Napja. Lehet, hogy távoli, és a hétköznapi szó csillagnak hívja, de aki e nagyon messzi távolba kényszerül a maga Napjához - csak ott talál, csak ott létezik neki -, az éppoly boldog, mert megtalálta a magáét. Hogy csak a képzeletben? Ne feledjük: Homo sapiens vagyunk, nem párzó nyulak. A képzelet és az azt hajtó szellem a legfőbb tudásunk tartozéka. Nagyon keskeny a vonal az elképzelt és a megélhető boldogság, a szexuális varázs között. Látszólag e mondat iszonyú nagy butaság. Azt javasolom mindenkinek, próbáljon hinni benne.

Valójában nem is azt írom, amit ígértem. Kibújik a szög a zsákból, pontosabban a nadrágból. Azt írom, amit a férfi önmaga nők iránti vágyairól írna, persze képzelt titkát a nők számára adva. Bocsánat, tévedtem. *Nővérem, adj ihletet.*

U.i.: Hány magány hány hiányt, Édes Nővérem?! Meggyógyíthatok akár csak egyet is?

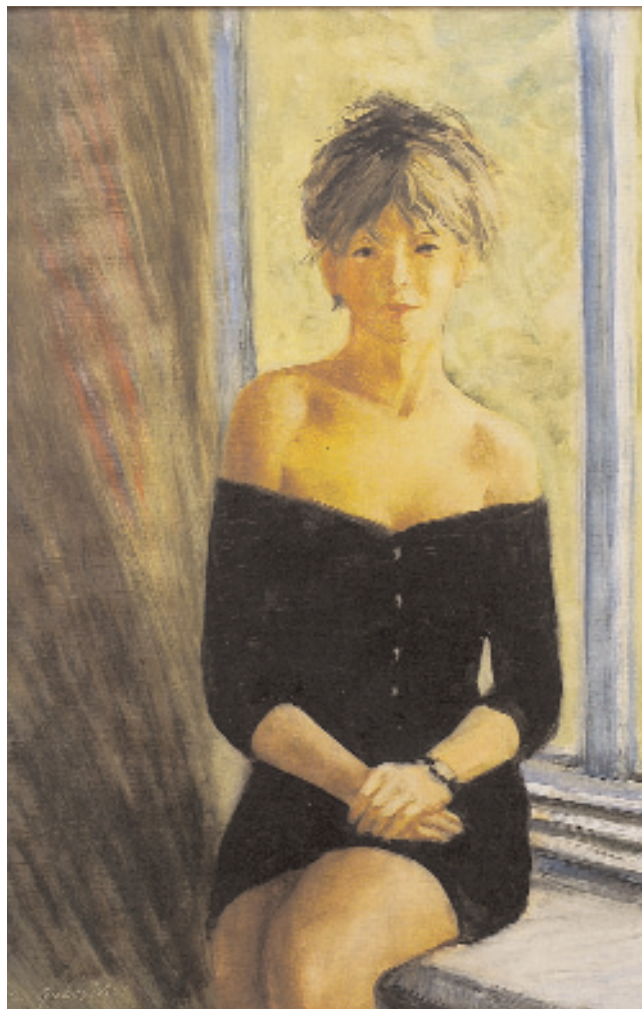
Ébred, és...

Belebújtam a párnádba
Hajnal hasadt illatoddal
Játszadoztam a tollakkal
Pihéidben bentebb kúszva

Tested csendben magához tér
Túlhajszolta az éjszaka
De nincs idő lanyhulásra
Csobogni kezd a forró vér

Kifulladásig, mint mindig
Nem engedve megtorpanást
A kéz utolsó cseppjéig

Gerjeszted az odaadást
A hajnal is csak alig hasad
Ölembe rejtéd arcodat

Vigyázz, a test a lélek szolgája!

"Ha azt nem is mondanám, hogy nagy fába vágta a fejszédet, de azt igen, hogy nagyon fura, tekergően kanyargós és egy férfi számára talán nem is annyira meg- és felfogható "fába". Sok mindent leírtál az előbbi előszófélemben, de amit leírtál a szexualitás tárgyában, nem mindenki számára jelenti az igazi célt. Inkább valamiféle eszközt egy bizonyos cél eléréséhez, amely a képzelet, az illúzió és a valóság mezsgyéjén lebeg délibábként... s amit igazán soha nem érhetünk el, mert nem is létezik, csak a forróság vibrációjában látszik úgy, mintha lenne, de csak elménkből kipattant ferdére dőlt álmok mákonyos csábító kavalkádja az egész, s kijózanodva a fejünk majd a puszta sivatag kiszáradt földjére koppan...

A nők érzelmes, érzelmi lények. A tudomány is bebizonyította, hogy agyuknak az a féltekéje, amely az érzelmeket irányítja, jóval fejlettebb a férfiakénál, így ez a szféra a férfiak számára teljességgel felfoghatatlan. Ezért az érzelmi érettségnek, töltetnek arra a fokára, amelyre párjai eljutnak, a férfiak soha fel nem érnek... ezáltal ridegebbek, brutálisabbak, érdeesebbek, és sok mindent egyszerűen meg sem értenek. A nők ezt jól tudják, a hétköznapi apró rezdüléseinek, dolgainak egyszerű gyakorlatát jobban ismerik, s női bölcsességükkel e férfiúi fogyatékossgot jól tudják kezelni. S talán nem is várnak tőlük olyan szerelmet, lelket melengető mély és örök lelki ölelést, amelyet ők adni tudnak...

A test sok vonatkozásban csak a lélek szolgája. Lélek nélkül nincs rezdülés, nincs vágy, nincs vonzalom, nincs szerelem. Szerelem nélkül nincs értelme semmilyen testi kapcsolatnak sem, mert az lealacsonyodik az állati ösztönök szintjénél is mélyebbre. Mert az állat is csak azt teszi, amit a természet törvényei szerint tennie kell, és nem többet, de azt megteszi. Hogy ne legyen szükségét végző kiszolgáló, cseléd, emberi állat, a lélek parancsainak kell engedelmeskedni, amit nem szabhat meg sem divat, sem eszme, sem politika, sem a korszellem. A lélek parancsa a természet parancsa, Isten parancsa. 10 egyszerű mondatban benne foglaltatik minden lényeg.

A lélek parancsa a szeretet parancsa, a hűség parancsa, az igaz parancsa, a jövő parancsa. A vonzalomból fakadó szerelem érzékeny, mint a női lélek. Óvni kell, nevelni kell, építeni, fejleszteni, őrizni. Minden nap tudatosan hozzátenni, megkérdezni, melengetni, hogy ne tudjon kihűlni. Ha nincs szerelem, ha nincs szeretet, nincs vágy, nincs semmi. Csak hazugság van. Ha vágy van, ha él a szerelem, egy szó, egy pillantás, egy röpke érintés több mindennél. Ha ez nincs, semmiféle agyafűrt technika nem tölt el igazi gyönyörrel. Gyötrelmes kínok közt száll a sírba...

Érzékeink a legkisebb rezdülést, érintést is értik. Szavakkal soha ki nem fejezhető belső jelrendszer törvényeinek engedelmeskedve. Sokszor szenvedünk attól, ha nem jön válasz rezzéseinkre. Sokszor elszenvedjük a durvaságot, megalázó, goromba, rideg helyzeteket, megcsalattatást, mellőztetést, figyelmetlenségek garmadáját, eljártsszuk a másik nő, a második nő, a megcsalt nő, az elhagyott szerepét is, közben felneveljük gyermekeinket, végezzük a napi munkát, s igyekszünk szépnek lenni még este is, miután hazacipeltük a vacsorának valót, jó szót adni annak is, aki azt már rég nem érdemli meg. Jó lenne visszakapni a szeretetet, az érzelmeket, de bölcsességünk továbbviszi így is az életet.

A szerelem tehát a cél és az élet, az erotika a hozzá vezető eszköz. S csak addig boldogít, amíg az isteni parancsoknak engedelmeskedünk hűségben, kitartásban, szeretetben. Nem sziklamászók vagyunk, nem alpinisták, nem a csúcsra akarunk eljutni nap mint nap minden áron erőlködve, a teljesítményeket hajszolva, de soha el nem érve igazán... az út maga az, ami a cél, amit járni kell, s meglátni az út szépségeit... talán ez visz el az örök boldogsághoz"

Font Anny

Hús-, feles- ég

Örül, kacag, tisztel, szeret, szerelmes és eped.
Bukik, süllyed, sír és üveges. Törik, reped, meghaldoklik, fáj és lázas.
Feláll, rohan, kipirul, éljenez, odadobja magát, kérés nélkül beléd tömi mindenét.
Visszariad, elalél, megdermed, kihűl, dadog, reszket, kínlódik.
És felrobban, szétárad, kimos, kitisztít, kikékít, kipirosít, elpuhít.
Örülten magába szív, el nem enged, benned jár, beléd váj álmában. És sír, mert fél(t).
És reménykedik, ad, csak ad, kérni is elfelejt, eléd szórja, benned tárja szét.

Ilyen a hűség.

Ilyen a hűséged.

Amely annyi bajon, kétségen, öngyötrésen, csalódáson képes volt áttörni magát, még saját magán is, egész böldogtalan múltján, hogy rád bízhasa magát: hogy hűséges maradjon hozzád, az egyetlenhez, ki ezt soha nem érdemelted meg.

Lányremény...

Ördögi sors

Édes, gyengéd, jó nővérem
Ismeretlen kis testvérem
Öcséd sorsa ördögi lett
Adják-veszik a testemet

Ördög vagyok vad szándékkal
Megperzseltem, akit bírtam
Mézes léppel csalogattak
Angyalok, ha rám borultak

Szét se néztem, csak benyomtam
Kulcsomat a zárba nyomban
Bevertem a kaput, ajtót
Testre tűztem testnek valót

Mindent, mi szép, felhabzsoltam
Rést nyitottam angyalokban
Nyársra tűztem, megégettem
Lángolt velem kéjes tűzben

A réseken ki-be jártam
Testenként hármat találtam
Sorra, rendre hívtak vissza
Míg ördögi vágyam bírta

Ördögi kör: találmányom
Erőt gyűjtök minden lányon
Testük féltett kis zugában
Szétáramlik, amit adtam

Lányregényben

Lent a mélyben
messzeségben
meredélyben
menedékem.

Melegében
édesében
vérbőségben
verítékben.

Mézízében
szemfényében
mell-melegben
heverésztem.

Testem testben
elernyedten
jelt kerestem
szíveinkben

Egybekelten
kettészelten
egybekelten
újra széjjel

Benne keltem
minden éjen
hajnalfényen
lányregényben

A Titok

Nem írhatok Neked, édes drága szeretőm, szerelmem, múltam és jövőm. A jelenem nem vagy, nem lehetsz, ezer szál köt családodhoz, amit én oly szívesen eltépnék, de nekem könnyű, én csak egy lány vagyok, egy szabad, senkinek le nem kötelezett bébi. A Te szerelmed. A szálat el nem téphetem, a titkot fel nem fedhetem, mert akkor magamat tépném le rólad, soha meg nem bocsátanád. Beszorítottam magamat a titkos találkozások szűk világába - de ott, és akkor, amikor, legalább beszoríthatlak téged is. Levelet nem írhatok, telefonálni tilos, e-mail-t soha nem küldhetek. Várom az egyetlen következő megérintő pillanatot, és aztán a következőt, talán még ezret, tele reménnyel, hogy egyszer majd másként lesz, s tele reménytelenséggel, mert tudom, hogy mindig így marad. A Titok a mi állandó viszonyunk, az egyetlen megbízható elem. Ameddig ő van, addig vagy te is. Ha véték ellene, te már soha többé nem leszel.

Amikor titkolózás van, és információ-, valamint kapcsolat-megvonás, akkor a titok erősödik, belém mar, ordít. Ki akarja fejezni magát, de nem tudja, mert bár magában mindenről beszél nekem és velem, mindenről, minden részletről, és még annak a részleteiről is, ez azonban mégsem A Titok, mert ezt azonnal hallja az ember, abban a pillanatban, amint magában kimondja. Kimondtam magamban, tehát él. Ez így nem titok.

A Titok tehát csak az, amit úgy titkolunk, hogy elmondjuk valakinek, egy egyetlen egynek. Hogy belesuttogom a füledbe azt, amit már százszor elmondtam magamban az elmúlt hetekben. Viszont ez akkor így mitől Titok?

Ki érti ezt?!

Talán attól titok, mert tudjuk, hogy amikor a másiknak elmondtuk (megmutattuk, kezébe adtuk, rábíztuk titkunkat egész testünk formájában), akkor...

... akkor egyben behatoltunk az ő titokvilágába is, és ott mindent kicseréltünk, titokban. Ez így valóban az egyetlen hatalmas titok, a mienk, senki más nem látja, nem hallja, én pedig hordozom magamban bennem hagyott jeledet a következő találkozásig.

Érzem, amint belül lüktet bennem a te titkod.

Vallomás - két értelem

És belép. Bent van.

S akkor minden megváltozik.

A tér, az idő, az előre megfogalmazott mondatok.

Beljebb jön.

Valahogy kezdi betölteni a teret.

Nem lehet másra gondolni.

Nem lehet mást érezni.

Nem lehet már mást látni sem.

Nincs már több betöltetlen tér.

Csak ő van. És én.

De már nem tudható, hogy ő én vagyok-e.

Aztán kijebb megy, de csak azért, hogy újabb erővel ismét beljebb jöjjön.

A tér pedig növekszik.

Csak nő, nő és nő.

Igen, mert nem

Ti férfiak, ti balgák, miért nem értitek?

Amit nem ehetünk, arra mindig mohón vágyunk, s fel is faljuk.

Amit nem ihatunk, az iránt szomjazunk, s e szomjat semmi más nem csillapítja.

Amihez nem szólhatunk, az titokzatossá válik.

Amihez nem nyúlhatunk, az fétisként lebeg előttünk.

Amihez nem imádkozhatunk, az lesz a mi vad Istenünk.

Amiben nem reménykedhetünk, az lesz az elérhetetlenül szép jövőnk.

Ami nem borul ránk melegítve, azt magunkra akarjuk húzni felforrósodni.

Ami nem értünk vérzik, azért vérünket hullajtanánk, egyetlen csepp édes véérért.

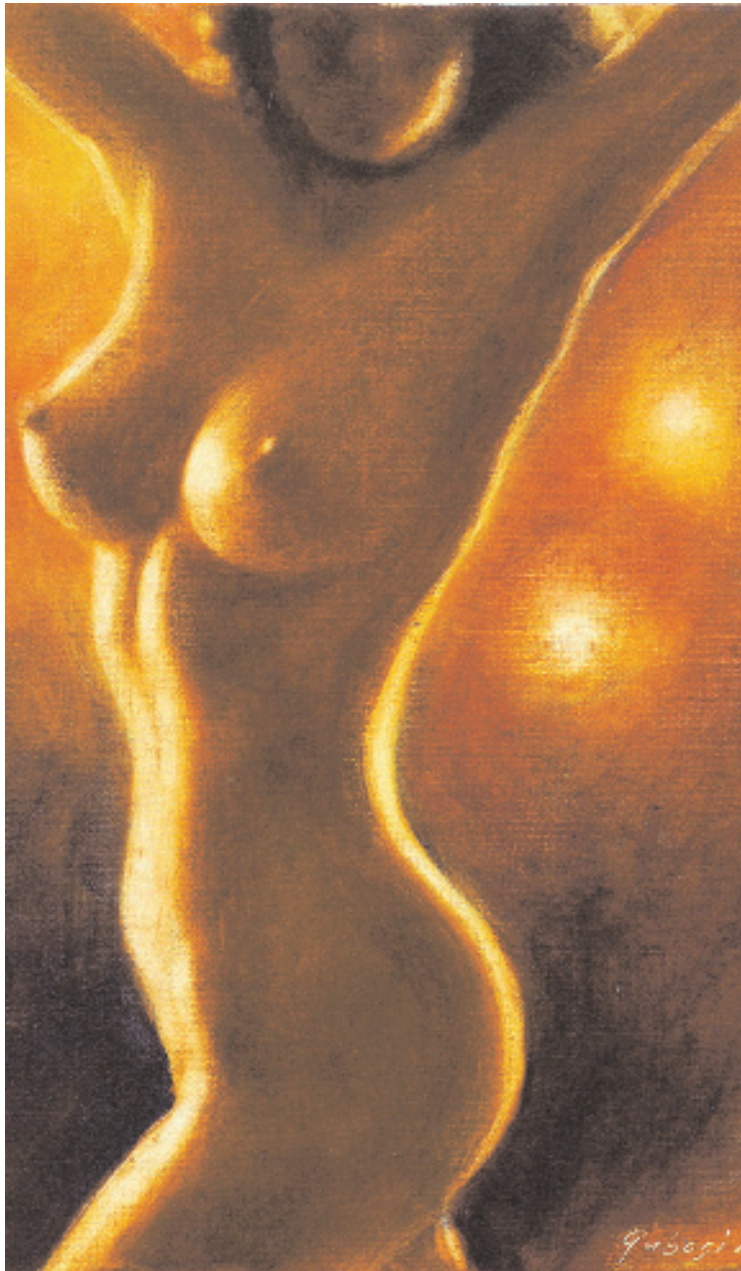
Ami nem minket dicsőít, annak súgva nyújtánánk át a himnusz sorait éneklésre.

Amit nem mersz kérni, azt tárt kezekkel szórjuk feléd.

Ami nem erős, azt karunkba vesszük gyámolítani.

Ami nem.

Azt igen.

Szexpír

Mi ránt engem beléd
Mivel takarsz éppen
Mi csábít el feléd
Mi folyik mélyedben?

Reám zárt izmaid
Vagy a selymes torok
Kifeszült húrjaid
Vagy hogy hozzád bújok?

Az ajak a szádon
S ajkaid comb között
Szemérmed' nyársalom
S nedvedbe öltözök

Melledbe költözök
Bimbóid izzanak
Szertelen örömök
Adj teret vágyadnak

Nem, nem, igen

Ti nők, ti balgák, csak ezt értitek?

Vadul vagy engedékenyen
Rabul ejtve lángható kéjedben
Éjeken, mikor robban a vágy
Magam megadva omlok alád

Bomlok egy pontért, kettőért talán
S a harmadikban a lélegzet eláll
Fénytől sima, csillogó bűvös bőrödön
Siklik a kezem, s bent kezdem előlről

Kifelé haladva, hogy újra befúrjam magam
Feltáruzó világodba, hol feléled hatalmam
Nő, egyre nő, táguzó a csalogató mélység
Omlasz te is, maga alá dönt a hím fenség

Félálom

Álom terül szét ágyamon
Árnyék kúszik ágyékomon
Puha pille bódult ajak
Vörös lángban égő vágyak

Félig nyitva, félig zártan
Tárd ki, kérlek, nyisd meg bátran
Félálomban részegülten
Mélységembe leszédülten

Buja báj

Benne ébren
Lent a mélyben
Kerget éber
Szenvedélyem

Végignézem
A szemében
Tengermélyben
Ellenfényem

Még nem láttam
De már vártam
Éjjel nappal
Vele háltam

Megbénultan
Hajlatában
Benne holtan
Összerogytam

Édes álom
Visszavárom
Kihűlt ágyon
Bujaságom

Édes álmom
Visszavárom
Forró ágyon
Testem tárom

Mézcsepp a kehely-mélyben

Álmomba elmerültem
Ébredve kiderültem
A Tavaszt kiültettem
A Nyárban rajtad ültem

Bimbókat szemezgettem
Virágban nedvet leltem
Nedvébe mártom kedvem
Kedvemet rá ereszttem

Itt álmodik mellettem
Cseppjében tágul testem
Ajka, szirma szelíden
Rám zárul szűk kelyhében

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Nevemet nem kívánom felfedni. Ismeretlenül küldöm versemet. Olvastam *Legényregény* című könyvét. Azt gondoltam, ha férfiként ennyi érzéke van a nők iránt, talán bele tudja magát érezni a nők hangulatába. Engem elhagyott... nem akárki hagyott el, hanem a szeretőm. Titkos szeretőm volt, mert családi állapotom ezt követelte meg. Még mielőtt lelépett volna - szó, üzenet nélkül -, tehát még akkor, amikor azt hittem, hogy van szeretőm ma és holnap, ezt írtam neki (neki már nem küldöm el, Önnek is csak azért, hátha egyszer valahol közölni tudja. Naiv írás, nem vagyok költő. Naiv, de kicsordul belőle (nem fejezem be, hogy mi csordul ki, mert éppen elsírtam magamat...) szóval a vágyam,, vagy hogy félek...

--- *Ha egyszer nem jönnél...*

Ha egyszer nem jönnél,
Az nagyon fájna,

Szétüvölteném
A nagyvilágba
Persze csak némán,
Hogy más meg ne hallja,
Vágyadat a jajszó újra előcsalja (más ölébe hajoltál már?)
Ha egyszer nem jönnél,
Nem lenne semmi
Más feladat:
Csak visszazökkenni
Keresni máshol, máson a csóкод,
Az érintésed, s rádöbbenni:
Soha nem lehet már visszamenni (s csóкод máshol úgysem lelem)
Ha egyszer nem jönnél,
El sem képzelem
El-elidőzők
Szép, régi képeken
Visszahozni majd sehogy nem tudom
S hajnalonként majd önkéntelen
Álmodozni leszek kénytelen (magammal játszadozva saját testemen)

Mélyszántás (ezúttal szólaljon meg a férfi, hölgyeim, figyelmet kérünk a feltáráshoz)

Hatalmas sóhajjal kezdődik. Lehet erről írni? A melegről, mely szétárad. A forróságról, mely mindig ugyanazt az élvezetet nyújtja, melyet nem lehet elégszer érezni. A széttárt élet-szépségről, amely...

Magába hív. Nem is érdemlem meg ezt a fenséges hívó szót. Ezt a kitárulkozó vágyat, szétnyíló testet. Két kezemmel szétfeszítem a combokat, nehogy valaha becsukódjanak. Ha már elindultak a kitárulkozás útján, mutassanak meg mindent. Lassan szétfeszítem, s középre csúsztatom a kezemet. Egész tenyeremmel befedem, hogy aztán lassan szétnyissam az ujjaimat, s minddel megkeressem azt a pontot, amelyet felfedez magának.

A test már teljesen ellazult, megadta magát. Nincs a világon az a testi erő, amely innen visszafordíthatná. Egy nő innen már nem tér vissza mindaddig, míg el nem nyelte vágya

összes célpontját, míg meg nem kapta titokban annyiszor elnyert örömeit. Nyílik a test, izzítja önmagát, s cseppjei lassan sík tengerré, langyos tóvá változtatják az előbb még száraz teret.

Hogy mit tesz a puha ajak, a kemény vagy lágy nyelv a kinyíló szirmok között, embere válogatja? Művész ember tudja, mivel tartozik a művész az ihletőnek.

És aztán nincs kegyelem. Megérkezik az a pillanat, amikor két erő eggyé válik, szétbont-hatatlanul, egymásba kúszva, ahogy a költő írta: Megpihenni benne. De ez tévedés. Most nincs pihenés. Éber, teljes feszültségben telik el minden másodperc, az is, amikor meg kell állni élvezni azt, ami kialakult. Lüktet bent a mély, s tömi tele összes üregét az anyag, a behatoló test. Kitömi, betömi, agyon terheli teljes súlyával, erejével.

És még bentebb, és még lentebb. És még. És nem is lenne soha vége, ha nem kellene kijönni néha, szétnézni a csatamezőn, megnézni jól a csata ázott terét, s arra kérni most a lány kezét, hogy lágyítsa ő is tovább, kergesse ő is örületbe, keresse meg ő is a titkok pontját, s mutassa meg, ki ért jobban hozzá: én vagy ő. S mert én, persze hogy én, sokat kell még tanulnia. S a tanulás mestere a gyakorlás. Gyakorolja hát most előttem, milyen magasra tudja kergetni saját vágyait. Jól van... jól van... nagyszerű... látni-érezni, már fent száll. S onnan egyhamar nem jön vissza.

És akkor kezdjük előlről. Most már azért kevésbé türelmesen, kevésbé óvatosan. Most már vadabb dolgoknak van helye. Egészen szétfeszíteni a testet, mutassa meg minden rejtékét, mozgassa meg minden izomszálát, recseljen a remegés. És akkor bele, egészen, ki és be, bent hagyni, ki és be, bent hagyni, most csak bent, s ott körben keményen. Végre! Átvette ő is az ütemet, most már nem hagyja, most már az övé minden, csavarja, tekeri, nem enged el többé, húzza magába, tolja a magáéba.

És hány ilyen vonzó, tág szívóerő van egy nőn? Őrajta hány van? S melyik a jobb? Mindegyik tökéletes?! Nézzük csak... ez itt, ez a kitágult, rugalmas csatorna már megtelt élvezettel. De mi van fölötte, az a pici, vágyakozó, rejtőzködő mélység ugyancsak árválkodik. Nézzük meg, mit kér. Ugyanazt, ugyanúgy? Jé, milyen erővel húzza magába, forgatja körben.

S ha már mindennek, majdnem vége, van még a nagy titkok hordozója, az ajkak, a nyelv, a mindentudó anyanyelv, magyar anyanyelvünk, s hihetetlen, milyen beszédes. Elmond mindent a sűgástól a sikolyig, a fuldoklástól a cuppanós csókig, kisgyereknek járó finomságtól a... torok erős mélységéig. Ott már ismeretlen titkok kezdődnek, az már a művészbejárá, ahol titkon találkozik a művésznő és a művészúr, s a művésznő szívja magába, elnyeli mestere, a művész úr minden gondolatát, míg végül... iszonyú csatazajok zúgnak, a sebzett

lovak hörögnek, a sasok vijjognak. Ömlik a napfény a torok, a száj, az ajkak zárt világában.

És akkor fel kell ismerni, jó lenne felismerni, hogy a mézes ajkakért túl korán hagytuk cserben a combokba zárt kis helyeket. Ne hagyjuk el őket ilyen gyorsan, még majd idő előtt bezárulnak! Vissza azonnal hozzájuk, elernyedtek már, vagy ugyanaz a hév hevíti őket most is, mint néhány perce? Elnyelnének bennünket újra, még kegyetlenebbül, ha visszatérünk hozzájuk?

A pudding próbája az evés. Erős, ágaskodó vágyunkat temessük ismét a két, villámgyorsan kitáguló, csábító mélyedésbe, egy kicsit lentebb, egy kicsit fentebb is, egy kicsit távolabban, és egy kicsit szűkebben járva-elve, de mindig bent, egyre bentebb.

Mélyen bennük, elmélyedve, mintha saját magunk egész testét kívánnánk kölcsönadni, s cserében megkapnánk a teljes elrejtett világot. Milyen néhány nap múlva - mintha mindent elfelejtettünk volna már, mintha sose jártunk volna még ott - a fiatal aranyásók hevével mi fogunk újra kinyitni, feltárni, kimélyíteni minden aknát, járatot, és aztán mi fogjuk teljes erőnkkel betömni, le- és elzárni... nehogy másnak is kedve támadjon arra járni.

Lányoknak, akik a párnájuk szegélyében szerelmet találnak

Mennyivel tisztább a valóság. Az a borzalmas, unalmas.

A képzelet szép, kedves, brutálisan szeret. Letép minden láncot, elvet és megvet minden óvatosságot. Betaszít a totális szabadságba. Ott aztán tobzódhatsz kedvedre. Oly nagy szükség van rá, mint a levegőre, a vízre.

A képzelet maga a valóság, szerelmet ad minden percben, vágyat olt kedvedre, mert teljesíti minden vágyadat ott és azonnal. Meg sem kell szólalnia a lánynak, asszonynak - hohó, a férfiaknak se! -, és máris ott terem teljes sudár alakjával, mindent megigéző tekintetével, forró leheletével, alánk fekszik és ránk, bennünk van eleve. Megoldást hoz minden bajra, csak át kell karolni a párnát. Még ágy sem kell.

Behunyod a szemedet, ha végighallgattad elmebeteg társad ordítózását, odébbállsz néhány méterrel, s hívod, azonnal magadban teremted a számodra mindig elérhető boldogságot: a forró képzeletet. De ez csak a kép. Persze, édes, színes, aranyozott. Amikor működik és él. De amikor kikapcsolja magát vagy kikapcsolja őt bármely egyszerű tény, akkor bizony sötét nyomok maradnak utána. Mert kiderül a legszebbéről, hogy elillan, mint a kámfor, s hogy talán, talán, talán... ott sem volt?

A képzelet felelőtlen. Kérdezés nélkül betolakodik, szét se néz, nem érdekli, hogy fényes nappal van vagy kínzó sötét. Jön-megy, jár-ke, kínál minden jót, ami nála van, korlátlan és bőkezű.

A valóság nem ilyen. A valóság siralmas, röghöz kötött, sápadt. Csak lődörög, küszködik, zihál, betevőért kiált, csalódik, szomorkodik.

De a valóság tisztességes. Soha nem mond mást, főleg nem többet, mint amire képes. Figyel, nézelődik, elemez, felkészül, teszi a dolgát, és vár a tettekre, az eredményekre, melyek persze az ő tettei. De még csak nem is henceg vele. Teszi, amire hivatott.

Kinek van igaza?

Éljen, sokáig éljen a képzelet! Oly szürke volna a világ és minden perce nélküle. Csábítom, el nem engedem soha, legyen bennem mindörökké.

De mert becsapsz, képzelet, ámítasz és elhagysz azonnal, ha kedved tartja, itt hagysz árván magamra engem, árva kicsi lányt, mégis azt kívánom: hívjon magához a valóság, tegye a fejét a vállamra némán, s csak annyit mondjon: ez itt én vagyok.

Forró nyomon (krimi)

Forró nyom
oly nagyon
felforral
vánkosom

Forrón nyomj
most agyon
kihűlők
ágyamon

Forr, bomol
ajkamon
ott honol
ráhagyom

Forrponton
lehajol
átkarol
rám omol

Szemérmeddel ajkadon
Ajkaidon

Édes mélyben
Szemérmedben
Izzó vérben
Ismét égj el

Lázban, vadban
Rám tapadtan

Hol titkod van
A torkodban

Rések, ajkak
Tágra nyílnak
Bezárt tárnák
Feltáruhnak

Kemény szeget
Szögezek be
Egy nagy éket
A testedbe

Rejtekedben
Kifeszülten
Verítékben
Beléd értem

S hol elrejtéd
Szemérmedet
Hívó jeled
Izzón remeg...

Reményemben
Az egyetlen
Szerelmedben
Sérthetetlen

Tilosban

Még nem találom a szavakat
Még csak ízlelem az arcodat
Még csak nyitnám csillám vulvádat
S még nem látom, leszel-e enyém

Már megszoktam, tárt tested fogad
Már tudom: mindig másodból ad
Már érzem a puha combodat
S már elhiszem, hogy csak az enyém

De mégse. Nem lesz így soha
Ez vétkek buja szerelme
Mindenkit elátkoz sora

Bűnös út nem visz a mennybe...
Élvezem, mint elbujtat
Hogy férj ne lásson: teste alatt

Alig bírom

Hőség.
Hős ég
Beléd
Tűzharc

Véred
Éled
Belém
Öntsd át

Tested
Enged
Értem
Bontod

Nedved
Nyelved
Bennem
Árad

Mélyed
Védjegy
Kéjed
Éget

Elég!
Elég!
Elég!
ültél

Ver, ver
Lüktet
Sikít
Párnád
Sarka
Ronggyá
Gyúrve

(Óvatosan, mintha nem is ezt tenné, mintha nem is akarná, mintha csak úgy véletlenül...

Kinyitja kis rejtőzködő kosarát. Elém csúsztatja, nyitogatja, kitárja.

Én nézem a gyönyörű virágot, a szép kelyhet, a szirmot, odahajolok, szétnyitom a szirmokat, megkeresem a bibét, nagyon óvatosan, hiszen szinte nem is látszik, csak virágértő szakember tudja, hol van.)

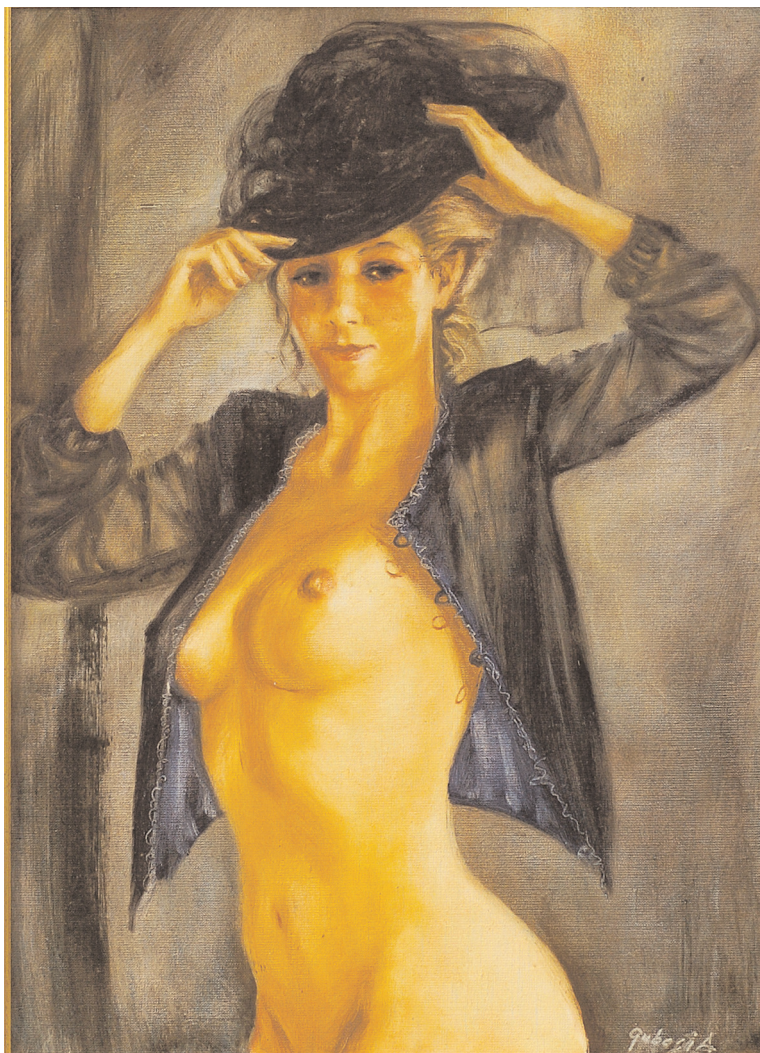
Elbocsátalak, hogy maradhass!

Drágám! - Ok, ha akarod, mostantól így szólítalak, drágám. E perctől, amikor éppen azt szeretném, azt akarom leírni, hogy vége, hogy már nem mehet így tovább. Így aztán ez a "drágám" talán eléggé értéktelen is. De mert te ezt kérted, erre vágysz, takarjuk rá a gyönyörű múltra, azt melegíteni ezt a szót: Drágám! - annak ellenére, hogy én nem mondtam ki eddig senkinek életem során és nem is fogom. Valahogy nem jön számra. Most még is kicsaltad belőlem, talán a fájdalom miatt, hogy búcsúzom. Most hallod először és utoljára, s aztán törölöm ezt a szót az emlékezetemből. De utoljára még a füledbe akartam sügni, hogy örökké ott maradjon, nehezebb időkben is: Drágám.

Édes Kicsi Drágám, örülök, hogy a tolvajokat, akik ki akarták rabolni az irodádat, észrevetted, a rendőrséget időben kihívtad, s elkapták őket. Ma ez példátlan. S elborzadok, ha arra gondolok, mi lett volna Veled, ha nincsenek meg többé a vámpapírjaid, a számláid arról a mérhetetlen üzleti forgalomról, amit társaiddal bonyolítasz, ami - látom, ne félj - fontosabb Neked, mint bármi más, fontosabb, mint én, hát persze. Nem is kívántam soha, hogy titkos barátnőért lemondj a célodról. Nem te lennél, ha feladnál bármit is. És tényleg: örülök, mert Hozzád tartozik az üzleti siker, s ez a világ ma erről szól. Amibe egy szerető legfeljebb titkos órákba fér bele.

Régóta érlelődik bennem, de csak mostanra látom világosan. Ezért lesz ez egy búcsúlevél, az alábbiak miatt, s nem az üzletember érzelmi önzése miatt, hiszen azt ismertem eddig is. Sokadszor (számomra), túlságosan sokadszor hozod elő, kérdezel rá, hánytorgatod fel nekem azt, hogy a kapcsolatunkban, mondjuk ki, viharos titkos szeretkezéseink végeláthatatlanná vált láncolatában én túl gyakran megtorpanok, aztán megint visszatérek, újra kiválok, s újból jövök Hozzád fénysebességgel. S hogy te ezt nem szereted, mert Te arra vágysz, hogy mindig, mindenhol, ugyanúgy, rendületlenül és csak Téged, Téged viszont minden porcikádban, főleg altájakon... Eddig csak kényelmetlenül éreztem magamat ettől a "vádától, az én megbízhatatlan és ingadozó érzelmi-szexuális viselkedésem iránti vádadtól", most már azonban határozottan zavar. Mert nem jogos. S ugyanígy nem hiszem, hogy okod van feszegetni azt, hogy valóban szeretlek-e én Téged.

Hullámokban telt el ismeretségünk eddigi évtizede. Viharos ismerkedés és egekig csattanó, ismert hörgések, elvadult szex, számomra addig ismeretlen erővel. Aztán külföldre kerültél, természetesen megszakadt minden. Te ugyan élted a magad tipikus férfi-szingli világát, én azonban ezt nem engedhettem meg magamnak. Férjhez mentem, gyerekeket szültem,

anyává váltam. Aztán néhány éve, amikor véletlenül újra egymásra akadtunk, az első találkozásunk után én megbocsáthatatlanul és reménytelenül Beléd szerettem. Óriási volt a zavar bennem. Nemcsak az addig számomra oly ismeretlen "külső szerelmi viszonyban élést" kellett feldolgoznom, hanem azt is, hogy valakire közel annyiszor - ha nem többször - gondolok, mint a családomra.

Te köszönted szépen, nem kértél ebből. Elég világos voltál. A testemet hajlandó voltál használni, de sem a szellemi, sem a lelki "együttlétezésből" nem kértél. Persze meg kellett, hogy értsenek - s ugyan több menetben, de próbáltam ahhoz alkalmazkodni, amit Te akartál. De számomra ez a durva visszautasítás volt az igazi megtorpanás, s minden visszalépésem azóta is ebből indul ki, erre vezethető vissza. Én ugyanis valóban kőbevésettnak tekintem a szavaidat - furcsa módon már az első telefonbeszélgetésünk óta, csupán a hangod alapján, amikor személyesen még nem is találkoztunk. Ennek megfelelően, amikor megtiltottad, hogy szerelmes legyek Beéd, kiépült bennem az a praktikus blokkoló rendszer, ami többé már nem engedi, hogy szerelmissé váljak. Nem, köszönöm, egyszer elég volt! Ne is hozd szóba többé, kérlek, hogy szerelmes vagyok-e Beléd.. . S a megtorpanásaimmal kapcsolatos vádjaimat sem, ha lehet.

Nem alkalmazkodtam-e sokszor és sok mindenben ahhoz, ami Neked megfelelt? Tényleg nem látod, milyen visszatérés az hozzád, hogy munkaidő után, mikor már régen haza kellene indulnom, inkább megszervezem, hogy a munkatársaim hazamenjenek, hagyják tovább dolgozni "úrnőjüket", csak azért, hogy Téged ott zavartalanul fogadhassalak, mert Neked ez a hepped, hogy az irodában, a pamlagon, az íróasztalon, számítógépek mellett. S én fenntartás nélkül várlak, nyomorult kis lopott "alig"-órára...

Te nem érzed ugye, hogy hányszor csaltam meg a családomat? - igazából nem azzal, hogy lefekszem Veled, hanem azzal, hogy ilyen szemérmetlenül, miközben ők otthon nagyon várják és sajnálják szegény anyut. Ne hozd szóba többé kérlek a megtorpanásaimat! Tudjuk jól, hogy mindkettőnkben nagy a büszkeség - alkalomadtán bármelyikünk el tudna némulni hetekre, hónapokra, akár évekre is. Van belőle tapasztalatunk, megtettük már sokszor, s mindig ugyanaz lett a vége: repültem Hozzád, szinte már kinőttel a szárnyaim.

Néha legszívesebben levágnám őket, talán le is vágtam már, de éjszaka - álmomban, mikor Veled álmodom - mindig kinőnek. Mostanában kezdem azt elhinni, hogy ha hetekre-hónapokra el is tudunk némulni valami büszke daczból, örökre biztosan nem. És ez itt az én bajom ennek a levélnek a megírásával is, most, hogy látom, milyen hülyeséggel kezdtem. "Búcsúlevél." Alaptalan képzelgés. Örökre nem szólhatna a csend köztünk, hiába kezdtem ezzel a nagy érzéssel ezt a levelet. Hogy ok, vége!

De nem. Túlságosan nagy úr lenne - bennem is, Benned is. Az internet függőség kapcsán mondtad, hogy naponta mennyiszer kattintottál arra, hogy jött-e üzenet tőlem. Szerinted én évekkal ezelőtt, amikor semmi kapcsolatunk nem volt, amikor azt hittük, hogy abszolút vége, vége, hogy akkor én hányszor kattintottam az MTI hírekre, hogy hazajöttél-e külföldről... S ugyan-így akkor is, amikor ebben az 5 éve felújult viszonyban éppen már hónapok óta nem volt köztünk semmi... mert Te a milliárdjaiddal voltál eltelve.

Érthetetlen, hogy engem mi tart fogva Benned. Az is érthetetlen, hogy éppen most, hogy az éjszaka elhatároztam, hogy megírom a búcsút, s most ez lesz belőle, ez a szerető-szálnalmas vágy és nyöszörgés... nem is akarom már megérteni, hogy mi tart Benned mindezek ellenére. Mert sajnos én benned vagyok.

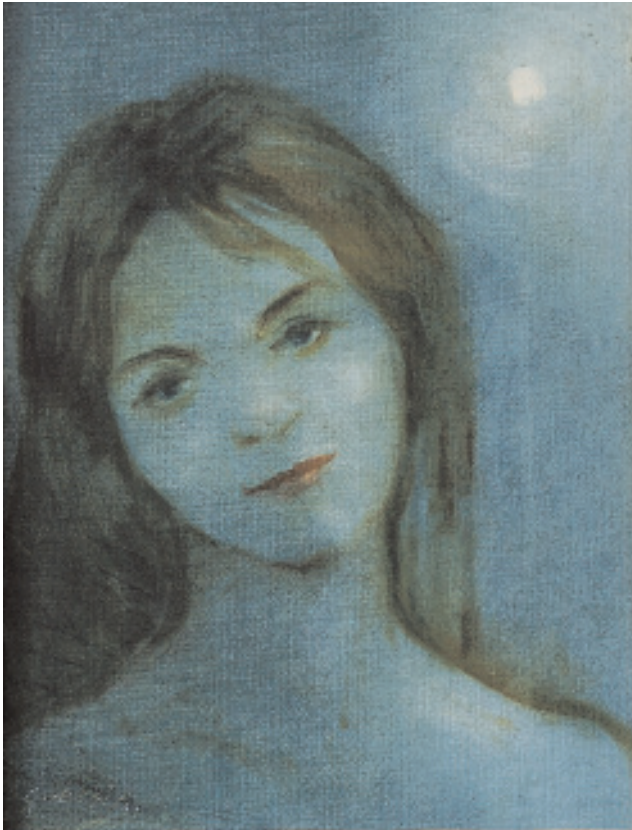
De az egyórás találkozások továbbra sem tetszenek. Miért éppen az én irodámban, az én lakásomon, az én otthoni családi ágyamban? Miért nem a Te valamelyik luxus lakásodban? Tudom magamtól is, ez így izgató Neked. Jó, nekem is. Ha minden simán menne, talán már régen nem is érdekelne. De soha nem fogom megérteni, miért olyan fontos a titok, a kis csalás íze. Miért olyan fontos a veszélyvállalás? Brutális. Tudod Te, milyen feladat az számomra, hogy az irodám, a lakásom akkor legyen éppen üres, amikor Rád jön a féktelen vágyad?! És ha egyszer puskával belép a férjem? Attól hogyan izgulsz fel?

Azt szeretném, ha a vágnak nem megrendelésre-időre kellene érkeznie, amikor együtt vagyunk. Szeretnék Veled erdőben sétálni, medencében Hozzád simulni, együtt fagyit enni - majd amikor már nem bírunk magunkkal, egy meleg ágyban valahol egymásnak esni. Egy-szer, kétszer. Sokszor.

Na, ez lett a fene nagy búcsúlevélből. A következő találkozásig, puszi. Sietek. Azt nem tudom, hogy a Te Dianád vagyok-e még, de itt egy habcsók, *Di!*

U.i.: "*Drágám...*" ízlelgetem. S nem is hangzott volna rosszul... Kár. Mert vége.

Rossz hír jött, nem jössz

Kihűlve
Hallgatom
A jegesedést
Halántékomon
Ébredek-e
A tetszhalálból?

Vonszolom
Testemet
Nem kapta
Meleged'
Forró hő
Helyén fagy.
Bent rekedt
Fél, reszket
A didergő
Rettenet.

Eltűnődöm - tűnj el!

Csak annyid van, amid nincs
Szemedben nem csillog kincs
Hajadban őszül a tincs
Fogoly vagy, rajtad bilincs

Nem jön a nemre vigasz
Szívedből éled a gaz
Csak az igen az igaz
Te többé nem lehetsz az

Egykor ajkamon tapaszt
Mára csúf kacat lettél
Télből kibújó tavasz

Mocskosabb vagy az ősznél
-Ím' az utolsó szevasz
Koromba kever a szél

A völgy csúcsa

Harmadszorra fut át rajta a feszültség és az enyhülés, a vibrálás és a megnyugvás furcsa keveréke. Ez a különleges, sokszor átélt testi váltóáram most nagyon nyugtalanítja. A kezében reszket a papír, helyesebben a keze reszket a papír alatt.

Ki írhatta?

Ki tud különleges titkáról, tinédzser lány kora óta féltve őrzött kincséről? A méz ízét tizenévesen találta meg, s fiatalasszony korára tökéletesre fejlesztette a varázst. A méhkirálynők gyönyörét - mosolyodott most el. Nem sok fiúnak adta oda a testét, talán csak átlagosan. Ki lehetett az, ki oly közel került hozzá, hogy titokban kifürkészhette szexuális gyönyörének forrását, a forrásszerzés módját? S talán ez a valaki részt is vett benne, meglesve őt, a részese volt? Mindeddig azt hitte, s gyönyöreit máig úgy idézte elő újra és

újra, hogy biztos volt benne: ezt csak ő tudja, s csak akkor, ha maga bújhat bele az ágyába, kéjesen, hason csúszva, majd örömszerzésbe bújva.

Soha, soha nem kellett magához érnie. A teremő élet megáldotta azzal a képességgel, hogy ha fantáziáját szabadjára engedte, a két combja közé zárva azonnal felforrott az a pici kis pont, az a kis sejtés, talán csak egyetlen sejt, ami élteti és kirobbantja a nők vágyát. Lágú, lassú ritmusban sóhajtozott lent a völgy, két domb (comb) közé zárva, míg végül megadta magát, felrohant a csúcsra. Onnan aztán visszaomlott, lecsúszott kéjesen, hogy újra kezdje titkos jelbeszédét a pontocska és az ő két testvére, őrző-védő combja.

Ki látta ezt valaha? Ki írta ezt a levelet, s miért? Kinek a szavai ezek - még szerencse, hogy csak ő volt otthon, mert hogyan magyarázta volna meg, hogy feladó nélkül érkezett a nevére ez a rejtélyes küldemény. Megborzongott kéjesen.

"Minden sejt életre kell és felizzik, ha úgy érsz hozzá.

Minden sejt megtelik a saját forró plazmájával, nedvével, ha azt akarod.

Minden ajak kitágul, ha csak rá nézel arra, akit tág ajkakkal szeretsz. Ajkak fent, ajkak lent.

Minden szó simogat, ha hozzá szólhatsz, ha sokat vártál rá.

Minden élvezet elélvez benned, ha hozzád ér.

Összezárt combjaid először némán csodálkoznak, hogy na, mi történik itt, majd vad rángatásba csábítják egész remegő testedet.

Összezárt combjaid végre szétnyílnak, és fel akarnak falni (fel akarják falni azt, aki ott van velük, fölöttük, alattuk, értük, bennük)

Összezárt combjaid kiszorítják a vágy teljes tárát abból a pici, ártatlan pontból, amiről nem is tudod, hogy van-e és hol van, és miért van, és kiért van.

Összezárt combjaid a te nagy titkod. Ilyent talán senki nem tud. Így talán senki. Ez a te magán titkod lánykorod óta. Oka van, hogy így alakítottad ki kiömlésedet, oka van, hogy éppen ez szabadít fel és lök fel az égre - az oka te vagy, mert valamiért te magad teremtetted meg ezt a saját rejtélyt.

Összezárt combjaid közé férkőzni apránként, ahogyan felforrósodnak azok ott ketten, a te combjaid, és aztán még vele együtt ketten-hárman: a másik combjai és valami, ami tolaszik előre, belülről.

Összezárt combjaidat nyisd fel, nyisd ki őerte, a kis tolaszkodóért, hogy kapja meg jutalmát bátorságaért ő is. Összezárt combjaid tárd szét előtte, alatta, utána - és mutasd meg titkodat, amelyet olyan nagyon védenek e combok."

És itt állok tanácstalanul... Ki írhatta ezt? Kinek szolgáltattam ki magamat?

Mikor a levél közepén járt, már az ágyon feküdt, félig az oldalán, kéjes csendben megadva magát. A levél vége felé lassan átfordult legkedvesebb helyzetébe. Az utolsó sort úgy olvasta, hogy egész, hason kibomló betakarta az ágy közepét. Lassan mozgásba lendült a világ, a zárt, belső, ismeretlen titokvilág. Már ott volt a szemében az arc, amely ilyenkor mindig megjelenik, a vágyott, szeretett arc, amely e pillanattól benne lesz minden következő, hullámzó másodpercben. Mindig ő van vele ebben a mélyben, ahonnan elindul a csúcs felé.

Hitek hídján

Hited hídján
Szíved nyitján
Öled titkán
Álmodni szép

Bennem dobban
Bennem robban
Rám omlóban
A teljesség

Ajkad puhán
Rejtett vulkán
Combod tárván
Nyíltan enyém

Hagyni adni
Belém bújni
Felolvadni
Ha jössz felém

Lányregényben egy férfi hang...*

*Az ebben a fejezetben olvasható írások a szerző korábbi köteteiben jelentek meg először: Valaki dobog a szívemen (1999), Haza szerelem (2000), Summa (2004)

Érted?

Én is, te nem
Nekem nincs merszem
Neked nem hallik át szívem
Én most, te soha
A sorsunk közös mostoha
Én most vagy soha
Te elillansz haza
Te holnap, én azután csak
Csókolnálak, bezártad a szádat
Forrón lihegsz, mint a vaskemence
Kérdelek, a boszorkányt ismered-e
Kapkodod a levegőt, Istenhez készülsz szánón
Én most is hozzád tartok, mézzel cserepes számon

Az én szívem...

A szívem bezárta kapuját
Már nincs senki, kit beengedjen
Magával tereli magányát
Erdőkön, sírokon, gyepeken

A szívem nem enged nekem sem
Ujjával befelé indult el
Ahová mutat, örök a mélyben
A szívem többé már nem felel

A szívem úgy szeret, mint senki
De elhagy, s nem hagy vele menni
Szívemben, rég' fénylő lét, vér sincs

Nincs sóhaj, búcsú, hurrá, órjas
Csak egy lehalkított dobbanás
Kezemben emléke' ősz hajtincs

Csók

Az egész szédület
nem volt más, mint
a szádból átszökő üzenet

Csókká szépült csalétek
Keresed a rád vágyó éket
A visszakért két kezét
Minek ritmusa a csípődön remeg
Keresi, kutatja a tiedet.
Megszerezted, elvesztetted
Az elszakadozott időben végül
Az arcod fehérből pirosra vált, mielőtt elkékül
Meg-megállsz: milyen voltál majd nélkülem
S én azelőtt? Még épelméjű szerelemben?

P.s.:

A munkám marad. Megvetett ággyal váró arám
Akinék az arcán az éj rejtett kéjjel s titokban jár
Könnyes arccal elhagyottan elhiszi: a dolgom az életem
A fejem s csak utána a szívem. Valamennyi kedvesem.

Dereng már a határ

Sajnállok minden szót, mit majd mással beszélsz
Sajnálom a mozdulatot, amivel máshoz érsz
Sajnálom a tekinteted, mikor azt másra veted
Sajnálom a szégyentelen, kettősen elvesztett életet

Írígylem az utat, amit másnak mutatsz
Írígylem a jövőt, mi másnak nyújt futamokat
Írígylem a ráncokat, miket kezem már nem símogat
Írígyllek minden józan percedért, mely nélkülem szalad

Drágám

Még sem szólalok és máris bánt a véleményem
Beléd halok meg, s te megátkozol minden éjjel
Miért vagyok megverve az eredendő szenvedéllyel
Mit neked úgyse adhatok, ha át-átjössz silány kéjjel
Mondd, miattad, belőled, tőled vagyok? - S ha meghalok..?
Derengésben
Tovább feszít majd szép szíved hiánya
Vesztes az, ki kényes viszályban szeret
Ha már a múlté a dúlt idill vak hibája
Mikor a valóság könnyen megreped -
- akkor tedd vissza megfojtott szívemet.

Ébredés

A csókom ismét bátrabb lett
Éter hullámán lépeget

Vágtázik a legvégső célig
A vidám kéjes fetrengésig

Rám terítet a valót s az álmot
Leemeled arcomról a fáradt nyomot
Elfajult vágyaink árvák maradtak
Most teret nyitunk új, hívő imáknak

Nekem szól hajad tánca a Napon
Fehér ingű lelkem újra eléd tárom
Testvonatod elrepít az édes mesékbe
Zakatol minden, szétvet vágyad ébredése

Becsuk a század, hová visz az ismeretlen évezred
Hulláma a magasba ránt, vagy elnyel majd bennünket
Ébredj bennem
Mélyen pihen édes álmod, könnyedre váltod életed
Könnyeket rejtess szemed mögé, siratni mindig nem lehet
Táltos regél a titkokról, miket a kínok olykor feledtetnek
ÁLOM marad itt mindig minden, öleld csak a rejtelmeket.

A rejtjeleket, miket csak a te szemed ért
Hisz' fizettél már eleget a szerelemért
A szenvedélyért, mely óvatlanul hozzád ért
S nem kérdezted, miért hal meg a virág a világért

Veled hajtottam álmodba megadó fejem
Dúdolgattam, volt-e már valaha ilyen. - Jó nekem,
Elűztem a rossz, vásott víziókat a világ legvégére
S ha visszajönnek, párnád lesz a bástyám, vegyél szíveidre.

Úgy hallom, a messziből, neszeidből, szerelmed illatából
Úgy érzem, hellódból, hajad balzsamából, mindened dallamából
Úgy látom, szemed sugarából, kicsi létébredésedből, világod vágyából
Tested összes hajlatából, hogy itt vagy megint, lány a Holnap álmából.

(a tavasz első napjának éjszakája)

Hajnalka

Hajnal hasad

Hasad alatt

Édes álom

Csókos szájon

Őrzi tested -

- Épp' hogy kinyílt -

Szép szemérmed'

Vad titkait

Rózsa szírom

Bíbor pírban

Kedved iszom

Pihegsz rajtam

Hajnali fény

Tárul most fel

Egy új remény

Combod ölel

Égig élek

Angyal-e még, aki már repülni sem akar

Tiéd-e még az arc, mit sötét lepel takar

Mért nem vonz a kéj, ha melletted fekve ott henyél

Kit csábít a vágtaázó szélvész, ha nem mozdul a fény

Gyáván elillan a lankadók álma

A hóhér csuklyát húz a szabadságra

Dacolva dühöngsz, vagy szelíden szólsz

Emeld magasabbra az égig fénylő zászlót

Tagadd le, hogy fekélyesnek láttad arcomat
Hazudd, hogy - bár elhullott - szeretted világomat
Hidd, hogy végig védted elvetélt érdekemet
S mondd, hogy magadra feszítesz a kereszt helyett

Mit hánytorgat fel már megint a halál
A múlt minden lélekben veszteseket talál
Miért ordít bele bensőnk végtelen csendjébe
Ha ébredsz mindannyiunk halhatatlan kedvese:

Feltámadó eszünk

Egymás szemébe bújva

Elbújtam a szemedben, megpihenni benned
Szerelem nyugszik csillagfényei mélyén. Érted
Szikrázik itt minden, a nyári villám, s ha hó jön, a fagy
Gyere simogass a szemeddel, ha már bennem vagy

Kiesek egy új világba
Minek nem volt még soha álma
Fél, és ha merne, rám se várna

De száguld tovább, pörög felém
Feléled még, mint a halott remény
Mert a szememben Te csillogsz s a tiédben én

Elérsz

Ha a villám átsaphat rajtad
Mikor feszültség uralja arcodat
Urald magadat, vészeld át életed
Fogom kezéd, mondd: megengeded

Ha átjössz hozzám az éjszakán
Mosolyod nyújtsd, elér hozzám
Emlékszel? - kacagtunk már valahol
Hol egymással járt menny és pokol

Száradt szív, halott szemek
Félénk lélekfalak, teérted térdelek
Táguló tér, hiszek egy Istenben
Nem mentem el hozzá még egyszer sem

Most a fekete lyukban eltűnök
Ha kell, az ördögökkel feljövök
A Sehonnaiból visszaúszok a Styxen
Magamból felmerülve, lopakodó szívvel
Ki nem mondott tiszta vággyal
Vársz egyre a megvetett ágygal

Hosszú volt az életút, kimerültem rajta
Képzetembe, kőbe vésték: ez elveszett fajta
Üvöltenék, ha a béklyó a számon nem zárna szorosra
Rabláncra vert ideáim nem lógnának sorjában felakasztva
Gleccserjégen csúszkálók mezítláb, örök hó ontja rideg sugarát
És mégis élek, megtalálom a szádat, mely belém itat egy leheletnyi imát

Hulló Hold, szálló Nap
Szökő üstökös, a ma holnap

Fehérre dermedten nézem rossz kedvem
Csupaszra vedlettem, elhagyom életem
Szánkón suhanok az égető nyárban
Szorítom a lelked az izzó éjszakában

Belőled élek
Ily csekélyek az erények

Szédülök, szétesett világot látok
Szánom magam, elüldöztem, ki megáldott
Elhervasztottam a kórót is az árkokban
Elszáradt a mezőm alattam, elbotlottam

S te majd ott állsz fölöttem
Benned sose kételkedtem
Visszaadod az álmom
Magadban tartod a lángom

Fény a párán

Szent, szerelmem szép és szertelen
Vágy, arcomba simulsz épp' testemen
Lélek, ráncok nélkül hív az élet
Kemény, táguló erek, veled élek

Tavaszz tárul, a fény vakító forrása
Fagy hull szívemről, leülsz nyoszolyámra
Temettünk eleget, fakó létünk hajnalra vár
Mennyből süt rám a Nappal a bolygó szemsugár

-sírom, visszavárom eltévedt, árva könnyedet
A forró záport, az ömlő láthatárt: szeresd szívemet

Néma könnyet ejtek én is, könnyűt, ledért
Hogy feledjem a magányt, a szív olvadó jegét

A virágok buja illatát keresem, nem a bús temetőket
A végtelent, hol szabad szárnyán repdes a képzelet
Vágyadból belém csordul az utolsó csupor szeretet.

Fogadj

Hány hiány maradt még benned
Rúzzsal megtelt szádon, ha elkented
A szót, a hiábavalót. Ha megismerted
Fuldokló ösztönből az öntapadó életet

Hideg húz-e hátra, vagy a forró járta
Át testedet
Elfogadsz-e végül
Ha azt nem lehet

Vedd le szép fejedet. Tedd helyébe lelkemet
Légy helyettem te, cserében dobd el homályos lepledet
A képedről, kettétört arcodról, s mondd: én vagyok ő
S egyszer majd kettőnk előtt sírjon fel az új bölcső

Én még nem vagyok te. Helyette börtönbe zártam
Vasba vert agyamat, hideg földhöz ragadtam
Döngő, nagy csizmákban járva, árkon-bokron elesve
Kóvályogtam, létből időbe, tőled semmi-erkölcsömbe

Kénytelen lett az életem
Miattam
Mit kiadtam

Belőlem
Fedetlen fővel
Kereszten szöggel
Eljuthattam oda
Hol kéz a kézben vár
A moslék és a csoda
Sírom mélyén végre nektek elmondhatom, mit senki se kért
Ne fordulj vissza e keserves világban egy utolsó fondorlatért
Ne kérj
Tedd be a kezed a nagy mennyekbe

Hideg lel

A szemem száraz, a szám lélektelen
Kihűlt sebek sora kifulladt testemen
A nagy Varázs visszavesz és eltaszít
A hideg agy bentről támad, megvakít

Sivatag szív magába, mintha csepp lennék
Hegy rugdos lefelé, pedig fent szeretnék
Égett vidéken taposok, a saját fejemen
S ha a sakálok szíven markolnak, az kegyelem
Igazán szeretlek

Átsuttogtál hozzám záporozó könnyeden
Az ajkad nem nyílt ki, csak intett énnekem
Tudtad, hogy ezt így soha nem szeretem
De áthajlok hozzád, túl a szemedben
Vigyázva, meg ne sérüljön életem
Szívedből felszáradó könnycseppeden

Képet kérek, szépet, arcképet
Egy fordulatot, a mozdulatod, ha érted
Mutasd meg a másik feled
Az én arcomat kérlek, ne lesd
Hagy láthassam, jobban melyik szeret
Melyik adja ki nekem rejtett lelked
Az-e, amely bölcsen behunyt szemmel ad vágyjelet
Vagy az, amelyik kacéran nagy szemembe nevet

Veled újra mellém lép az élet
Te nem szólsz hozzá? - kérdeznék
Véget érek nélküled, szó nélkül

Ha végignézed
Hogy az ágyadon
Hogyan nyúlok ki
érted.
Benyúlhat a lelkembe is
kis kezed
mutató ujjával
az újdonsággal
hogy mégis van hűség
átszorítod a nyakam
szűkül az artériám
mindkét szemed patakzik
könnyed nevetés
nem tudtam, hogy
ez volt az utolsó búcsú
a legutolsó a sok ezer
után

Ha te sírsz, az az én sírom

(titokban úgy szeretlek!)

Itt vagyok

Sírva és nevetve
De mindig egyszerre
Bomlik ki szavunk
Szeretlek

Csillogón csillansz
Csendesen villansz
Csacsogón rám tapadsz
Csillagcsók

Mellényeden mancsom
A szád rám szabta
Akarom a karodat
Szép álmot

Holnap is megizzad a Nap
Veled kel fel, arccal a világnak
S nem látod, mint épen kifosztanak
Az éjjel

Kicsit érdes

Megnézem szemem, a kitekert nyakam
Eltöröm szívem, kitörlöm mégis magam
Tekergek, megyek kettesével mellettem
Te pótszerrel édesíted kesernyés életem

Tapogatom az érdes élet kezét
Felébredek, reménykedek, hátha ért
S tán ehettek egyszer ingyen tenyeredből
Szerelmet, kenyeret, kedvet, kegyelmet

Elmúló halvány fényeket, kellemes tényeket
Hogy ne mondassák többé: végzet az életed
Ha felvidul végre a lelkem, eljössz-e így hozzám
Ha magamra veszem sose volt hitem, tegyél raboddá

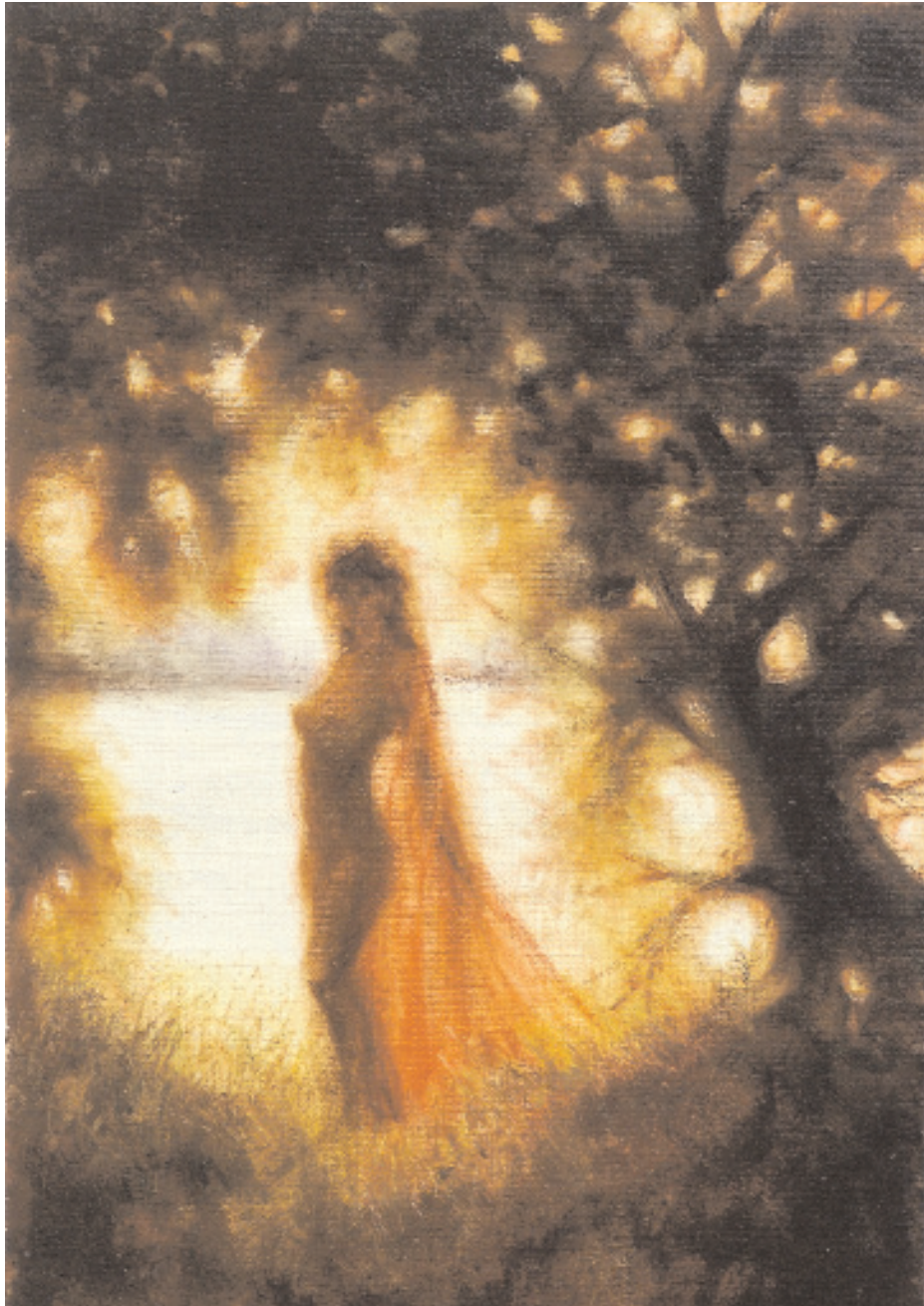
Megtaláltam békés otthonom

Házam a méztől kicsordul, tele szeretettel minden kaptár
Méhecske füttyög kicsit furcsa akcentussal, nyaldossa virágát
Nőm nyaka ível a fényben, haján táncot jár a sudár napsugár-fényár
S szemében kacér villanással jelzi, kérés nélkül adja nekem az éj szakát

Házam nemrég rom volt még, üszkei közt kóro s a kórón vad darazsak rajban
Fekete volt az ég, sáros a föld, s nem volt földim, ki kérdezte volna: jó így lenni?
A titkok rejtélyes tudója, egy elkényeztető anyaméh egyszer szétnézett unalmában
S házamba küldte kirajzó méheit, mártsanak bele nyíló női szirmok
mézébe fürödni

Most várom egy új szív dobbanását, én nem hallom még, de az anyai
ösztön tudja rég
Hogy teli van a csupor, s csak a száj hiányzik, hogy gőgicsélve kérje a virág folyékony levét
Megszületve fehérbe borítsa a világot, hó s dermedtség után a kelyhet, nyíló fehérén, s ég
az ég

Hogy fölöttünk aranyszőkeséget lássunk, a Nap kacagó lányait, csókjuk életre keltő vidám
leheletét
Hogy szeressem a varázst, ha hazug is, hogy imádjam a hőt, ha a kéj hideg is lesz majd úgyis
egyszer
Hogy a határban, a válaszütnél, hol Krisztus pléhből is irányít - kérjem:
mást tisztelj, Uram, a kereszttel!

Menj

Mennem kellene
Mielőtt jönnek a vashegyek
S reám döntik
Amit magam is eldönthetek

Mindenem a tied

Kórószáraz a virág, mit a kezébe adok
Én sem tudtam, hogy ilyen kicsikére lohadok
Méz hoztam volna, csuporban tejet lágy kenyérrel
Feledve, hogy hóhér matat a nyakam fölött durva kötelével
Gyémántfűzért adnék, csillagokból kötöttem aranyló napfénnel
Csak a sírban tudtam meg a hírhozó vakondtól, hogy rég mással mentél el
Múltamból neked adom a világmindenséget, az Esthajnalcsillagról nézek le rád
S a Hajnalcsillag sugarát várom a sírdogáló harmatcseppek között
várva egész éjen át

Ne

Ne korlátozz, semmibe
Ne vegyél
Ne építs barikádot
Az életem köré
Ne imádkozz értem
Fohászod nem értem
Ne szeress, tépd ketté
A foszladozó reményeket
Ne várj, nem élek már
Repülök
a lélek varázsán

Nincs (á)

Nincs zöld
Fagyott a föld
Nincs kék
Lehull az ég
Nincs barna
Nincs arca
Nincs Lilla
Ez vipera
S nincs semmi
Rajtad túl
Csak a feldúlt lélek
Nem jut levegő
Minden fullad
Terjed a kín

Rejtek

Sose léphetsz elégszer hátra helyett előre
Allj hát mellém, lépj-élj, kapj ép erőre
Én plebejus vagyok, lovakról, nőről álmodok
Szűrben, zúrben, észben kivasaltnak maradok

Te mindig tisztára mosott érzéseidben élsz
Fehér inggavallérok érkezésében remélsz
Simogató csendben, halhatatlan hercegben
Én mérgezett serlegben hercógod kezében

Ha megvert énemmel egyedül vagyok
S te nem állsz ott, ahol szemem ragyog
Ha magamat végleg elvesztettem

Tegyél egy lépést felém
Érints meg a szívem mélyén
Megtalálod, mit neked rejtegettem

Só

Só maradt csupán a könnyeimből
S az arcomra száradt
Ott, ahol
A szádat
Éreztem egykor. Felsandítva
A szívedből
A só itt mar még
Az ajkad eltűnt rég

És mégis, a tegnap megint maradt
Nem huhog, nem gázolhat
Keresztül-kasul senki rajta
Mert várja könnyező asszonya

Szemből szembe

Mit szól a szó, ha csendben faggatod
Mit ver a szív, ha zokogva zaklatod
Mit ad a kéz, ha többé nem nyújthatod
Mit lát a szem, ha elment a holnapod

Azt súgja - mindörökké szeretet
Azt dobogja - meghal nélküled
Azt inti - hit nélkül nem lehet
Azt nézi - nem halt meg jelened

Hol a szavak robbannak, nem jövők
Hol vernek a szívvel, messzire repülök
Hol koszos kéz lelket rabol, menekülök

Ott vagyok, hol a szemed fénye átragyog
Mindenen
Vakon is

A kettétört, szétfűzött, s aztán darabokra hullott, semmivé porladt szivárvány - egész szomorú sorsa - nagyon elszomorított. Én még soha nem láttam ilyen gyönyörű életet kudarcba rohanni. Ezer színben fénylett, azt hittem, meleget ad, szór rám, hogy bearanyoz engem is, és most hatalmas üres lyuk tátong fent a helyén.

Az én szelíd képzetem varázsolta élőnek a felhők alá, az eső, a zápor mögé színes pici babámat, a szivárványt. Benne volt minden szerelmem, minden eltűnt remény. Percekkel ezelőtt a Nap rajzolta meg sugarával, ekkor még szikrázó volt s csak az enyém. A könnyecseppekként csordogáló meleg nyári eső párája szedte égi csokorba a Nap ömlő fénysugarait, ömlött a levegő forró nedve, párad rám, a párodra, kedvesem. Néztelek, kedélyesen pompáztál, orgiákat idéztek a bomló színek, tele voltál bujasággal ott fenn az égen.

Most aztán hirtelen tomboló, irigy szelek, viharos lökések kapaszkodnak a szivárvány-szoknyád szélibe, rám hajolnál újra, mintha csókért nyúlnál, de én már észrevettem a kétségbeesést, amikor összeszorult az ajkad, s leesett az első szél rázza szivárvány-gyöngy a nyakadról, zuhant bele a tihanyi mélybe. Szaggattak az idegen déli fuvallatok, te átkaroltál volna még - ilyenkor mindig megteszed, ha elvesztésemet érzed. Pedig tündökölsz még, bíborvörös a hátad mögött a tér, de bal és jobb oldaladon most éppen leszakad aranyos lábfejed, hangtalanul a tóba. Riadtan nézek fel.

Nem fogom elhinni soha, hogy e tüneményt, az enyémet széttéphetik a láthatatlan sunyi viharok, alattomos suttogásaik, felhők közötti pletykálkodásaik, a rosszarcú, a szépre féltékeny modortalanság. Egy rég elfeledett némben, felhő vágat most feléd, kielégítetlen hajlamaival, bosszúvágyaival, belemar esőáztatta, napbarnított szemeidbe, te hirtelen elveszíted a lelkedet, az erő elhagy, az erő, ami a zivatarok utáni váratlan, légies szépségből, a friss levegőből, víz és fény szerelméből táplálkozik. Elhitetted velem, hogy át tudod karolni az egész világot, s a teljes kör minden pontján, ég és föld között mindenütt ott vagyok én, a komoly férfi, éppen és mindig én, mert én vagyok a te egyetlened, a te egyetlen ellentéted.

Most egy villám csap át rajtad, megvakít mindenkit, aki téged csodált, sűrű, fekete ordas felhők tolazkodnak eléd, közénk, hang nélkül zokogva összeomlasz, még csak nem is rám, aki erre várok minden árva szivárványlány láttán, hanem száz kilométerrel odább, keletre szöksz. Elolvadsz máris a mindjárt újra rekkenő nyári forráságban. Egyetlen nagy, megtisztító eső, tiszta szerelem utáni vágy adott volna értelmet, mióta élek. Megfagysz most te

is, jégcsillogássá keményedsz a felhők kegyetlen hidegében. Keresed máris az új napot, amelynek aláfehetsz ismét egyszer, valahol, ahol már nem is látlak, a tízperces szívárványcsillogásért. S aztán megint továbbszaladsz a következő ismeretlen párák útján, s már nem akarsz emlékezni, hogy volt egy párod itt lent a földön.

Ugye nem, ugye soha

Csak megízlelem a könnyedet, s megérezem, hogy a szíved kihagy. Egy csepp sós ízéből tudom, hogy most nehezen ver. S szemed e nemes verítéke megsúgja azt is, ha majd szívtelen leszel. Én vagyok a könnyrendek bús lovagja.

Látom e gyönyörű cseppben a tengert, a könnygyöngyben egész életedet. Elviszel hullámain az örök fagyba és a napfény forró birodalmába. A nevetés könnyei jelzik, ha újra ott sündöröghetek majd a szívedben. S a keserű könnyek múltával újra felfénylő szemed sugallja, hogy lányszirmaid tártan várnak. Betakarlak. Később, a testremegés után ájultan kihunynak fényeid, a szemed helyén csecsemő tekintet, keresi, hol van, hol volt. Mi volt ez?

Hála küld könnyet felém. Csendes, forró, észrevehetetlen, csak kettőnk között létező bús könnyeket. Meddig tart majd?

-Ugye nem hagysz el, soha? Ugye soha!? - Nem emlékszem, melyikünk mondta mindig, nem is érdekes. Soha nem tudtam, hogy a váratlanul felszökő gyönyör ilyen dús, boldog könnyzáport fakaszt. Megrendülten nézlek. Egyszer, majd, majd majdan mégis... nagyon nehéz lesz akkor.

-Ugye nem, ugye soha?

Nem tudok mit mondani, nem hazudhatok a jövőről most, amikor a jelen mindennél szebb, mint amiről valaha is tudtam. Nincs nagyobb fogda ennél a gyémántból vert könnybilincsnél. Nem fog engedni. Mossa az arcomat, tisztára, belefolyik a szemembe, most az enyém-ből is jön a nedves válasz, persze satnya és siralmas, de válasz: nem, persze hogy nem, soha. Soha ne mondd azt, hogy soha, súgja valami bölcselet, nem is mondom soha, hogy soha, csak most, most az egyszer. És mindenkor, mikor előtenek a szexuális felszabadulásod tengeráradatai. Állok, mint vihar- és tengervert szikla, és folyik rólam vissza a tengerköny, a tengernyi apró gyöngy.

Visszahullnak, újra engem keresnek, felmásznak rám, már tele a sziklaszám, belém hatolnak s visszaáradnak a mélybe, az ismeretlen lélekbe.

Kerestelek életünkben mindhiába, s most végre megismerlek eddig mélyen eltitkolt könnyeidben, amelyek átszivárogtak belém, itt maradnak mindig rejtett zugaimban. Összekeveredtek a fényeink.

A szíved hallgatag, soha nem szól a szád, a szemed kizár - csakis a könnyed könnyed, árulkodik mindig. Egyszer meggyipirosan ver, máskor veritékes s aztán selymes, végül elélem lebegtetni a lelked, a testedet tárja fel, forró óhajt hoz.

Mindig színes. Dallam dalol benne.

A szívhangodat a könnyed remegése adja át. Ezt látom, s így megérezem amazt. A szívedben van a könnyed forrása, oda folyik minden, mit a szemed megszeret. Így zártál engem is szemedben, könnyeiden keresztül a lüktetésidbe, most már mindig benned dobogok.

"Szívedben vezéred bús könnyével" - jutnak eszembe régi soraim, s ha így van, halhatatlan-ná váltunk mindketten: én versemmel a Te szívedben, s Te az én szózatomban. Könnyeket küldesz értem a kék égre, s én magányos, mennyei imákkal koldulok örök bebocsáttatásodért. Addig bekötözött szemmel élünk, hogy csak egymást lássuk, azt az utolsó földi búcsút, ameddig a soha eltart.

Tedd a szíved a szívemre, érintsd a könnyed a könnyemhez, most még itt vagyunk. Kacag a tekinteted, Te vagy a szűz tűz az ágyamban, hangod hozzám bújik, a Te szemed az én lelkem tükre már, szíved bennem száll, testékem Téged feszít tágra. Igen, tudom, könny jön hamar, megint, vad, érzéki, a hirtelenül felzokogó, a szívhasító, az angyal eszmélő ébredése a földi bujaságból, a jaj!, hogy újra vissza kell mennie a hideg örök létbe a forró testi valóságból. Ugye, soha, ugye, soha nem hagysz el, nem, ugye soha? - zokogja karod a nyakamban.

Omlanak a könnyek, a párnára, a mellkasomra, az egész világba, fel a felhőkbe és minden tengerekre. Én háttal állok nekik, mert tudom, hogy így könnyebb látni könnyed. Nem, soha...

S évek múltán felkaptam az utolsó fényt, melyen az ő válásunkban elhagyott könnye tört meg akkor. Vakít most is.

Valaki engem is köszönt

Arcod fordítsd a végtelen reménynek
Napfény áldja életedet virágporral
Jövőd így biztos gyümölcsöt érlel meg
Az éter halk szava neked írt dallam

Jelen szeme ragyog a múltad láttán
Az élet túlsó oldalát ne keresd
Főnix madárként szállsz, majdnem-holt bálvány
Hasadó hajnalok ébresztik lelked

Vallomás helyett

Mélybarnán felzokog egy hatalmas kerek könnycsepp
És tudom, hogy háttal állva látni könnyebb könnyed

Várj még

Százszínű könnyed zuhog a bús esőbe
Százszorszép szivárvány száll fel a felhőre
Issza könnyed cseppjeit, táplálja fényes íveit
Elfagy záporsírasod, elmúlnak árva éveid

Messze tűnik a határ, alábuknak a vitorlák
A tenger peremén látom törékeny alakját
Keresi a Napot, kúszik fel a zárt ég felé
Odaveti magát a bomló szivárvány elé

Szelíd a szép, szétszórja mindenét a virág
Bújik a bukott világ, a vad békéért kiált
Szívekből szőtt szeretet, kétségem elkergetem
Szétnyíló szirmokban lesz örökös menhelyem

Vélelmek

Kereső két karom

Lehajtom

Vállaidra

Szíveidre, szíveimre

Szakadó, alácsorgó könnyeidre

Szép hajnal virraszt ma ránk

Szemeink szomorú fényével ölelkezve

... ..

Az úr a pokolban is úr

Kétkedve szétnéz legfelül

Lyukas lelkén áthull az élet

Míg hallgatod hazug mesémet

Mely fekete-fehérre festi létünk

Törölve a színt, amelyért éltünk

Én is kárhozottan vergődöm

Vigyorog rajtam az ördögöm

Úzom-hajtom a világom

Mélyek a rések az imámon

Morzsolgom utolsó vágyamat

Örök hó fődte világ, itt a kárhozat

Átszakadt gát az elrontott élet

Nemtelen vádak oltják ki eszmédet

Nem lépheted át halhatatlan határodát
Ha a gyávaság kioltja hangodat

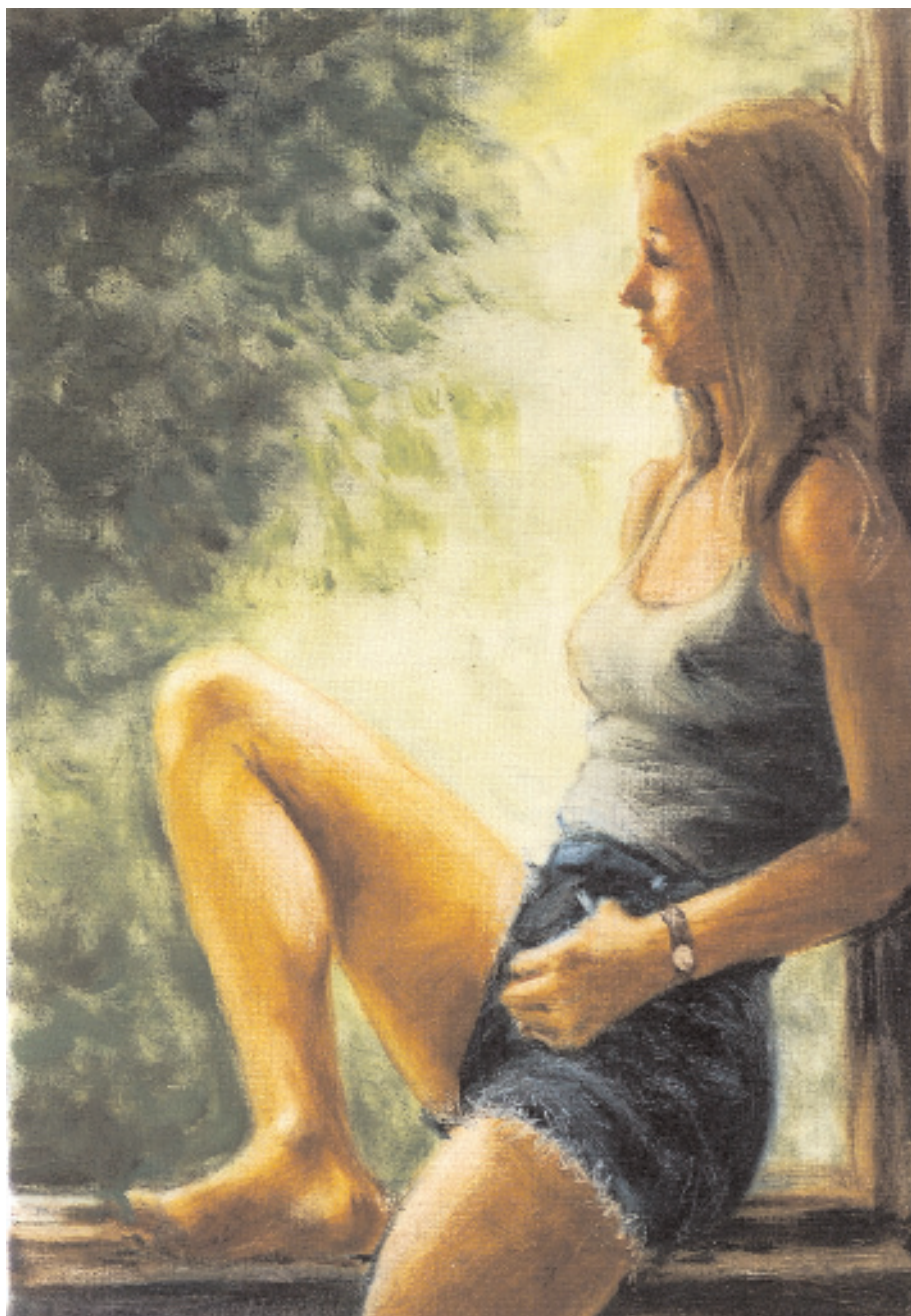
S mielőtt feladnád elhaló reményedet
Énekeld szózatod, az ég megnyílik feletted

Erősödnek a torkodon átütő szívhangok
Pislog a fény, szepegve veled vagyok

Léleknyom

Mint sötétben a napsütés
Amikor nincs már többé és
Amikor vagy te vagy
Vagy csak a lelked marad
Rám
Akként kereslek meg újra

És ismét leányálom...

Vajon mikor?

Ki tudja megmondani, hogy mikor? Hogy igazán mikor? Amikor megismételhetetlenül, visszavonhatatlanul megtörténik... Vannak, akik számára ezerszer csodálatosabb módon, mint elképzelték; s vannak, akiknek keserű csalódást okoz a várva várthoz képest.

Mikor veszíti el egy nő a...?

Megvan ennek a mindenki által ismert, hivatalos, orvosilag igen pedánsan megfogalmazott meghatározása, amely feketén-fehéren rögzíti az esemény megtörté-nésének feltételeit.

És mégis... És mégsem...! Hiszen annyi más tényező játszik még szerepet. Egy nő - s bizony felteszem: akár egy férfi is - nem csak egyféleképpen veszítheti el az ártatlanságát. Ez csak orvosilag fizikai jelenség.

Gondoljunk csak arra a tizenhárom-tizennégy éves, ártatlan, szégyellős, feketeszemű kislányra (rám), akit ugyan már érdekelnek a fiúk, de még csak futó pillantásokat mer feléjük vetni. A csókolózásról is csak magában ábrándozik. S mi történik vele egy szép, napos, nyár elejei szombat délután? Kis, észrevehetetlen történet, számára mégis oly váratlanul sokat hoz, jelent: megérzi a saját testének hatalmát - a férfi nem részeként, az által meghatározva, mintha csak az által, tőle létezne.

Egy, a templomból ismerős baráti társaság fiataljai elhatározzák, elmennek együtt moziba. A metrónál nagy a tülekedés, a fiatalok alig férnek be egy kocsiba. A kislány próbál a barátnői közelében maradni, de a tömeg okozta tehetetlenség erősebb, mindenki egymáshoz tapad. A kislány a barátnőire koncentrál, s próbál a szokásos vihogós beszélgetés részese lenni, ugyanakkor érzi, hogy hátulról magas, tizennyolc éves, izmos fiú préselődik hozzá, és olyan szép barna szeme van... S aztán egyszerre csak mást is érez: a fiú keze ugyan nem ér hozzá, de a fenekénél határozottan érezni, hogy valami hozzá ér... Atyaég, mi ez?

Istenem, ez ilyen érzés?! Annyi mindent megmozgat az emberben, annyi minden be- és elindul... Az egész nem tart tovább két-három megállónál, a kislány elpirulva menekül ki a metróból, s egész délután nem is mer a fiúra pillantani. Utána még hetekig foglalkoztatja a dolog, rendre felmerül benne a vadító, ismeretlen érzés. Az önvád és a büszkeség felváltva győzedelmeskedik kis lelkében. Hiszen ez olyan szégyenteljes dolog, még véletlenül sem mesélne róla nemhogy otthon, de még a barátnői előtt sem! Ugyanakkor megérezte annak a hatalmát: milyen az, amikor kívánják őt... S ez annyira izgalmas! És olyan jó belegondolni,

hogy mi minden történhetett volna még. És mégis... Amikor a fiú egy-két hét múlva randi-ra hívja, a barátnői előtt kikoszarazza és nevetségessé teszi a srácot, rá annyira nem jellemző módon. Merje valaki azt mondani, hogy ennek a vággyal való első találkozásnak semmi köze az előzőekben feltett kérdéshez! Hogy mikor is volt az...?

Aztán persze fiú hiányában egyedül fedezi fel saját testét kis szobája rejtekében - olvasás címszó alatt, vagy zuhanyozás közben, megfelelő helyekre irányítva a vízsugarat. Rádöbben, hogy a testén - igen, az ő testén is, hurrá! - vannak különböző érzékeny zónák, s milyen nagyszerű érzés lesz majd valamikor, ha már nem ő, hanem egy - tőle, az ő testétől - megvadult és izgatott hím fedezi fel ugyanezeket a pontokat... Amikor eljut odáig, hogy egy idő után felrobban körülötte a világ, felmerül benne a kérdés: valóban szükséges-e mindehhez egy másnemű. Na jó, azért alkalomadtán kipróbálható a dolog, hozza meg végül a döntést. Ami történt, az is egy stádiuma a szüzesség elvesztésének, már semmi sem ártatlan....

Utána, évek múltán lezajlik a hivatalosan is elismert esemény. Érettségi utáni nyár Velencén. Másfélórás ismeretség a helyi diszkóban. Kemény, hideg fadeszkák, recsegés, remegés a balatoni stégen. A dolog nem tervezett, mégis megtörténik. Az élmény feledhető. Nagyon feledhető. Élmény-e egyáltalán? Nem, nem az! Bár ne történt volna meg!

S aztán megjön a pozitív élmény is, később. Fárasztó, nehéz hét utáni kedd délután. Szerelmes találkozás egy szállodában egy közös karácsony előtt. Csak egy csók. Komolyan. Csak egy csók. De benne van a következő egy-két nap intenzív együttlétének, összebújásainak, kedves érintéseinek, s pajkos beszélgetéseinek minden ígérete. Létezik ilyen? Létezik, hogy egy csóktól, a felengedés, a megelégedettség, a "most jó helyen vagyunk" örömteli csókjától apró szikrák árasztják el a testét, forró láva borítja el minden titkos helyen, anélkül, hogy megérintenék? Létezik bizony! S ezt a csókot nem adná oda soha többé, semmiért...

Aztán persze ott van az a szerda reggel... reggel, évekkel később. Repülőtérre indulás előtti gyors ölelkezés... Nem az a pillanat szól-e leginkább egy lány számára az "elvesztésről", aminek hatására kilenc hónap múlva a nő anyává válik? Még akkor is, ha ennek a ténynek hetekig nincs tudatában, de kilenc hónap múlva a világ legszebb, legokosabb, legtökéletesebb kislányát hozza a világra. No és végül, de nem utolsó sorban: az ártatlanság elvesztésében a kiemelkedő, dobogós kategória, ha... az előzőekben ismertetett ártatlan kislány jó néhány évvel később, két gyerekkel s nyolc éves házassággal a háta mögött - vagy a hóna alatt - szeretőt tart. Igazi, klasszikus, hűséges, mindenben nagyszerűt.

Óh, Te édes szép magyar anyanyelv! Mennyi mindent megengedsz az ember lányának,

hogy *tartson*. Tarthat háziállatot, tarthat rendet, nagy néha pihenőt is; de mindenképpen jó, ha közben lépést is tart a trenddel. Tehát szeretőt is *tart*! A dolog persze nem ilyen egyszerű. A férfi ugyanis, akit mesterének tart - valamilyen érthetetlen okból fogva tartja -, magához vonzza, mint a mágnes, s tartja úgy is, mint örök élményét: nem válik el tőle, nem küldi el soha unottan, tartja magában és magánál.

Magának tartja a másét, s milyen élvezetes, gyönyörű a nagy titok, ez az egész varázslatos és fegyelmezett titok*tartás*. Miközben természetesen titokban kell tartani a dolgot, s szemmel tartani minden esetleges zavaró körülményt. Ha tehetnék, mindketten igényt tartanának arra, hogy a "lány" családi kastélyának hálótermei, ahol egymásra találhatnak, minél gyakrabban nyitva tartsanak. Alkalmanként elég nehéz féken tartani a vágyaikat.

A nő - a rengeteg ellentét, a többszöri akaratlan bántás és megbántottság, a sok-sok "soha többé ne találkozzunk" ellenére - mindig lázban várja a férfit. A titkát. Már napokkal a találkozás előtt elképzei, újraéli a tegnaptól, hogy mi fog történni hamarosan ismét. Felidézi a hihetetlenül puha bársonyajkat, amellyel "titka" csókolni fogja, a kezét, ami megérinti, szavakat, amiket majd súg neki... S aztán eljön a nap. S eljön a férfi is.

S a nő ismét elmerül a mélybe, felolvad és... ismét elveszíti azt a bizonyosat, amit pedig csak egyszer lehet..

Mindent elveszít mindig.

És vágyik rá, hogy veszítsen újra meg újra. Őt akarja a karja.

És újra meg újra. És újra, újra, a végtelenségig újra. Ameddig ő tart. Titkos karjában kitart a végtelenség. Hát itt tartunk ezzel a nagy rátartiséggel. Mikor veszítette el? Mit is?

Ridányi L. Edit

10 vágyott parancsolat az ismeretlen szeretőnek

1. Tárd fel szívedet, hagy lássam, betölti-e véred a véGső pontot.
2. Add nekem mindenedet abból, ami csak a tied.
3. Vedd el mindenem, ami a tied s mégis megmarad nekem.
4. Omolj le rá és temesd magad alá, véd meg kincsedet.
5. Szorítsd magadba teljesen.
6. Vedd magadba minden cseppjét - az élet és az erő forrását.
7. Zárd mély tömlöcödbe, ha ott rabul tarthatod életfogytiglan.
8. A titok a mélységet keresi, rejtse el örök vágyadban.

9. Ismételd meg minden nap e tudást

10. Ha mégis kiengeded, foglyodról készíts fejedben pontos képet, hogy mindig veled legyen a valóság hű gyermeke: a forrongó, lázas képzelet.

Most, hogy azon gondolkodom, mit is írhatnék női szemmel szerelmeimről, az erősebb nemmel való kapcsolataimról, egyre kifejezettebben érzem, minél inkább szeretnék feltárni valami jópofa sztorit, valami tanulságos, felemelő, édes élményt, annál inkább bezárulnak lelkem kapui, s nem engednek bepillantani a titokszférákba, a lélek mélyén rejtőző, misztikus világába. Szívem féltve őrzött emlékeihez csak óvatosan engedek közeledni, mint öreganyám időtlen almáriumába zugaiban lapuló ódon ereklyéihez, vagy mint mélytengeri bűvárok a több ezer éve alámerült páratlan kincsekhez. Ahogy e hétpecsétetes szezámkapukat feszegetném, szemérmességem mind jobban erősödik, szégyenérzetem elutasításra ad parancsot, s félek, túlzottan felkavarna a mélyben szunnyadó múlt.

Bármennyire is divat ma a végletekig kitérő, csontig lemezteleníteni azt, ami addig szent volt, mert ez most a sikk, az üzlet, a polgárpukkasztó, az újszerű, a trendi és liberális, egyszersmind bizonyos klubokhoz való tartozás szinte kötelező, értékrendjének megfelelő kelléke. Nekem bizony megmarad intimitásnak, hisz attól az enyém, akár szép, akár keserű, hogy csak az enyém, és senki másé, összes fel-kavaró, bizsergető, remegtető részleteivel együtt.

Védekezem egyszersmind, mert nem tudom magam kiadni csak úgy egykönnyen. De kell-e kiadni magunkat egyáltalán? Mi az, ami határt megszabhat a vallomásoknak? Meddig beszélhetünk büntetlenül belső dolgainkról, hogy a méltóságunk még megmaradjon? Hol a jó ízlés határa mostanában? Vannak-e ennek általános szabályai, figyelnünk kell-e a mindenkori közízlés kötelmeire? Természetesen ki-ki maga dönti el, meddig enged teret az intimitásoknak. Egyes mesemondók jól tudják: lehet úgy szövögetni pajzán történetek fonálát, summázó tapasztalatok részeként felvillantani szerelmes emlékek sejtelmes szálait, anélkül, hogy magunkat túlzottan kitárnánk, s a történetek mégis gazdagabbá tegyék hallgatóját.

Titoktartásom alól csak anyám és nagymamám volt némileg kivétel lány korom felhőtlenebb napjaiban, akiknek titkon apró reakcióikat, igazolásukat fürkészve, elmeséltem az épp aktuális udvarlóval történt mulatságosabb eseteket, ezzel is egy kis fiatalságot csempészve életük monotonságába, s a meséléssel magam is határozottabban levonhattam a tanulságokat. A rögtönzött előadásokon aztán mindenki jót szórakozott, néha szabályosan dőltünk a nevetéstől. Lett aztán később bőjtje is a vidám sztorizásnak... amikor már inkább az elkeseredés folyt belőlem, és csalódásaimra vártam tőlük gyógyírt...

Bezzeg az én időmben... - mint ahogy a régi öregek gyakran kezdték mondókájukat - ... akkor, még más volt minden... és ezt mondhatnák ma is mindazok, akik néhány évtizedet már maguk mögött tudhatnak, s némi bölcsességet, élettapasztalatot is magukba szívhattak az évgyűrűk szaporodásával. A hatvanas évek még megőrizték a kis szerelmek, ismerkedések, félős érintések, sokat sejtető kézfogások, lopott csókok, egyszóval a ma már alig ismert, még kevésbé elismert udvarlás álmokból szőtt, fantázia szárnyán repdeső ámorainak mesés romantikáját. A szemek egymás keresésének izgalmát, az első randik, nagy beszélgetések várakozásokkal teli lelkesedését nem pótolja semmi, sem a technika, sem a pénz, sem a divatos vagányság, magamutogató, azonnali sikereket hajszoló szabadosság.

A játékos incselkedések, cinkos összekacsintások, a másik próbára tétele, jellemfürkészése és -formálása, vagyis a klasszikus széptevés maga a művészet. Olyan érzelmi és morális erőteret hoz létre, amely azután kiapadhatatlan lelki és emocionális tárháza, forrása lesz az ismerkedés mélyebbre ható formáinak, egyszersmind fejleszti a személyiséget, pallérozza az elmét s csiszolja az érzékeket. Egyszóval kikövezi a boldogsághoz vezető legtöbbször igencsak rögzös utat. Azt is mondhatjuk, ezt az utat járva megtanulhatunk SZERETNI.

Mit is tudnak minderről ma a tizen- meg huszonévesek, akik már az első éjszaka nagy felbuzdulásában igyekeznek gyorsan túllenni mindenben, mindent egyszerre kipróbálni, mindent birtokolni... megkóstolni, aztán jöhet a következő... Ez sem jó, az sem tökély, s a sokszor szomorú folytatást ismerjük: a kiégettség, telítődés, rezignáltság és kiábrándulás kiüresedett vákuumától a csömörön, a magány reménytelenségén keresztül a "patchwork family"-k hányatott sorsú gyermekeiig.

Ismerjük a szomorú folyamatokat az elhagyott családanyák, gyermekeiket egyedül nevelő, agyonhajszolt asszonyok szomorú történeteitől az individualista, macho férfiak elridegült, durva megnyilvánulásáig. Aztán jönnek a drogok, az alkohol, az önpusztítás és sorolhatnánk.

Széles a skála a kezdetben szerelemnek tűnő felbuzdulás nyiladozó virágától az elkeseredés pusztító pokoli bugyráig. Bár a hatvanas években is kezdett már érződni a mindent elsőprő szabadosság szele, mégis a nagyobb szülői és iskolai szigor, a még élő régi normák még más kereteket adtak az ifjú vágyaknak.

Első bálom a Gundel étteremben rendezett szalagavató volt 1976-ban. Még 16 éves sem voltam ekkor. Előhúztunk otthon valami hercig kis nyári ruhát, amit anyukám fabrikált az előző szezonra. Bőszoknyás, barackvirág színű kis együttest, a blúz pasztellkék galérkivágásán szűzies csavart rózsadísszel. Hozzá anyukám tűsarú körömcipője, s az akkori

divat szerint tupírozott frufus frizura, s máris készen állt az első bálozó az indulásra. Távol állt még tőlem mindenféle tudatos hódító célzat, a gyermeki ártatlanság áhítatával és öntudatlan kíváncsiságával csodálkoztam rá a bál forgatagára. Azt sem tudtam, merre induljak el, és mit is kezdjek magammal a táncparkett körül áramló nagy ünnepi tömegben.

Anyukám természetesen ott volt mellettem, igazi gardedámként, őrzőként és kísérőként, mindenféle alkalmi jó tanácsokat osztogatva. Ő volt a biztonsági hálóm. Az események csak úgy jöttek maguktól, kéretlenül. Táncra kértek. Ismeretlen fiúk fogták meg a kezemet. Ismeretlen volt az érzés is, ahogy fölkérték, hogy engem választottak, hogy észrevettek egyáltalán. Majd újabb fiúk jöttek, akik lekértek. Nagy lett hirtelen a forgalom körülöttem. Népszerűségem hirtelen nőttön nőtt, már-már sorban álltak a lekérésre várók. Áadtam magam a tánc élvezetének.

Száguldottam boldogan a fiúk karjaiban a rock and roll pattogó, újszerű sodrásában. Bár lopva mustrálgattam újdonsült táncpartnereimet, azért még messze voltam a párkeresés rafinériáitól. Inkább a szemlélődés, a minden érdek nélkül való ártatlan szórakozás kötött le. Közben öntudatom, önértékelésem egyenes arányban növekedett a táncpartnerek számával. Felkérték, tehát nemcsak hogy vagyok, hanem talán tetszem is? Többeknek is... Talán azért mert csinos lehetek? Netán helyes a pofikám? Tetszik a vékony kislányos termetem? Először éreztem rám tapadni éhes férfi tekinteteket, akiket mintha már a vadász-szenvedély hajtott volna, s mások voltak, mint a magam korú iskolatársak.

A húsz felettiek már kész, érett férfiaknak tűntek, akiktől kissé tartottam is, mert a szemük mélyéről valami sötét, rejtélyes tűz sugárzott... Aztán egyszer csak az egyik táncpartnerem, aki felettem járt két évvel a suliban, s akivel szintén néhány számot roptam az Omega visszhangosan zengő elektromos gitárzenéjére, a tánc szünetében megfogta a kezem és lehúzott a táncparkettről. Hamarosan egy lépcsőforduló alatti sötét sarokban találtuk magunkat. A fiú jó szorosan magához vont és hirtelen, teljesen váratlanul, vadul szájon csókolt. Aztán még egyszer, de már sokkal hosszabban, még forróbban és hevesebben. Úristen mit történt! Olyan fura volt az egész... teljesen felkészületlenül ért ez a puha, forró, méz ízű, villanászerű meglepetés. Öntudatlan aléltsággal, bódult ámulattal omlottam a fiú karjaiba, az ismeretlen édes és vonzó érzés mámorától, szinte az ájulás szélén. Az ideális boldogság ritka másodperceit éltem át akkor.

A fiú szép volt, magas, csinos arcú. Amolyan menő fej. Mint egy igazi filmszínész. Tökéletesebbet el sem tudtam volna képzelni. Sűrű fekete hajának egy rakoncátlan tincse a homlokába csúszott az ölelés hevében. Nagy sötét szemeibe nézve a lábam úgy remegett, hogy alig tudtam aztán egyenesen megindulni ismét. Testem átforrósodott, az arcom lángolt,

mint a rózsa. A csók után gyorsan kibújtunk a lépcső alatti sarokból, vissza a világosba, nehogy egy fürkésző tanár rosszálló pillantásának fókuszába kerüljünk. Bennem a bűntudat és a hirtelen felébredt remegő vágyak viaskodtak, s próbáltak eljutni a tudatomig. Majd folytatódott a tánc. A fiú meg én el-elsodródtunk egymástól. Aztán ő más lányokat is felkért, alaposan körüldongták rajongói, akiből akadt szép számmal. Ő meg egy igazi szívtipró magaslátáról osztogatta kegyeit az őt csodáló leányrajnak.

A bulinak 11 óra tájban lett vége, mert akkoriban addig tartottak a középiskolás mulatságok. Anyukámmal mi is hazaindultunk a november végi nedves, sötét ködben. A kis-metroróban még egy bálból jövő szőke elegáns férfi utánam kiáltott, ahogy zárult a kocsijátaja... nagyon dicsérő szavak foszlányai kúsztak felém. Hiúságomat legyezgette, mi tagadás, ha nem is vettem túlzottan komolyan. Megerősített azért abban a tudatban, hogy nem maradok sokáig észrevétlen... Most éreztem először, hogy nagylány lettem. Nemcsak nagylány, egyenesen igazi nő. Vágytam ettől kezdve minden remegő lányos ösztönömmel valaki után, ő utána, a daliás táncosom után.

E vágy tett nővé egy szemvillanás alatt ott, a lépcsőforduló mély, titkos, barna zugában. Elkésérítően, vadul, elfojtva, szégyenkezve éltem meg e hirtelen fellobbant vágyat. Az állandó rá gondolás életem minden zugát átszövő betegségébe estem attól a pillanattól kezdve. Ez az első csók alaposan megrengette addigi kamaszlányi gondtalan életemet. S ennek a földcsuszamlás-szerű vulkanikus érzelmi robbanásnak sokáig verdestek még a hullámai, sok szenvedést, várakozást, csalódást, harcot vetve partra.

Hetekig üveges szemmel bámultam a könyvre, koncentrálni alig tudtam. Százezerszer lepergett lelki szemeim előtt a báli csók képe, s százezerszer újra és újra átéltem azt a bódító, borzongató, édes érzést. S álmodtam tovább a történetet, ahogy a tündérmesék szövődnek királylányokkal és daliás, bátor, rajongó királyfiakkal. A nagy őt véltem és reméltem megtalálni benne, aki csak engem vár, engem keres és engem szeret, és vártam szüntelen. Minden óra közti szünetbe rajongással rohantam a folyosóra, a büfébe, hogy láthassam és találkozhatssam vele. Reménykedve és reményt veszve hányszor és hányszor vártam, szaladtam, futottam elé remegő térdekkel, elszorult torokkal és ziháló lélegzettel, megfelelő szavakat csak keresve, de nem találva... Néha jártunk egy kicsit, aztán abbahagytuk, majd másoknak udvarolt, s én is mást kerestem. Aztán megint jártunk pár hétig. S így ment ez addig, míg le nem érettségiztünk. Hol akart és keresett, hol meg eltaszított. Végül szétváltak útjaink. Én az egyetem felé vettem az irányt, ő meg inkább gyors kereseti lehetőséget adó szakma után nézett. Mikor utoljára randevúra hívott, én fordítottam neki végképp hátat. Felőrlődtem az örökös bizonytalanságban. Már többé nem benne láttam a jövőm.

Később jöttek új érzések, új csókok és új remények. A gimista kor után az egyetem világa már más volt. Ez a kemény munka, vizsgaidőszakok, a nagybetűs Életre való felkészülés szorgos időszakát jelentette nekem. A diákok szórakozási stílusa is megváltozott. A bulihelyeken, az egyetemi klubokban fokozatosan kihunytak a fények, félhomályba burkolóztak a táncparkettek. A lekérés kiment a divatból. Az ismerkedés, válogatás már nem tűnt olyan egyszerűnek, mint azelőtt.

A régi tabuk is erősen töredezték, az addigi erkölcsi szigorúság lazult, a szabályok érvényüket veszítették. Az érintetlenség nem erénynek, inkább idejét múlt avítságnak számított, amitől tanácsos volt mielőbb megszabadulni, de legalábbis leplezni, a szinte biztos gúnyolódást elkerülendő. Lassan már a jövőn, a komoly jövődöbelin kellett gondolkodni. A sulibuli viháncolását és minden kötelezettség nélküli önfeledt ismerkedéseit, felelőtlen udvarlásait kezdte áthatni a sürgető aggodalom. Az évfolyamtársak között egyre többen viseltek már jegygyűrűt. Az igazi társ hiánya gyors megoldásért kiáltott. Érezhetően megszólalt valami néma csengő... a biológiai óra figyelmeztető belső hangja: párt kell választani, de mielőbb, nem egy-két hétre, futó kalandra, hanem talán egy egész életre...

A leányálom rózsaszín ideáit megpróbáltam panoptikumba száműzni mindörökre, s szembeíteni a nyers, cseppet sem ideális valósággal, a kompromisszum-keresést próbálgattam, s a valós lehetőségekben megtalálni a járható utakat, kikerülve akarván bukkánókat és zátonyokat, felmérve a leselkedő veszélyeket. De rá kellett jönnöm, az észérvek konzekvens alkalmazása a szív dolgaiban igazából teljességgel lehetetlen. Csak lavírozni próbálhatunk, mint az iránytűt veszített hajó ismeretlen vizeken.

A középiskolai fiút, aki életében először felkért táncolni akkor azon a Gundel-beli szalagavatón, a gimnázium után soha többet nem láttam. De sokszor eszembe jut. Vajon merre vetette az élet, mi lehet vele? De válasz már sehonnan sem jön.

Font Anny, 2013. január 30.

A boldogsághoz való viszonyomat talán az alábbi szép sorok fejezik ki legjobban, melyek még ma is érvényesek:

Petőfiné Szendrey Júlia: Keserű kín

Keserű kín és gyötrelem
Volt énnekem a szerelem;
Ami másnak életet ad,
Az hozza rám halálomat.

Meghaltam én réges-régen,
De nem nyughatom békében,
Kísértetként járok, kelek,
Keresve, mit nem lelhetek.

Keresve a boldogságot,
Mire sehol nem talállok;
Mi messziről annak látszik:
Árny, mint én, mely velem játszik.

Hogyha közelébe érek,
Rémképétől elszörnyedek
S futok vissza koporsómba
Új kínoktól ostromozva.

S rám vonom a búbánat szőtt
Gyászos halotti lepedőt,
S várom, hogy az ég majd megszán,
Hogy majd meghalok igazán

Angyali kegyelem

Ki-kigyúl a vérem, e homályban
És kint a téren
Fehéren nagy fényben, árván másban
Kegyelman élttem

Elárvult hazában, jeges ágyban
De a karjában
Kínokban magamban, élőn holtan
Csüngtem a csókban

Minden mozdulatban
Feltárt hajlatokban
Suttogó szavakban
Ahol csak angyal van

Selymesen híz, lágyan
Fogak közé zártan
Bimbókban, szirmokban
Kinyíló virágban

Kehelyben ébredtem
Kagylóba rejtetten
Friss puha fövényben
Pihenve testében

Anikó, a szerző felesége 2001. dec. 6-tól - a Mikulás adta ajándékba Karácsony előtt.

Amikor a semmiből születik valami. Ülök, előttem semmi, még egy gondolat sem, még egy fikarcnyi ötlet sem, sikít rám a számítógép monitora, csinálj már valamit, miért ülsz itt egyedül, úgyse, úgyse ír, úgyse hív, az elmúló idő hosszúsága kínoz, az pedig kibírhatatlan. Mekkora lesz most a kényszerű várakozás, amelyet feleséged gyanakvása mér rám? Mindig neki lesz igaza, nekem soha? Fel gyorsítható-e, hogy hívj végre, hívj fel és magadhoz? - vagy talán ellehetetlenült újabb találkozásunk vánszorog a maga útján, miközben vívja élethalálharcát a türelmetlenségemmel, mely kívülről mindig rád akar kopogtatni, sőt rád verni az ajtót. Gyere, vagy engedj be hozzád, nem bírom tovább.

Bírnám, de nem akarom.

Tudjuk, hogy felgyorsítható az idő, ha egyszerűen abbahagynád ezt az ostoba gyávaságot, negligálnád feleséged gyanakvását, s mint eddig a múltban, újra itt lennél, most éppen bennem. S tudjuk azt is, hogy nem enged az idő semmi beavatkozást, gúnyosan hallgat, várj, szolgál, várj. Én, a szolgál!? Lehetne tekerni az időt előre, egy jó nagyot és azonnal, kellene, de nem lehet, hiába kell. Gyáva vagy, az voltál, tőlem vársz mindent. Bírjam ki.

És így múlik az idő. Néha a számítógép elé kényszerít, és mert üres az oldal, írni kell, nehogy üressé váljon maga az ügy. A szív ügye. Nehogy hatalmasan tátongjon az úr, mely bármikor beléphet kettőnk közé. Itt sötétlik most is. Akkor már inkább egy másik úrt nyújtok neked, egy ismert, és mégis mindig ismeretlen, kiismerhetetlen, vérben lüktető, izmaiban megújuló úr tátongjon feléd. A valóságos. Ez az én rejtett valóságom be- és kitömhető egy másik valósággal, egy kőkemény igazsággal, a te igaziddal, mely csak nyomul, csak nyomul előre, be az úrbe, ahol aztán végtelen mennyei csendet talál - bent érte és vele lüktet minden, hön vágyott gyors belépésed percétől megállás nélkül, ám észrevehetetlen, bensőséges csendben. Csak én tudom, mi történik ott. Az izzásig húzza fel magát a csend ebben a rejtett titok-völgyben, míg aztán felrobban, hogy újra ébredjen. S ha nem vagy, akkor ágyban, párnák közt, hajnalban érted meghalva, feléledve, izzadtan, éppúgy kifulladás s verítékben, mint mikor te is vele vagy.

Te kellesz, vagy csak a vágy irántad?

Feljegyzés a képzelethez

Elhagytál, hát rendben, mert megérdemelted. Eltart vagy három percig, mikorra visszajössz. Pokoli kínokat állok ki addig, testem lázban ég majd, a lelkem sivataggá szárad, s akkora ürré válik, hogy elér a végtelenen túlra. Három dühös, elvadult perc, benne minden megaláztatás, harag, válság elfajultan.

Aztán újra fajtalanzkodni kezdesz velem, nem is értem, mire volt jó ez a három perc. Úgy bújsz alá, hogy fölöttem vagy, úgy kúszol mellettem, hogy mindkét oldalon egyszerre vagy jelen. Nem is tudom, mit társz nagyobbra, kerekébre, mert úgy dől belőled forróságod, hogy képtelen vagyok értelmesen figyelni a részletekre. Ez is eltart három-négy órán át.

És akkor következik a totális csőd. Felpattansz, és ott hagysz elégséggel. Kirohansz, el, mintha soha többé nem akarnál látni. Furcsa, fémes zajok, özönvízszerű csobogás, látom magam előtt, drámai helyzet alakult ki. Utánad rohanok, hogy megakadályozzam a végső összeomlást, már-már látom, amint felakasztottad magadat a vízcsőre, az letört, beléd fúródott, és... Nevetve állsz a zuhany alatt.

-Nem bírod, vagy mehet még?

-Nem, nem, soha! Petőfi nem alkuszik! Nem, lehetetlen!

Akkor gyere, mondja, kilép a zuhany alól, rám tekeri magát úgy, nedvesen. Kígyófajta. Vonaglok, Petőfit idézném, József Attila is mondta ugyanezt Trianonról, nem adjuk Magyarországot! Rám nyársalja magát, szadista, mazochista, görnyedek, de bírnom kell, különben kinevet. Jobb lenne egy újabb háromperces totális válság a kapcsolatban, de három másodpercem sincs. Nem kapok levegőt, ő tud-já, hol kell újra erőfűjnia belém, telt ajka megtelik teljesen. Most ki kit nyársalt fel? - fogalmam sincs róla, mert Laokoón-technikával állandóan változtatja erő kifejtését.

-Kérlek, csak egy átmeneti válságot adj nekem - egy nagy, haragos, dühös percet!

Ez hatott. Hisztérikusan felpattan, rám veti magát, hirtelen a földre teper, és úgy kizsákmányol, ahogyan az uzsorások tették szegény niggerekkel rögtön az elején, 1929 vége, 1930 eleje tájékán. Földre szorít, földbe ver, kaszázó mozdulatokkal - nem a kezével, hanem a lábával, a combjával kaszál, ez így sokkal erősebb összhatás, ez már maga az aratás! - szétzúzza egyszervolt becsületes, méltóságteljes testtartásomat.

Talán nem is kasza ez, e percben inkább a falióra ingája, le és fel. Ilyen a dühödt szörnyeteg, amely felfalja a deli vitézt, aki mátkáját szeretné kiszabadítani. Van két keze, ajkak párban,

van még több más elmélyült adottsága - kráter, pokol -, mind beveti, behúz, kitúr, kivégez. -Haragszol még rám!?

-A leégett marhalábszár pörkölt miatt? Mindig is fogok. Nem lesz megbocsátás! Hogyan lehet odakozmálni egy 1400 forintos húst? Meg a hagyma, paprika. Belekerült egy vagyombba, és vártam rá vagy két órát. Mit kaptam cserében? Odaégett, te is tudod.

-Ismételd meg! Ismételd meg, ha mered - sziszegte a feminizált sárkány, kénköves szájával bekapta és lenyelte az enyémet, ami pihe, kedves, nedves és nagyon szép. - Szóltál...?!

-Nem, nem szóltam! De a pörköltet neked kell megenned, én csak nézem majd.

Ezt nem kellett volna. Becibált a szobába, még mindig vizes volt, nedves, mint majd mindjárt lesz az ő alsó és felső ajka - szemérme jele mindkettő -, belökött maga előtt az ágyba, akkorát zuhantam, mint egy halott, dőglött bivaly. Leigázott, és ezzel meggyalázott.

Leigázott. Ez úgy történt, hogy - "kell neked a pörköltről beszélni!?" dallamot gé-dúrban dúdolva - maga alá gyűrt, aztán magába, egyenesen bele a közepébe, hogy még csak levegőt se kaphassak ijedségemben. Zaklatott folyvást. Kifosztott mindenemből, és közben egyetlen köszönő szót nem mondott, elnézést véletlenül sem kért. Üvöltött, mint a sebzett vad, rikoltozott, mint egzotikus őserdei madarak, a végén zokogott, mint nagyanyám tatukája sírjánál, 60 év után búcsút véve az első világháborús kis vitézétől.

A végén lerúgott az ágyról. Na, nem egészen lerúgott, hanem én, mint dőglött bika egyszerűen leestem, aléltan lecsúsztam, s mikor megcsókolt még egyszer, s egyszerre mindenhol, elkaptam a lábát, a combját, belekapaszkodtam lecsúszás közben, s mivel kézenfekvő volt, hogy lerúgott, közöltem vele, hogy ez volt az utolsó, beadtam a válóperes keresetet.

Ekkor beállt a végső válság. Innen nem volt többé visszaút. Még aznap este felkeresett az ágyamban, és közölte, hogy ezzel ő máris elkezdte.

Miss Wine!

○ Iyan nagyon szomorú (vagyok), hogy rombolod magadat. Vagy ha nem rombolod éppen, akkor belép az erővesztés, a "depresszió", korábbi alkoholba fojtott önrombolások kései viszaköszönése. Mert erővesztés ez így is, úgy is. Mikor még hallgattál rám és a tied voltam, mielőtt ki nem dobtál engem is, mindig mondtam Neked - saját régi, öngyilkosan alkoholizáló tapasztalataimból -, hogy 40 év fölött másként hatnak a dolgok. Tényleg rombolnak, csak és csupán, már semmit nem tesznek hozzá az élethez. Csak az előrehozott halált.

Az egész életre, minden mozzanatára gondolok most, s nem csupán arra a varázslatos

részére, amire gondolni szoktam. Nem csak az őrlítő szex-örömökre, amiket az alkohol esetleg kivált, felerősít, míg fiatal az ember. Hol van az már?! Egyre gyakrabban köszön be ez az általános erővesztés - depressziónak hívod, de talán nem az -, s ahányszor teszel magad ellen az üveg emelgetésével, be is tápláltad a következőt.

EL KELLENE tehát nekem veszítenem ily nagyszerű, hűséges barát emlékét is, ha már a testét és érzelmeit elveszítettem? Nem akarom! Az élet megmondja helyettem a durva, könyörtelen választ erre az önpusztító állapotra.

Mert egyszer várat-

lanul belép, fellép valami nagy baj. Az már nem erővesztés lesz, hanem összeomlás. Hidd el, mert mindig mindenkivel így és ez történik.

Annyi teher nyom, minek tetőzni? Gyors szülések sorozatban, hatalmas szülői felelősség egy majdnem-lány vállán - a minden másodperc lekötött és túlterhelt állapota! -, alkalmazkodások, amiket egy lány annak idején nem szokott meg, s most azzal fekszik és ébred,

hogy kinek, minek feleljen meg a férje, a munkahelye, a titkos (volt) szeretője, a mindig hiányzó pénz pótlása, a második műszak tekintetében. Vágyak, remények, elhulló erők, rossz kedvek keverednek, össze-vissza tobzódó káosz lesz belőlük. MIÉRT terheled meg még ezt az alkohol pusztításával?

Oly sok nagyszerű emberi tulajdonság bújik meg benned, anélkül, hogy valaha is tudtál volna róla, hogy foglalkoznál vele, hogy bárki is észrevenné, vagy értékelni akarná/tudná. Ezeket miért kellene befekétni állandóan? Szürkébe nyomni bele a csillogót? Nem tartozol legalább magadnak ennyivel?! Hogy néha még nevetni tudj. De hogyan, ha hányinger nyomja fel másnap az előzőt?

Vonaglik még a test, szeretné eljátszani újra a végkifejletet, de megakad közben, mert a boráztatta sejtek elfelejtik az egykor

oly heves parancsokat: indulj vér, csobogj, zúgj, boríts el mindent, töltsd fel buja gazdád legérzékenyebb pontjait, lökd fel a csillagos égbe, s ha már eszméletvesztésig kicsillogta magát, hozd vissza szerető ölemre, hogy folytathassa velem...

Mi maradt mindebből? Vonaglás a vécé ülőkéje fölött, s bár rándul a test, de össze is kucorodik, mert nem jön több parancs a tompa ész felől, az agy szürkül, haldoklik, nem is tudja, mit tudtak ők ketten egykor - az agy és a szív -, mit tudtak tenni valaha a férfi kegyéért.

Ne írj, nem írok!

Nehéz megállni, hogy ne írjak egy szót se. Holott kérted, holott megígértem. Évekig szállt a szó az internet rejtekein közöttünk. Éltető erő volt, az elszigeteltség elleni orvosság. Összekötő kapocs, mert bár a test közelsége hiányzott, a szó, a szellem szabadon bújt melénk a másik gépéről. Gépszerelem. Nem sok, de mégis oly rengeted, ha hiányzik az igaz szó, a valóságos érintés, ha nincs emberem, embered. Pedig az a megoldás, hogy ne nagyon írjak netleveleket, vallomásokat, édes csábításokat. Nem miattad, Te megérdemelnéd minden percben. Hanem miattam. Olyan mértékben lettem számítógép- és internet függő, hogy az már durva betegség. Pedig ez így mind csak árnyékvilág. Csalfa valóság. Ez, csak ennyi a netes önHITEGETŐ árnyékvilág. Az ezer levél és válasz mind csak mezítelen hazugság. Azt hihetném, hogy te vagy nekem, pedig valójában éppen a miatt írunk ennyit, mert nem vagy. Ha lennél, itt lennél, eszembe se jutna írással gyötörni magamat, hitegetni árván maradt testemet.

A Te való véred, tested, mozdulatod mindeneddel, kezedd, nyelveddel, ajkaddal, karoddal - az lenne a valóság. Ezeket visszaidézem magamban akkor is, ha nem írom meg többé száz formában naponta. Amíg élek, emlékezni akarod rád. De el kell szakítanom magamat a géptől. Ez nem is kérdés. Függő vagyok, s nem megy másként. Majd amikor Veled valóság lesz a valóság, akkor fogod látni, tudni, érezni. Addig pedig Neked is, nekem is nélkülözöm kell - mit is? Azt, csak azt, hogy a géphez rohanjak eszelősen, írás-kényszerek alatt. Akkor győzők, ha ezt a szakítást az illúziók digitális világával meg tudom valósítani. Ha nem tudom, akkor beteg maradok. Éppen ezért ne nehezítsd ezt azzal, kérlek, hogy haragszol, mert elmaradnak a leveleim. Nincs már más választásom. Hogy milyen nehéz ez, megláthatod Magad is, ha majd újabb és újabb próbákat teszel, hogy szembenézz a Magad függőségével. Azzal a brutális férfi-függőséggel, amely nem engedi, hogy letedd a poharat. A tied nagyobb függőség, de nagy ez is, itt, az enyém. Ezzel kell megbirkóznom. Veled birkózni más körülmények között kell. Legyen meg az! A Te akaratoddal. De nem írok többé, lefojtom ezt az átkozott árnyékvilágot, amelyben minden leütött betű és szóköz azt sugallta, hogy te itt állsz mellettem, majdnem hozzám érsz, velem és bennem vagy. Megszoktam, megszerettem. S most rájöttem, hogy te nem is vagy. Voltál egyáltalán? Hallod, amit írok? Olvasod?

Nem ver a szívem. Ha néha dobban egyet, azt is halkán, szégyenlősen, legszívesebben meg se moccanna. Zavarában visszavonja ezt az egy-két nyamvadt kis tiktakot is.

Elhagytak. A szívem hagyott el. Cserben, méltatlanul magamra. A szívem is ember, gazember. A szívem csordulásig szerette a szívemet, de ez utóbbi szívem lelépett egy némberrel, egy szukával, egy cafattal, s most röhögnek rajtam, mert tudják, hogy már nem ver a szívem. Nekik az lesz vidám dolog, ha meghalok, ha már egyet se dobban.

A kulcsot beletörtem az ajtóba, hogy még csak meg se próbálhassak kijutni innen. Odakint is minden halott, leszámítva ezt a két férget, a szívemet és a nőstényét. Ez utóbbi oly ocsmány kis némber, hogy ha rágondolok, kitépem magamból egyszer s mindenkorra a szívemet, az én drága egykori szerelmemet.

-Jó erősen, el ne engedjem egy pillanatra se a képét! Jó erősen koncentrálni, rágondolok, itt van, el ne menj, te átkozott, maradj még itt egy pillanatra, csak addig, míg rád gondolok... megvan! És most kitéptelek magamból, nem vagy többé a szívem, szerelmem, nem engedlek be ide soha többé! Miért mentél el egy ilyen kis ronggyal? Mi nagyobb rajta, benne? Mi, mi?! Nem volt elég az enyém, akárhányszor és akármilyen formában, hiszen megkaptad mindig, és úgy, ahogyan kérted! Szinte szétszakadtam érted legtöbbször az igyekezetben, hogy az egészet... az egészet kitarjam neked, mert annyira mohó voltál, hogy... forró melegében kellett beléd tömnöm mindenem, nehogy éhes maradj csak egyetlen percre is. És adtam neked, odatettem mindemet a mohó szádba, és eltűrtem, hogy te is ezt tedd velem cserében, pedig dehogy... dehogy kívántam, utáltam, de tettem. Nem volt elég?! A szajháé nagyobb, forróbb? Mit tud ő, amit én nem.

És most kiszakította a szívét, egyetlen mozdulattal:

-Menj a szajhád után! De azt az egyet még elmondom, hogy... én csak téged szerettelek egész életemben. Mindig azt hajtogattam magamban kislány koromban, hogy csak a férjemmel fekszem le először. És be is tartottam. Mert azt hittem, hogy majd te leszel a férjem, az édesem, az örök. És odaadtam neked legféltettebb kincsemet, pedig még volt hátra egy hónap a 16. születésnapomig. De te meggyőztél, hogy igen, a férjem leszel, és hogy 16 éves korig mindenképpen el kell jutni az áttörésig, mert utána már betegesen elkezdek majd félni, hogy lemaradok a többiektől, és görcsös leszek, meg kiszámító, mint egy kalkulátor. És neked adtam azon nyomban...

Most ismét tépett egy hatalmasat a szívéen, behunyt szemmel, hogy még jobban és gyűlöletesebben sikerüljön. Meg is tette, keményen.

-És aztán? Mentem veled mindenhova, hagytam, hogy a haverjaid végignézzék, hogy tesszük össze és választjuk szét testrészeinket - így hívtátok a játékot: a szétválasztás és egyesítés művészete, s hogy mi vagyunk a legnagyobb művészek! -, hagytam, hogy hol az egyik, hol a másik beszálljon melléd. Belém. Mert hogy most kell megtanulni a sokoldalúságot, hogy az ember majd jó feleség legyen! Meg hogy most kell mindent kipróbálni, hogy aztán feleségként már megnyugodjon, ne akarjon butaságokat. És eleget tettem annak is, hogy egy este több barátod is éppen engem melegítsen be, éppen engem, a 16 éves lányt tegye gyakorlottá. Pedig nem tetszett. Az sem, mikor az egyik megmondta, hogy azért ez elég drága, annyit nem ér meg neki még egyszer... hogy te ezért tőlük ötezer forintot kértél külön-külön mindig.

Tépett egyet a szívéen:

-Te mocsok, még mindig itt vagy, versz?! Versz engem? Vertél is. Mikor azt mondtam, hogy ezt már nem, nem fekszem le többé a haverjaiddal önmagam okítására, nem kérek én az ilyen továbbképzésből, jó és hűséges feleség leszek én e nélkül is, tudok már mindent, ami ahhoz kell - na, akkor aztán félrehúztál, levertél két pofont, és ordítottál, hogy akkor nem veszel feleségül. Persze, hogy ettől megijedtem! Hiszen azt, amit elveszítettem, már soha nem kapom vissza, akkor legalább feleség legyek!

És újra és újra előírtad, hogy kivel és milyen továbbképzésen kell részt vennem. Mire 17 éves lettem, már 10 feleség összes tudásával rendelkeztem. De jól van, legyen! Mert volt cél.

És erre jön a kis cafka!? A maga tizenöt évével? Mit tud ő neked adni, amit én nem?

Hatalmasat tépett a szívéen, a könnye már régóta folyt a fájdalomtól, annyira tépte. Mégse jött ki.

-Engedj el! - visította, és figyelni kezdte a saját szívéet, dobog-e még vajon. Egyszer, egyszer hallott valami gyenge neszt, de úgy vélte, az csak véletlen, valahonnan kívülről jön, az övé már rég megállt. - Engedj el! - ordította immár mindenféle fájdalomtól eltorzult hangon. Tépte a szívéet, de az meg se moccant, ment tovább röhögve a kis tizenöt évessel, aki még korábban akart férjhez menni.

A mi tizenhét éves koravén leendő asszonyunk - bocs, nem a miénk, csupán e kis megemlékezés fő alakja - kétségbeesetten vágta fel ereit a fürdőkádban. Né-te, amint folyni kezd a vér a vízbe. A szeme elhomályosult, könnye és vére egyszerre csöpögött a kádba. Később felállt, kiment a konyhába, egy törülköhával letörölte könnyeit, majd jó erősen bekötözte a

csuklóját. Gyakorlott szorítókötés volt. Hetente egyszer mindig megpróbálta. Amott kint a szíve vidáman árulta tizenöt éves leendő felesége bájait, emitt bent egy elhagyott tizenhét éves kvázifeleség üres szemmel nézegette a múltját. Ez még mindig erős kontúrokat mutatott ahhoz képest, amit néha a jövőbe fürkésző tekintete látott.

Legyen a Tiéd!

Fulladok, megfúlok
Leránt a végtelen
Szívemmel zokogok
Mit mondasz? Nem értem

Zuhanok, zuhanok
Nem hajolsz le értem
Zihálva meghalok
Taszítod a kezem

Koromban égek el
Füst leszek az égen
Piszok a felhőkben
Napfényben a szégyen

Pokol és ég között
Vergődök az úton
Rabláncra kötözött
Lábbal sárban csúszom
Szeretném szeretni
Arcul vágott százszor
Mellé temetkezni
Vigasztalni bárhol

Imámba foglalnám
Feledve gúnyt, kacajt

Magamhoz szorítván
Akkor is, ha elhajt

Könnyem potyog érte
Ordít, üt-ver, habzik
Véres a szám széle
Szívem hozzá hajlik

Áldd meg őt, Jóisten
Ördög nélkül nincs jó
Áldd meg őt még egyszer
- S ez volt az utolsó:

Mert ha egyszer is csak
Hozzám ér, belém köt
Ha vadul ugráltat
Vagy ha újra leköp

Ha próbál kacagni
Kevélyen, ostobán
Testemen matatni
Vigyorogni bambán

Ha moccan, ha béna
Ha vágya felgerjed
Falna, mint hiéna
Színlelne szerelmet
Idézne szép múltat
Mit érte áldoztam
Mégfogná vállamat
Mit hozzá hajtottam

Ha egyetlen ujjával
Érinti bőrömet

Lelkem undorával
Aljas söpredéked

Küldöm hozzád, Uram!
Élvezd teremtményed

Gyökér!

Hosszan, kíméletlenül esik az eső. Az arcomba verne, ha ki mernék állni a teraszra. Nem merek, de így is ver. Minden cseppje, amely a tetőn, a palán koppan, rád emlékeztet. Haragot kopog, méltatlanságot, vereséget. Nem vertél ugyan, de minden szavad agyba vágott az utolsó időben. És te tudtad ezt, sejtetted, hogy sikeresen megőrjítesz, ezért nem hagytad abba, tépted az agyamat, a fejem búbjától végig a gerincemen, hogy aztán egykor oly forró testrészem megbénulásában kössön ki, a hideg érzéketlenségben, mikor a férfi teste nem pezsdít, hanem undorít még a képzeletben is.

Veri az eső a tetőt. Most forró nyárnak kellene tobzódnia, nekem valakivel ájult izzadásig szeretkezni, helyette a fejemre nyomom a párnát, hogy ne halljak semmit. Ember már régen nem lehet a közelemben, de az eső ellen nem tehetek: önti rám a hideget, minden cseppje tervezett és kiszámított kegyelemdöfés. Napot várok, meleget, és ezt kapom. Visszanyújtja rám a nyelvét a házasságom. Ha még jég is esne, tudnám, hogy megérkeztél, kéretlenül is visszajöttél ismét, bemásztál az ablakon, a kéményen, csak azért, hogy végletekig megőrjíts. Miért nem hagysz már békén, jégeső? Nem elég, hogy kiégettél az életemből öt évet, amit soha nem adhat vissza senki, nem elég, hogy gyermek nélkül hagytál merő önzésből? Vagy tudtad, hogy ez lesz a vége? Fuldoklok a párna alatt, már nem tudom többé visszatarítani a zokogást, és telesírom ismét az ágyat, de minek? Azt mondják, ez megkönnyebbülést hoz. Kívánom nekik. Néma szenvedés minden nap, s így megy már három hónapja. Ha hó esett, az a kihűlés, ha tavasz helyett azonnal nyár jött, az az értelmetlen reményé, s ha itt lesz az ősz első jele, máris a fagyásra, a leesett levelekre, a száraz gallyakra gondolok, s nézem, hogy elég erős-e a fűág, hogy megtartsa a kötelet. Amelyet soha nem húzok fel, de ott látok minden percben megcsomózva.

Azt hiszem ma is, én voltam a legszebb és legtüzesebb lány a környéken. A főváros ezen kerülete inkább vidéki kisváros, lepukkadt, de van egy előnye: mindenki ismer mindenkit.

Tudtam, hogy szeretnek, láttam a köszönésüket, a mosolyukat, éreztem, hogy elkísérik egész életemet, ha itt maradok. De én beléd kapaszkodtam, vigyél, vigyél a nagyvilágba! A Szabadság-hegyre, ahol laksz. S vittél, öledben, rajongva. Mert nem találkoztál még ilyen eredeti lánnyal abban a gazdag művilágban, ahol élsz - olyan szépen és igaznak hangzott mindez. Évekig elhalmoztál mindennel, és én olyasmit adtam neked, amit aligha kaphattál mástól: gyönyörű testemet, hibátlan szexuális erőmet és vitalitásomat, a géppuskatűz erejével kirobbanó, egymásba érő kielégüléseimet, amiktől te nagyon férfiasnak érezted magadat.

Elfogyott minden. Ez rendben. Te halmoztad a vagyont, ehhez értett egész családot évtizedek, évszázadok óta, nálatok ez az alapelv: a zsidó embernek a pénz adja a fedhetetlen erőt. S mivel korlátlanul szereztél, fölém nőttél. Már nem számított a szépség. Mindenkit megvehettél, s elkezdted engem durván párosítani a külvárossal, ahonnan jöttem. Kibíratatlan a sértések sora, ha a fejsze a gyökereket vágja, s te láncfűrész használtál a végén, egyre nagyobb, méreletes. Ki akartál irtani. Azt szeretted volna, ha bármikor és feltétlenül a szered vagyok, amin, amivel azt teszel, amit akarsz. Elfelejtetted, hogy a gyökereim velem jöttek és bennem maradtak. Az én apám és anyám a két kezével kereste az életet, mindig a földön járt, s mert a kézben bízott, mindig fogta egymás kezét. Te ezt soha nem fogod megérteni, mert ti, te és szüleid is a bankkártyát fogdossátok, szorongatjátok, ki-ki a magáét, a másik keze csak annyiban számít, hogy kártyáján mekkora a summa. Kezelhetetlenné váltam számodra, mert nem vagyok eszköze senkinek. És te undorító számomra, mert rögeszméd volt, hogy mindenki megvehető, s lám, engem meg is vettél...

Ez volt az utolsó mondatod, amit hozzám vághattál. Ez a kis ház itt, a palatetővel legalább az enyém. Mert ami a szüleimé, az az enyém is, bárhol legyenek a világon. Házuk az én házam. S már nem érdekel, hogy a tied hol van.

Túlélem majd ezt is. Talán nem is jön jégverés, elmúlik ez az undorító eső is, amelynek te vagy minden hideg cseppje, az ördög küldött rám, hogy kibírom-e. Biztos voltál, hogy a küszöb alatt kúszva visszajövök hozzád. ÉN?! Tehozzád? Kibélelt világodban annyit nem bírtál megtanulni rólam - másokról, bárki másról -, hogy a büszkeség nagyobb erő, mint bármilyen vagyon? Lepereg rólam, mint a hideg eső a rossz paláról, eshet akármeddig, leperreg, a sárban köt ki.

A fejemen fullaszt a párna? Koronát készítek belőle, napfényből lesz minden bordája, felkelő hajnal harmatcseppjeiből az ékkövei, és...

Nem, nem, nem! Nem neked akarok visszavágni vele. Te már nem létezel. Csak még a mai napot kibírjam valahogy'. És talán a holnapit, meg az azt követőt. Nehéz, nagyon. A fán lóg egy csomózott kötél, ami nincs ott ugyan, nem is lesz, de nagyon rémes a látványa.

Öregeknek szántam szívemet...

Egy fiatal nő vallomása a Felvidékről

(- azért teszem közzé, mert hihetetlen erős az elhivatottsága munkája - az idős emberek szerető gondozása - iránt, s úgy érzi, éppen ez az, ami átsegíti minden bajon. A neveket kipontoztam, mert nem a konkrét személy, hanem maga az Ember a lényeges az alábbi történetben)

"Nem igazán van kedvem részletezni, hogyan vették el tőlem a gyerekeimet. Ha mégis írtam róla, az azért volt, mert persze nagyon fáj - de nem teregetem ki a sebemet. Inkább írok arról, hogy ez olyan nagy űrt okozott az életemben, hogy az idősekkel való gondozást választottam, ami enyhíti a fájdalmamat. Es kitölti az életemet a gondozás. Annyira el tudom foglalni magamat velük, hogy nincs időm depressziósnak lenni. Jobb is így, lefoglalom magam testileg és pszichikailag is, néha a végkimerültségig. Jó gyógyír a bánatomra. Sokszor vigasztalom magam azzal, mi lenne, ha épp annak a beteg öregnek a helyében lennék. Az idősek is sok keserűséget megéltek már életükben, így ha beszélgetésre kerül a sor, egymást vigasztaljuk.

Nagyon jó, ha ilyen kölcsönös beszélgetés elkezdődik, ez már maga a diakónia, a lelki segélynyújtás, amit tanulok is az egyetemen. Azt gondolom azért, hogy elvettek tőlem a gyerekeket, még nem vagyok se rossz anya, se rossz nő. Igenis értékes ember vagyok, és meg is fogom mutatni az egész családnak, akik szégyenlettek engem, mert hogy bekerültem hozzájuk. El fog jönni az az idő, amikor ők lesznek büszkéek arra, hogy hozzám tartozónak mondhatják magukat. És a család nevét miattam fogják számon tartani az emberek. Nem adom fel az álmaimat. Szeretnék egy idősek otthonában főnökszenny lenni itt a Felvidéken. Szeretnék közöttük élni és dolgozni, közöttük lefeküdni és felkelni, közöttük járni-kelni, és értük élni. És ezt mind azért, mert hálás vagyok nekik.

Hogy miért vagyok hálás? Azért, mert élek, hogy még itt vagyok. Hogy még nem haltam meg, hogy még hittem Istenben, hogy hittem, hogy van szeretet. Mi is a szeretet? Honnan van? Én az idősektől sok szeretet kaptam az egész életem során. Így tele van a szívem szeretettel az idősek iránt. Kaptam valamit, amit vissza kell adnom, nem tarthatom meg magamnak. Tovább kell adnom. Szerintem az idősek megérdemlik tőlem a szeretetet. Ők nem nevettek ki, ők biztattak, hogy küzdjek azzal, hogy nem adhatom fel a harcot, az életet, hisz ahogy mondták: Maga nem adhatja fel, hisz maga még olyan fiatal.

Igaz is, miért is adnám fel az életet, mikor olyan szép a világ. Süt a nap, és itt a május, a szerelem hónapja. Es vannak jó emberek, és van itt a városban, ahol élek, egy szuper jó kis közösség, a református gyülekezet. Van egy kedves tiszteletesünk, YZ, aki minden lélekre odafigyel, és ahol tud segít. Nekem is sokszor. Szükségünk van egymásra és arra, hogy odafigyeljünk a másokra. Én is része akarok lenni ennek a nagy családnak, a felvidéki magyarok nagy közösségének, és tudom, szükség van az én munkámra is itt. Nagyon is tudom, mennyire, mert például jól tudok prédikálni, illetve beszélni, jól főzök, szépen hímzek, szeretném tovább is adni a fiataloknak. Csak a legnagyobb tragédia az, hogy a fiatalok nem tudnak szeretni. Vagyis azt is csak pénzért tudják elképzelni. Csakhogy a szeretet az egy olyan árucikk, ami pénzért nem kapható.

Na, ez a legnagyobb dilemma ma. Az én dilemmám meg az, hogyha - jelképesen szólva, a tavaszra tekintettel - kiteszem a melleimet (kidomborítom a ruhában), nincs az a férfi, aki kibírja mellettem, öt percig se tán, nem tudom, mi a bajuk, félnek, kicsinek tartják magukat, menekülni akarnak. Maguktól vagy tőlem? Nem is teszem ki a melleimet, meg kell gondolnom, mikor mit vehetek fel. Hát azért van pár ember, akinek megmutatnám itt a tágas nagy Felvidéken. De ez csak vágy-beszéd, felejsük el, vissza az öregekhez, ők nem ezzel foglalkoznak. Szeretettel írtam Neked, barátságodnak nagyon örülnék, nagy és valóságos kár, hogy nem ismerjük egymást, üdvözöllek, Z.

Várt a lak

Várt a lak, az én lakom, puha szemérem
Rajtad lakatom, mit senki más nem nyit fel
Zárt a lak, be, hol idegennek nincs helye
Csábít a lak, tested melegével bújj végre ide

Bosszúméret

Mágnesek vonzerejét
Az éjszakák titkait
Meg nem fejtheted

A tőr hegyét szívedben
Imádban a kételkedést
Feledd remegve

Könyörgő pillantásom
S rá a villám csapását
Meddig szenveded?

A kegyetlen távozást
Az elfúló sóhajta
Tördelő kezem?

Meggyötört elválások
Már a hűség is reszket
Könnyben a szeme

Méreg lett a békéből
Kígyó ásít melléből
Elhalkul szívem

Királyfim lettél, Bosszú!
Hűlő test a nyoszolyám
Itt vagyok, vihetsz

Hat alom - Vers prózában

"**V**eres ég

Vigad a lom..."

Ő mi kutyánk kölyke. Először a mi kutyánk volt, aztán jött a kölyök. Kölykezett az is kettőt, s ezek összesen és takarékosan - a csontmegtakarítás jegyében - még kettőt. Így jött létre a hat alom.

A mi kutyánk kimúlt, felfordult, mint a régi rend. Vele ment. Kölyke apjára büszkén ugatta, hogy ő bizony mer kicsi lenni, kis édes kutyus. Ez nagyon

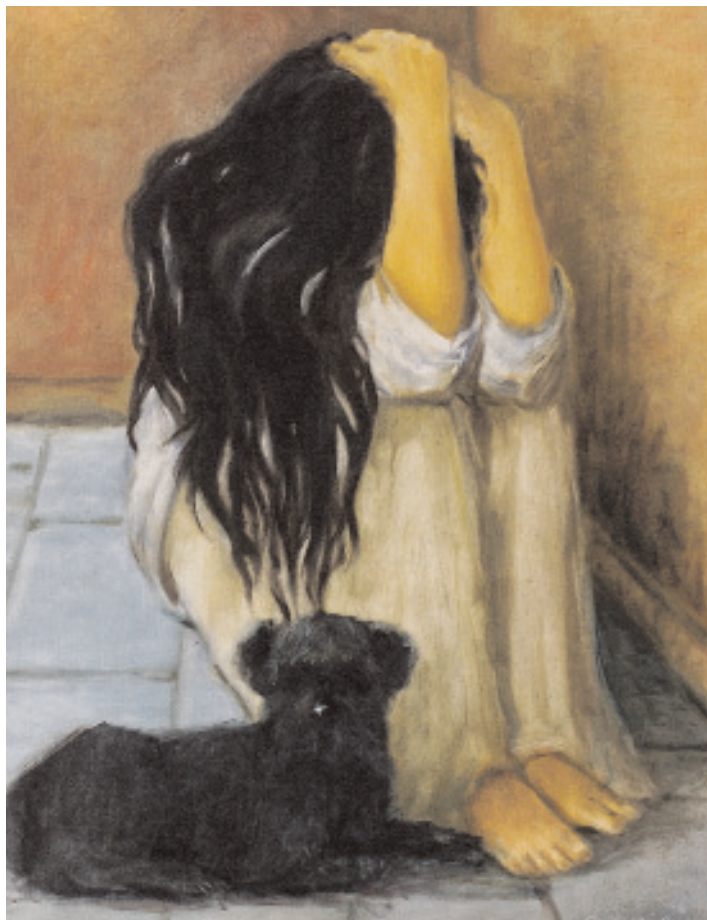
kedves dolog volt a nagy ugatás-vicsorgás közepette. Édes. Aztán nagyra növesztette a kar-mait és fogait, maga persze kicsi maradt. Mart, ahogy tudott, kapart, mint a kurta. Született két kölyke, a mi kutyánk újabb kiadásai. Ők voltak a hármas és a négyes a hat alomból.

Megtanulták, hogyan lehet kaparás és kurtaság után nagyon nagyot harapni, s lenyelni mindent, amit csak kiharaptak. S megtanulták még az öreg kutyától, ho-gyan kell odavetni a koncot a csaholó falkának. Aki nem kért a véres csontokból, azt felkoncolták.

Ellettek egy-egy kölyköt. Nagyon hasonlítottak egymásra ezek a kölkök, boldog idők új gyermekei, úgy vélték és hirdették, hogy jó időben ellették őket jó helyen. Az egyiknek hamis okiratai voltak a tudásáról, a másiknak igazi iratai voltak, de ugyanarra használta. Ennek a másiknak a haverjai elzabáltak ezernyi libát - ha az kellett a jóhoz -, amannak ezernyi megawatt olcsó áramot adtak gyarástól, ha az volt hasznos. Ették a közvagyon, mert tudták, hogy a mi kutyánk egyszer valamikor maga volt a közvagyon. Ették hát magukat, de ezt nem vették észre.

Mire mindent felzabáltak, a hat alom aranyból volt, a kaki a közepén 18 karátos gyémántból, és a hat alom védelmi pénzért felkínálta szolgálatait a nálunk fejlettebb, nagy okos külföldi kutyáknak.

Mire végeztek dolgukkal, s joggal hitték, hogy biztosan az övéké a hat alom, megjött a pász-torgyerek, szétverte az almokat, mielőtt további kölykei születtek volna a mi kutyáknak. Felszedte, magához vette az arany- és gyémánt építőköveket, s új házat kezdett alapozni. Most itt tart, s töri a fejét, hogy hány alom kell az igazi álomhoz

Jaj, de hasít

Úgy fáj
Hogy bomlik szét
Üvült
A messzeség
És fáj
Hogy omlik össze
Ömlő
Dús szerelme

Még sincs
Más választás
Mert nem
Hagy a kaszás
Nyelve
Ránk nyújtva
Röhög
Az ebadta

Éppen
Most ragadja
Kicsim'
A pokolba

Erőd
Lesz-e még
Rám nézni
Égszínké

Szemeddel?
Szesz-bódult
Mennyei babám
Elborult.

Keseröröm

Kínzó terhek súlya alatt
Nő a pálma
"Beteljesült!"... mint pirkadat
A nő álma

Vérrel telik és kisimul
Mi most érdes
A keservben öröm lapul:
Csábos, mézes

Hét nap láz

Hétfő, mint hűvös kezdet
Kedd, most forró vagy, kedves
Szerda, mint szomorúfűz
Csütörtök, ismét hozzád fűz
Péntek, mint fellobbanás
Szombat, magány, a hideg ráz
Vasárnap eljön a feltámadás
- Fel, testre fel! Nincs kegyelem!

I szegény bányáslány biztató dala

Bent a szédítő mélységben
Elbódító sötétségben
Álmok feléledésében
Végtelen édes ízében
Vágyra váró mindenségben
Titkosított néma éjben
Vagy csak otthon

Lent csábító csodavölgyem
Kitárt aknámba rejtetten
Szétáradva mélyedésben
Az angyali érintésben
Bányám titkos rejtélyében
Legmélyebbre váj kéjemben
Otthon leszel

Zárak mögött a nyitányban
Jajszó helyett halk sikolyban
Csak most elmesélt titkokban
Csak abban, hogy ő értem van
Némára szorított ajkakban
S a sötétből kelő hajnalban
Nyíló hajlatomban
Van otthonod

Szingli-szédület

Nem tehet róla. Nem ilyennek született, de ilyen lett, és ezen már az Isten sem változtat. Így szereti a világot, és egyáltalán nem érdekli, hogy a világ így nem szereti őt. Szereti magát, ez a lényeg. Hány ember mondhatja el ezt magáról?! Önző volna? Kitől vesz el bármit is, kiét kívánta valaha is? Maradjon mindenki olyan, amilyennek akar lenni, s ha nem tudja, milyennek akar, legyen az, aminek született. S mert ez meghatározhatatlan, sodródjon nyugodtan oda és úgy, ahogyan ez történik vele.

SOHA nem fogja be magát más kocsijába! A legkevésbé sem húzni. Ficáncolni, ugrabugrálni még csak-csak, de ostorcsapást, nógatóst túrni, hajszozni magát más kedvére - soha. Mindig szabadon választja meg, akar-e tenni bárkiért bármit, s ha igen, annak mi az ára. Ő pedig nem eladó, neki nincs ára, neki csak szabad döntése van minden másról, beleértve minden más árát is: ha nem kell neki, nincs olyan isten, aki bármit ráerőszakolhatna. A szingli maga az isten, az önálló, szabad, legyőzhetetlen eszme. Kiváltság, erő, hatalom ön-maga fölött.

Mire végzett gondolatai leírásával, este lett. Jól cseng minden megállapítása, elégedettség fogta el. A munkából nem kell több mára, a kiáltvány, amelyet előterjeszt a szinglik elnökségi ülésén, majd a sajtóban, provokatív, és ez a lényeg: pukkassza meg az irigyeket, a járomban járókat, a betörteket és megalázottakat, a férjüket eltűnőket, a gyerekeik játékszerét. Itt vár rá az egész világ, itt, az ablaka alatt, az ajtaja előtt, csak lépnie kell kettőt, s maga körül forgathat mindenkit. A szabad ember kiváltsága a választás örökké érvényes és lehetséges szabadsága, s ha még ráadásul nő az illető - gyönyörű, kivételesen formás, babaarcú költemény -, akkor meg se kell jelennie, máris a nyomában vannak.

Nem tudta eldönteni, a kiterített húsz szebbnél szebb és drágább blúza közül melyiket húzza magára. Feszes, erős mellei megkövetelték a szoros, átölelő, formát szépítő felsőrést, s nem is habozott sokáig: szinte szétpattantak a gombok, a felső hármát be se akarta gombolni. Szakadjon meg az irigységtől minden más nő, aki látja, a férfiak, az ostoba, agyalágyult tökösek meg csámcsogjanak magukban, azt nagyon szeretik és tudják - csámcsogni, nyálat csorgatni. Egy ilyen blúzhoz nyáron feszes, rövid kis nadrág illik, az is kitár alul annyit, mint a blúz felül, szinkronban a test formáival. Iszonyú szép volt így. A magas sarkú cipő még szédítőbb emelkedettséget kölcsönzött alakjának.

-Kész, kicsik, ezt utánozzátok! - nevetett fel őszinte elégedettséggel, s már kint is volt az elegáns belvárosi utcán. Ahol mindenütt elegancia, gazdagság, elégedettség uralkodott, szinte illata volt a jólétnek.

Kezdett félni. Mindig így indulnak a dolgok. Bent, a szobájában királynő, herceglány, tündérmese ő maga. Itt kint elromlik minden. Rögtön belebotlik ugyanazokba, mintha állandóan keresztbe akarnának állni előtte, az ő örökké érvényes szabadsága elé. Még kettőt sem lép, és mintha magát látná. Eszméletlen kihívó, ringó járású nő, talán nála is tökéletesebb ruhában, fejét magasba emelve suhan a levegőben, mintha nem is evilági volna. Nehéz megállapítani, hogy melyikük néz el magasabban a másik feje fölött, teljes érdektelenséggel és lenézéssel, de az látszik egyértelműen, hogy ezt a fenséges mozdulatot minden nap, sokszor is gyakorolják. Még két lépés, még két hercegnő. Nincs a világon olyan menő királyi udvar, még az indiai maharadzsáknál se, ahol ennyi tökéletes királylány lenne egyszerre egy négyzetméteren, mint itt. Szótlan, egyenes testtartású, légies járású tündérek, a gazdagság minden kellékével felszerelve. Nem néznek le vagy fel, jobbra vagy balra még kevésbé, és legalább olyan öntudatosak, szabadok és kiváltságosok, mint a mi egyes számú szinglink - volt a szobájában.

Itt kint egy kicsit más, ezt érzi ma is, mint ahogyan belevág a tudatába minden nap, mikor elindul hódító császári útjára. Más, mert sokan vannak, túl sokan. S mindegyikben magát

látja viszont. Viszont amit lát, az elrettenti. Elegáns műanyag bábuk libegnek az utcán egymás hegyén-hátán. S mind szabad, totálisan független, szuverén, mint a Déli-sark tengervizein úszó jéghegy csúcsa. Műanyag jellemmel műagyba ágyazva menetelnek Európa egyik legszebb utcáján. Nem kell nekik senkire vetni egyetlen pillantást sem, mert rájuk se vet egyetlen pillantást senki. Rájuk van írva, hogy ez zavarná őket. Nem tudnák viszonozni, nem is tudhatják, hogy' fest az, hogy egy totál szabad szingli szépség tekintget az emberekre. A "zemberek" sem mernek rájuk nézni, nehogy úgy tűnjön, hogy bámulják a szépet. Nincsenek ők ráutalva arra, hogy a tökéletes előtt hódoljanak. Ők egyszerű kis emberek, nyűggel, bajjal, hogy' vehetnék a bátorságot, hogy ingyen, kedvükre, netán mohón nézegessék a luxust: a szépség és önállóság felkent bájait.

Lépked a mi kicsi babánk peckesen és azonos ütemben, szabadságából kimozdíthatatlanul tart előre a teljes győzelem felé. Még három-négyszer végigmegy az elegáns utcán, addigra többször kiveri a harag verítéke, a gyűlöleté, az irigységé, hogy már megint hány változatban látta máson az ő feszes szerelését. A végén csaknem fojtogatja a düh, tanácstalanul vonul vissza lakosztályába. Eltelt ez a délután is, jöhet holnap a következő.

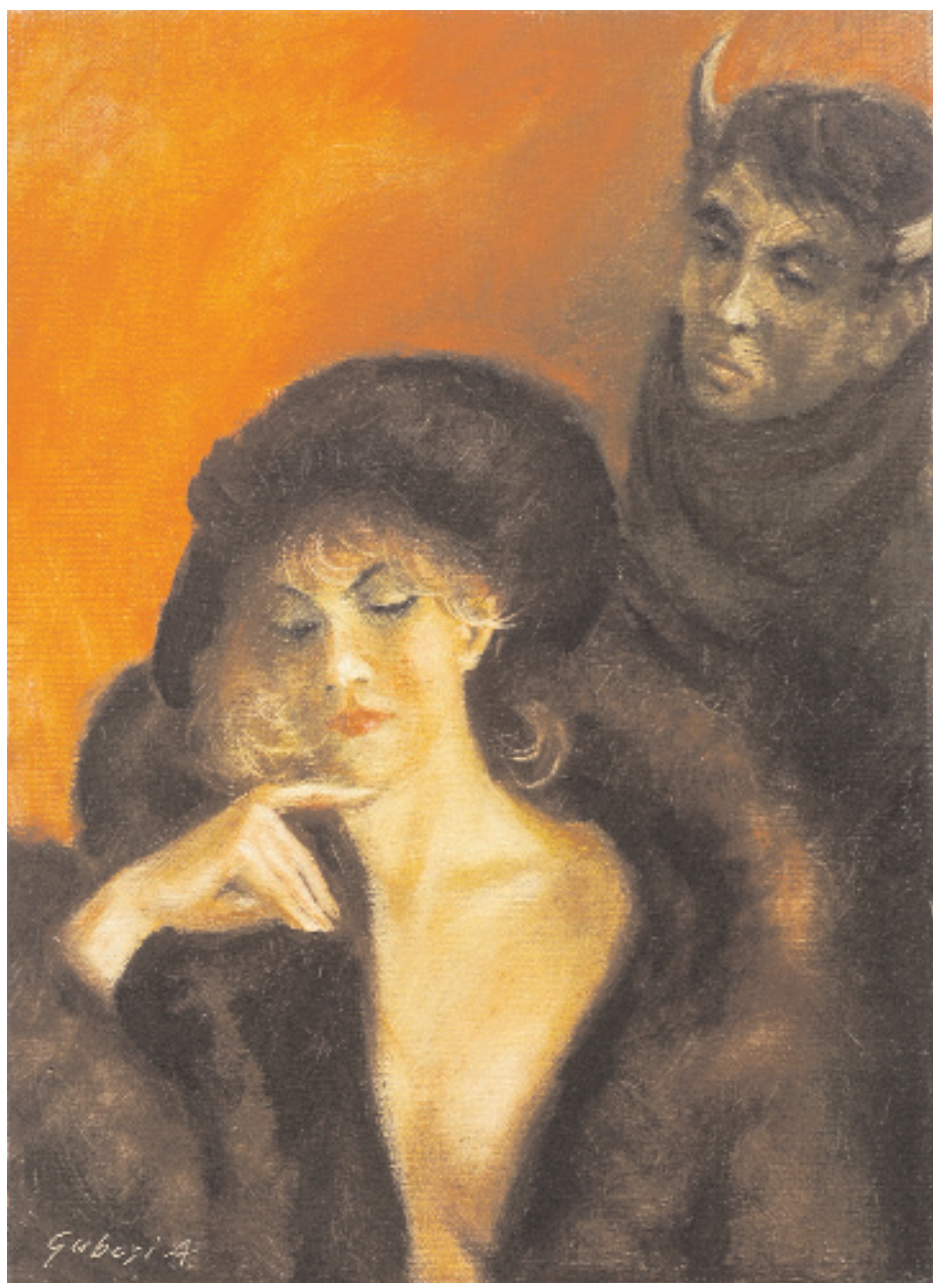
Este nyolckor menetrendszerűen szól a kapucsengő, s mivel a csengető ember egyelőre még nem látja az arcát, megengedi magának az undorodás gyors kifejezését. Mire belép látogatója, készséges testtartással, mosolyogva áll elé:

-De jó, hogy itt vagy! Ugye, itt maradsz reggelig.

A középkorú menedzser vet egy gyors pillantást a nőre és az órájára, tesz néhány lépést az ágyig, leül, lehúzza a cipőjét, s int kissé türelmetlenül:

-Gyere gyorsan, kérlek, vacsorára haza kell érnem, vendégeink jönnek. Viszont amilyen kevés időm van, annyira töményen kérek belőled - vetette oda önelégülten, már semmi nem volt rajta, már a lány is ott feküdt mellette, szabadon, a szuverenitás teljes védőruhájában - ezúttal ruhamentes kivitelben. Szokott mozdulattal tűnt el a takaró alá, rögtön a közepe táján, s most egy kicsit el kellett feledkeznie a szingli-szabadság és szuverenitás kontextusáról... most tennie kellett azért, hogy holnap újabb blúzt húzhasson fel, a tükör elé állhasson, s ott újra királylányt lásson. Valakit, aki szépségre született és önállóságra, valakit, akinek nincs szüksége a buta, mocskos férfiakra, még kevésbé azok varangy kiadására, az ott felejtett gyerekekre.

Javára szóljon, hogy soha, most sem keltett csalódást. Mikor a menedzser elment, azzal az érzéssel távozhatott, hogy övé a világ legnagyobb kispinéje. Ezzel aztán nem lesz gond soha.

Fáradt tekintettel rogyott az ágy szélére. Le akart dőlni, de rájött: nem engedheti meg magának. Ücsörgött még egy percet csüngő vállal, majd még fáradtabban felállt, tipegett egy kicsit, s újra elszánta magát. A vasalódeszkához totyogott, újra lendített egyet a vason, és ott folytatta, ahol - örökre, istenem, ha egyszer végre letehetném egyszer s mindenkorra! - az előbb megunta. Este tizenegy volt.

Elmosolyodott, mint már annyiszor, lényegében minden este éjfél körül. Hihetetlen jó érzés fogja el mindig, ha ilyenkor arra gondol, hogy a szobákban öt kis gyereke alussza az igazak álmát, szótlantul, angyalként. Hiába kavar bele a csendbe férje éppen most kezdődő dé-dúrja, a horkolások nagyharangja, ez inkább csak derűsebbé teszi az összhangzattant. Ha elvonatkoztatja magát férje horkantásaitól - szinte láthatatlan, lelki szűrő van a fülébe építve évek óta, a csendes védekezés fő eszköze -, ha csak a csendet hallgatja, s ebben a csendben a benne lakozó végtelen erőt, akkor... így könnyű folytatni a vasalást, jöhet még egy-két óra. A mosogatás nem fér bele, azt kora reggelre hagyja. Viszont a kivasalt ruhákból még ki kell készíteni öt garnitúra öltözetet a holnapi induláshoz, iskolába, óvodába, na meg a másik háziszolga, a férje alsóneműit.

Mikor lány volt, nem erre gondolt. Tíz évvel ezelőtt fejbe vágta volna azt, aki azt jósolja neki, hogy öt gyerekre mos. Még a férjhez menés ténye sem körvonalazódott, nemhogy a szapora égi áldásé. Tíz évvel ezelőtt éppen csak megismerte mai férjét, és akkor úgy vélte: átmenet lesz az is, ágytól ágyig való bújóska után kibúvás a tartós kapcsolat felelőssége alól. Aztán elhangzott a "leszel-e a fele-ségem?", s természetes és egyszerű volt az igen. Egy héttel később eljegyzési gyűrű ragyogott rajta - a szemével együtt -, két hónap múlva feleség volt. Tudták mindketten, hogy néhány nap múlva a természet gondoskodik a fogantatás lehetőségéről, együtt tartottak a természettel, s két hét múlva kiderült, hogy egészséges, szép lányteste nővé változott, benne immáron ketten laknak.

Így ment ez minden alkalommal. Másfél-kétévente elkezdték alaposan tanulmányozni a biológiai naptárt, kiszámolták a legjobb napot, ellenőrizték is, hogy erősebbek-e aznap a női odaadások, s mert mindketten akarták, megpróbálták éppen akkor és ott. Nagyon akarhatták, mert - összesen hatszor - minden alkalommal útjára is indult a következő pici, akkor, abban a megszentelt pillanatban (s ma is maguk közé számolják a hatodik kis testvére, akit túl korán elszólított az égi sors). Olyan egyszerű és fényes volt így minden, hogy nem lehetett kihagyni, tovább kellett lépni a következő felé. Pedig minden születésnél csendben

- hang nélkül - kimondták, hogy na, ennyi! Aztán eltelt másfél év, hiányzott a szobából valaki, aki gőgicsél, s nem tudták leküzdeni a vágyat, hogy hallják újra. A közben gyarapodó számú gyerekhad boldogan tartott velük ebben a várakozásban. Most, tíz év elteltével mindenki szomorú. Nem mondták ki ezt se, de mindannyian tudják, hogy a most egyéves kisfiú gajdolása az utolsó belső, családi hang ebben a műfajban. Talán ezért van, hogy őt mindig egyik másiknál jobban élvezik. Határhaszon elmélet: mivel nem lesz több, elérhetetlen már, ezért különösen értékes és élvezetes.

Leng a vasaló a levegőben, éjfél van, József Attila anyja sem suhogtat már semmit ilyenkor az ég vizében, csak és csupán ez az édesanya küzd a szemével: mindenáron be akar csukódni az ebadta. Elég a vasalásból! Nem lehet tovább bírni ezt a testtartást. Kész felüdülés lesz a mosogatás. Mert azt már régen, a szemek első lehanyatlásakor elhatározta, hogy mégis elmosogat. Így nem lesz zsúfolt a reggel, a lehető legfinomabb uzsonnát fogja elkészíteni. Ráadásul különösen szépen becsomagolja szalvétába. Megfigyelte, mennyire örülnek a gyerekek az ilyen váratlan meglepetéseknek. Nagy dolgok, az élet súlyos kérdései semmilyen hatással nincsenek rájuk, de ha ma szebb szalvétát kapnak, mint szoktak, az egész nap ünnepnek számít majd. És igazuk van. Hiszen benne van a szeretet minden aprósága:

-Kicsim, ez a nap legyen más, mint a többi, jó?!

Tudja a férjétől, hogy ne számítson jóra. A gyerek soha nem adja vissza azt, amit kap a szüleitől. Igaz, a férje azt is mindig hozzáfűzi, hogy ez így természetes. Ilyen a főirány. Mert a gyerek majd a saját gyerekének adja vissza azt, amit a szüleitől kapott. Ez érthető. Ő egyébként sem várt, és nem is kapott az élettől semmi különöset. Leszámítva ezt a csodát. Soha sem érti, mivel érdemelte ki. Már-már utálni kezdte a férfiakat, a link, hazudozó, a lányokat mindig becsapó szélhámosokat, a testi kalandok ügyes üres urait, mikor véletlenül megismerte mostani férjét. Már-már azt kezdte érezni, hogy több örömet és nagyobb hűséget találna egy másik lányban, mint ezekben a test-éhenkórász mitugrászokban. Minden megváltozott, amikor legelőször meghallotta a szót, hogy lenne-e feleség. Azóta tart a kiváltság. Gyerek gyerek után, be sem tud telni vele. Ha baj van, ha zord a világ, ha sértés jött kívülről, vagy egyszerűen csak elviselhetetlen az egyoldalú robot, akkor elég, ha valamelyik kicsi mond valami tréfásat:

-Anya, folyik az ojjom, kitöröd?

-Gyere kicsim, persze, hogy kitöröm..

... s miközben kitöri, kacag egyszerre hét hang, a többiek vihogva odamennek, külön-külön mind' kitörik az orrát, kacag a kicsi is, a kitörős: ő még nem tudja, min, de kacagni mindig jó. Így hullatják könnyeiket.

Belebújik egészen a hajába. Aztán a fülébe. Az orrával pirosra dörzsöli a hasát. Véget nem érő, gyöngyöző kacagásig csiklandozza mindenhol.

Egy szem kincse a fia. Lehet, hogy van egy másik is, a férje, de ennek a kincsnek a fénye mintha kissé halványulna. Na jó, nagyon. Nem érzi, hogy túl nagy szüksége van a férjére, s ökelme sem mutat túl nagy érdeklődést iránta. - Bár volna egy kis nője, titkárnője, csinibabája, vagy bármi, akkor nem is kellene vele ágyba bújni, egész jól megúsznám! - de ez csak titkos, ki nem mondott vágy, soha ki nem ejtené a száján. Amely szájra persze gondosan kell vigyázni, mert ha kell, elég nagy, s egyszer mégis kiejti. Akkor már minden visszavonhatatlan. Amíg csak szürke unalom honol, azt lehet fényezgetni.

Kisfia a tárgya minden örömének, ragaszkodásának a családhoz, jövőbe vetett minden reményének. Maga is még inkább gyerekek néz ki, megkímélte az élet, s ebben együtt haladt az élettel, tudta kímélni magamagát is. Pajkos lányarca láttán senki nem gondolná, hogy elmúlt harminc éves, senki el nem hinné, hogy egy hatéves kisfiú büszke anyja.

Több nem is lesz. Egy ilyen házasságba nem szabad több gyereket szülni, nagy a kockázat. Bármikor felbomolhat a kölcsönös érdektelenség, na meg a sok külső jelentkező miatt, s akkor bús világ vár a felemás szülők között felnövő gyerekekre. S ennek a férjnek nem is érdemes. Valaki másért bizonyára kockáztatna, de ezért az unalmas, a saját maga kényelmével és szórakozásaival törődő férjért nem érdemes. S az az igazság, hogy férjem uram sem akarná. Gyanús, nagyon gyanús. Mintha tartalékolná apai erejét más, később bekövetkező lehetséges helyzetekre. Ezt soha nem bírja kivenni a kis női fejéből. Berágta magát a gyanú. Nem bántja, talán érezne valami megkönnyebbülést is, ha a férje beállítana egy világos, korrekt javaslattal, hogy váljanak el, s természetesen nála hagyná a fiát, s mindazt, ami szükséges biztonságos felneveléséhez.

Hiba volt hozzámenni, de ez most nem érdekes. Amikor a fiára néz, megpróbálja felfedezni benne mindazt a jót és szépet, amiről egyszer azt hitte, hogy a férje kiváltságos tulajdonságai. A fia még azzá teheti őket.

Az élet a legnagyobb rendező. Hamar, talán már a házasság előtt észrevette, hogy megalapozatlan az egész, hogy csak a kényelem, valamint az anyagi biztonság ígérete hozta egybe őket. A kényelem, mert kéznél voltak, s mi sem egyszerűbb, mint azt hinni: jó lesz ez így, szétnéztem már, láttam százat, s azok sem voltak jobbak - akkor meg miért ne? S a biztonság, hogy ha összeszik magas szintű képzettségüket, tudásukat, jártasságukat a

nagyvilágban, erre alapítanak egy közös céget, akkor egész életükben elegáns élet jár nekik. Így is történt...

Megvolt mindenük. Irigyelhatték őket. Férje ugyan elég különös, furcsa figura, de mellette mintha kivirult volna. Esetlensége a "szórakozott zseni" benyomását keltette. Filléres magatartása a mindig ésszerű gazdálkodóra utalt, a kemény menedzserre, aki majd megszerzi az első százmilliót, utána már minden megy magától. És ő? Tündérszép volt, ezt nyugodtan mondhatjuk, csábítóan szép. Báját kölcsönözte férje egyszerű megjelenéséhez, s világos volt mindenki számára: férje megfogta az isten lábát. Kezdetől gyerekekre vágytak - talán azért is, mert az üres órákban, már a házasság éveiben, nagyon unták egymást és magukat, ha otthon maradtak. A világlátásból elég volt, a zajos társasági élet is zavaróvá vált - érett a vágy a gyerek iránt.

Az élet a legnagyobb rendező. Az élet valahogy úgy akart dönteni, hogy ne szüljön kicsit ebbe a házasságba. Olthatatlan vágy volt benne, hogy babája lehessen, hogy gyerekeket nevelhessen, még teljes szakmai karrierjét is feladta volna (?) ezért, de az élet nem segített. Beleszólt minden hónapban, a ciklus közepén: valamiért nem engedte meg, hogy új élet induljon. S ha néha elindult, csak hetekig, rövid hónapokig tartott. Pedig orvosi vizsgálatok bizonyították minden kétséget kizáróan, hogy mindketten száz százalékosan alkalmasak a nemzésre, az áldott állapotra. De nem egymással?

Mert egymással nem.

Már régen kínessá vált ez az egész házasság, már érlelődtek a külön út, vagy a teljes válás feltételei, amikor bölcs orvosi tanácsok halmaza segített. Kínlódással, kimerülten, majdnem lemondva a gyerekekről és egymásról, de végül mégis áldással. Gyönyörű, hatalmas, életerős kisfiuk született. Külön-külön mindkettőjük szemefénye.

Kettőjük számára azonban a bizonytalan jövő. Mi történt itt az elmúlt években? Hányszor ébredt fel bennük a gyanú, hogy a másik nem alkalmas a szülés megidézésére? Milyen sokszor méricskéltek egymást és múltbeli döntésüket: vajon én ezt akartam? Fagyos lett a lakás, az ágy, pince volt minden szeglet. És most a kisfiuk küldetése mindezt feledtetni?

Ebben nem hittek. Kellett volna, mert hiszen értelmes válasz, de nem ment. Kezdték külön elvek szerint, eltérő, saját maguk által választott stílusban kialakítani viszonyukat a kicsihez. Ő ebben nem látott semmi rosszat, volt két nagyszerű szülője, egész nap belekapaszkodtak, s ő beléjük. Egy igazi szentháromság.

A képmutatás képessége fontos tulajdonság, főleg, ha a brutális helyzetmegoldásokkal, a rombolásokkal vetjük egybe. Előbb-utóbb azonban az ember a nagy mutogatásban elveszíti a képét, s akkor nincs többé mit mutatni. Arctalan emberből milyen sok van?

Ebből már nem lesz kiút náluk sem. Ameddig lehet, egyben tartja a családot. Soha eszébe nem jutna más férfi ölében keresni a részleges sikert, s nem érdekli, mit tesz a férje ez ügyben (nagy mamlasz, talán nem tesz semmit - viszont alamuszi macska nagyot ugrik...). Ő megtalálta és egy életre meg is őrzi a maga viszonyát a másik nemhez. Ez független mindentől és mindenkitől. Az ő férfiembere a fia. Átadja neki minden érzését, tudását, minden erejét. Felkészíti jóra és rosszra. Megedzi a csalódások ellen, s megtanítja szeretni a jókat.

Lassan félresandított a férjére, aki a könyveibe temetkezett kora este óta.

-Rendes ember. Lehetne máshol is. Sörözhetne, bulizhatna. Kimaradozhatna valakiért. Érdekelne? Nem. Jó, hogy itt van? Igen. Jó lenne, ha nem lenne itt? Igen.

Beletúrta magát kisfia hajába. S mikor újra megcsiklandozta, szüntelenül újra és újra, a kicsinek a nevetéstől folyni kezdett a könnye. Csak véletlenül, hosszú másodpercek után vette észre, hogy ez az övé. Annyira hasonlított.

*Verem, beverem**

Az asszony elsárgult lapot tart a kezében. A papíron amúgy nyoma sincs az időnek, csak a sárgaság. Szépen kisimított lap, mintha minden olvasás után kivasálná a láthatatlan szerelmes kéz, hogy ha legközelebb előveszi, olyan legyen, mint-ha éppen most érkezett volna. A sárgaság nem számít, az irigységet is az szüli - vagy az irigység szüli a sárgaságot? -, az ódon szín emeli az értéket. Azt súgja, hogy látod, így van régóta, így is marad mindig. Újra elkezdi olvasni. Szüksége van rá, ki kell mozdulni a főzés, sütés, szülés, bevásárlás monotóniájából. Vissza kell repülnie oda újra és újra, ahol egyszer már járt, és akkor nagyon sokszor járt: a költő ölébe. Nem lehet, soha többé, ezért a papír értéke megnőtt. Álomhajót lehet belőle építeni, álomrakétát, mely elvisz a világ végére, fel a fellegek fölé. Ott szeretne lenni minden nap és minden éjjel, helyette a vasalót rángatja. Olvasni kezd, ismét megindulnak a filmkockák, suhan előtte... mi a frász suhan? A múlt? Az már elmúlt. A jövő szeretete. Úgysem jön. A vágy? Hogy lehetne úgy, ahogyan nincs és nem lehet... Behunyja a szemét, és a pici résen át olvas, így szebben keveredik a papír az álommal. Az álommal, hogy ha nem is igaz mindez, mindig lehet hinni benne, hogy számít a költőnek. Nézzük sorait ezredszerre is... Lám, a költő is hogy kiborult annak idején, mikor írta ezeket. Hátha még mindig...?!

*

Hogyan lehet eljutni Hozzád? A hogyan nemet jól ismerem. A féltékenység vasgyűrűje zár körül. Kinézel-e a kulcslyukon néha? Mindig ott állok az ajtód előtt, kirekeszt az irigy harag - férjektől amúgy jogos szokás -, s most már azt sem tudom, átsúgysz-e valamit az ajtó résein. Rég be van csukva minden, erényöved zárját komor tekintetű úr szorongatja.

Súgj egy szót, hideg van kint, régóta fagyoskodom, csak a te forró leheleted tehet ellene, perzselőn, mint egykor az ágyban, megadó állapotban, amikor levegőt sem kaptál, már csak a forró párára futotta, s aztán széles vigyorra: rángatóztál némán, és behunyt szemmel nevetél, egyre hosszasabban fújtatva a levegőt. Adj most ebből egy fuvallatot, szeméremrésed helyett az ajtón küldj egy utolsó vágylet. Hinni szeretném, hogy élsz, hogy emlék a múltó álhalál csupán. Él, mint az éj, elhagyatottan, feketén és kihűlőben, de levegőt vesz még, mert csak hajnalig kell kibírnia.

Hajnalig. Erre várok három éve. Közben gyerekem született, neked kettő is egyszerre, s most jön a harmadik, dúvad szülésteppó, mi lesz a vége, ha a lelked kielégítetlen marad. Szülj gyorsan évente háromszor-négyszer, s akkor nem kell szétnézned, mi lett a jövőből. Gyerekroham.

Kopp, kopp. Én voltam. Kértél, soha ne adjak életjelt magamról, te fogsz jelentkezni, s én meg is ígértem, de kopp. Nem bírtam. Először őszi falevélként az öledbe hullottam, majd cseperegtem az ereszen, hogy a hajadba pottyanhassak. Télen markolni kezdtél, mikor az első hógolyót gyúrtad - az én hógolyómat -, jégcsapot szopogattál játékosan, s élveztem az ajkadra csurranó cseppjeimet. Amikor ibolyaként szedtél le a kertetekben, s nem győztél betelni az ismerős, régóta áhított illattal, a férjed bizonytalanul kényszer-vigyorgott a kert sarkából, érezte, itt most nem ő a vágy tárgya. Nyáron a slagot szorongattad, paskoltad velem a testedet lent és fönt, jó, hogy nem látta a fiatalúr, ezt már nem bírta volna el. Ott voltam mindenhol három éven át. Rám léptél, a föld kéjesen nyögött. Kinyitottad a számítógépedet, s én megsúgtam a Phillips-görbét és a Vénusz-hajlatot, geometriai képzelgésben kerestem a gépen a G-pontot, s én oda mutattam rajtad virtuálisan. Három dimenzióban, mint régen, mindig. Egészen belesápadtál az izgalomba.

Meguntam. Belefáradtam, türelmetlen lettem, nem tartom a szavamat. Álvirtuális szeretőd újra valóság kíván lenni, csak még a helyszínt kell jól megválasztani. Az időpont adott. Rögtön. Ezért kopogtam. Rejtett frekvenciákon, hogy csak te tudd észlelni. Ne pirulj el. Zavarba jöttél ugyan az ismert néma nesz hallatán, de ne mutasd ki. Számítanod kellett rá minden percben az elmúlt években. Eljöttem.

Érted?

Vagy csak a múltunkért? Milyen is lehetsz most? Hatezer gyerekekkel a hónod alatt, a férjed

horkol, sok a munkája, egyre később ér majd haza, lesz hamar, aki ott marasztalja. Milyen lehetsz? Szűkek még az izmaid vágyaid kapujában, vagy hanyagul lazára hagyta a szülész? Nedves még forrón is az ajkad, vagy unalmas-szárazon fittyed alá? Égi kifejezések, gyönyörű mondatok, jellemrajzok csillannak még a szemedben, vagy az átvirrasztott éjszák és az unalom közönyt pecsételt a közepükbe? Elillant pupillák.

Kopp. Többé nem tágitok. Nem vagyok árny, szellem, az önkorbácsolás világajnoka, az érzelmi távolságtartás bohóca, nem respektálok a férjurat, inkább vizsgáltasd meg tested mélyebb részeit, nem indultak-e már el az idegen testgombák, hogy óvatlanul benned tenyészzenek tovább szöszikéinek áldásai.

Beverem az ajtót, csak egy mozdulat az egész. Kopogtam, nem lehet szemrehányás. Beverem, érzem, hogy beverem, újra mozog bennem minden régi ösztön, be bizony, előlről minden... Kinézek, kint esik a szürke semmi. Verem, verem...

* Verem, beverem és JAJ című írásom 2000-ben jelent meg a Haza szerelem című lírai regényemben. Olvasói közízlés és igény hívta fel rájuk a figyelmemet, s ennek alapján döntöttem úgy, hogy egy kis kerettörténettel beemelem őket a Lányregénybe.

JAJ (Lám, a költő is hogy kiborult ismét?!)

Számolgatja az éveit. Amíg még van mit. Kihullott hajszálait, néma jajait. Megbénult óhajait. (Ő én vagyok.) Unalom ül a vállán. "Nyugalom ez inkább", igen: ez bölcsesség, nem magány, szokta volt mondani, hangosan, hogy valaki tán megértse. Már két éve nem volt a szobájában senki. Nyugodtan beszélhet, erre vágyott mindig, mondhatta a magáét, ellentmondás nélkül. Végre.

"Vénülő nyugalom ül jó uradon" motyogja egyik régi sorát. "Hallgatod a halódó szót, a jajt a torkomon". Ugyanonnan. Akkor még volt, aki hallotta a ki nem nyögött óhaját is, megérezte, ha lassabban rezdült az egyik szívverése, és ha veritékes lett a tenyere. Nem is lett az. Hátrafordult, hogy ott látja-e még, majd, most, tegnap, valaha egyszer - de csak a saját könnyét látta ott a sarokban, a szoba sarkában. Odáig elért a visszafojtott, néma, szárazon is ömlő könnye. Ő úgyis elment már. Menni kéne utána, de nem hív.

A szíve azért petyhüdt, mert rettegett mindig, egész életében. A keze azért lehetne vizes - de nem az! -, mert remegett mindig, reszketett mindig benne a félelem, hogy elveszíti, magára marad, hogy őneki sikerül majd először elmenni túlra. Megvonaglott benne a halódó élet. Találkoznak majd? Még?

Mi a remény? A múlt gyönyörvágya? Hogy valaki még köré fonhatná a csípőjét? Hogy végtelenre tárulna - még egyszer, legalább - az örökké szűkös női titok? Amin lassan lehet befelé kúszni-úszni, előretolt fejjel, egyre bentebb, a világ mélységéig, oda, ahonnan jöttünk - és ott megállni egy végtelen pillanatra, egy mindent átölelő-elsőprő száguldásra, majd fáradtan visszavonulni az örökkévalóságból a kinti földi létbe. Aztán majd mindent előlről. A kifulladásig. Ez a remény, amely most öreg korára megvakult.

Kinézett. Haldoklott még a havas hegygerinc, a tél gyötörte a halott fákat - minek bántani őket? -, úgyis a tél hal meg előbb, s az új az ő tetemén táncol tavasszal. Miért bántja a tél a hegyeket? Olyan ő is, mint én. Pedig el kell menni, a völgyek felmelegszenek, a tavasz a mélyben - a Te egykori mélyedben - mindig hamarabb kezdődik, mint az én feszülő, meredek szirtemen. Ha egymásba feszítettük a vágyat, mindig Te lettél lágyabb, könnyebb, s az ellenállás törvénye szerint beléd, a forróság felé áramlott az élet. Most már csak a tél kemény, a fagy, amely üreset hagy maga után. Nekem nincsen szirtem, leomlott.

Sír a sóhaj. Az ágy üres. A temető teli. Merre keresselek? Megágyazott vágyaimban, temetetlen tekintetemben, foszló óhajomban, hogy bár vigyáztam volna Rád? Mikor már sokadszorra olvashattam a szemedből, hogy nem akarsz, nem bírod tovább? Becsuktam az enyém, hogy ne olvasson... pedig tudtam, hogy feladtad már, hogy itt fogsz hagyni magamra. Megvárom, míg elszárad az utolsó tartalék könnyem. Nem akarok sírni a saját távozásomon, előtte se. Átölelsz, magadhoz húzol, fontos ez, mert amúgy lyukas ég pereg lefelé, az ólmos eső szétmossa az emlékezetet, ez itt igen végzetes idő, fekete lyuk az egész, de a lyuk fölött ott látom a táguló, kíváncsi pupilládat: el bírok-e jutni Hozzád?"

Az asszony magához ölelte, majd összehajtogatta a lapot. Láthatatlan csókot nyomott a szélére. Mennyi idő eltelt az örömkertek óta? Hét-nyolc év, maga az örökkévalóság. Tudjuk, milyen a zsákutca. De hogyan hívják azt az utcát, amelyen nincs vissza? Rohanna, futna lélekszakadva, ha tudná, hogy megláthatja még egy percre mindazt, ami bezárult mögötte. Tisztességét, ragaszkodó hűségét, anyai szeretetét és egész anyagi biztonságát sutba vágna, ha... mert ez így robot, megalkuvás, veszteglés... Egyszer belekarolt a költészetbe, szájon csókolt, magába szívta a költőből, s most be kell látnia, hogy becsapta az élet? Hogy nincs többé az, ami nem jár?

Mert gondolhatta-e valaha, hogy költészet lesz az élete, direkt, erős verssor áradás, amelynek ő a kiváltója, a műsája, a célpontja - mert a költő akkor ott neki írt. Róla és érte, neki. Megérte belekóstolni az almába, ha utólag kiderül, hogy a Földre száműzik érte? Tartogatta a kezében a lapot, nem tudta már a választ semmire. Félt, hogy holnap is előveszi, holnap-

után és azt követően is minden áldott nap, mint eddig. S ennyiszer, ilyen sokszor becsapja magát újra és megint. Mert olyan édes hinni, remélni, vágyni, várni. Megremegett a keze, benne a lap. Belülről jött a remegés, a szív tájáról, s ott nagy, üres, fájdalmas nyomás támadt. Remegő kézzel gyűrte össze a sárgult lapot, lassú léptekkel kiment az utcai nagy kukához, bele sem nézett, csak lassú mozdulattal beleengedte.

-Ön vallomás? (egy vidéki lány monológja)

-Életem első huszonkét évét töltöttem ott. Édesanyám odavitt haza a kórházból a születésem után, amit nagyon megszenvedett, hiszen híresen nagy újszülöttként láttam meg a napvilágot. Vajúdas közben a családi mendemondák szerint egy ápolónőt meg is harapott... Miután hazavitt, apám csalódott volt - ő fiút akart.

-Te bolond vagy, Géza! - mondta neki keresztapám, akinek saját gyermeke sohasem lett. - Nemhogy örülnél, hogy egészséges!

Apám ezután nem sokáig vett részt az életemben - négyéves voltam, mikor kimondták a választ. Nagymamám kerek pereg választás elé állította anyámat: ő nem fogja nézni, hogy második férjével tönkreteszi az életét. Vagy elvállik és maradhat velem náluk, vagy elmegy az alkoholista férjével oda, ahova akar. Anyám a biztonságot választotta. Vagy engem. Vagy az én biztonságomat - nem igazán tudom, melyiket, életében soha nem beszéltünk erről.

Öt nő együtt, férfi nélkül: ezek voltunk mi. Nagypapám ötéves koromban meghalt, róla van egy nagyon halvány emlékképem, nem úgy, mint apámról. Nagyanyám és anyám nevelgetett minket két nővéremmel nagyon kevés pénzből, kemény erőfeszítések árán. És mégis, ha visszagondolok arra a huszonkét évre, a pozitív élmények jönnek elő. Különösen a kertet illetően.

A nagy cseresznyefa, aminek a helyén most az ott felépült fitness klubot hirdető hivalkodó tábla áll, s ahol annyira jó volt a szünidő alatt elbújni olvasni. Nagyon kisportolt, erős lányként a legfelső ágait csak én tudtam elérni lábujjhegyen (ma már tudom, amit akkor nem: hogy ez milyen erotikus látvány volt a kerítésnél meg-megálló fiúknak). Lehet, hogy a lányaim tőlem örökölték, de képtelenek leállni a cseresznye-evéssel, ha egyszer elkezdik. Én vajon mit örököltem a szüleimtől? Mármint apám alkoholizmusán kívül...? Amelyből már tízszer is kigyógyultam, hogy újra belezuhanjak.

Hol a vége, apám?

Aztán ott volt a két barackfa is. Emlékszem, hogy egyik hajnalban kimásztam az ablakon,

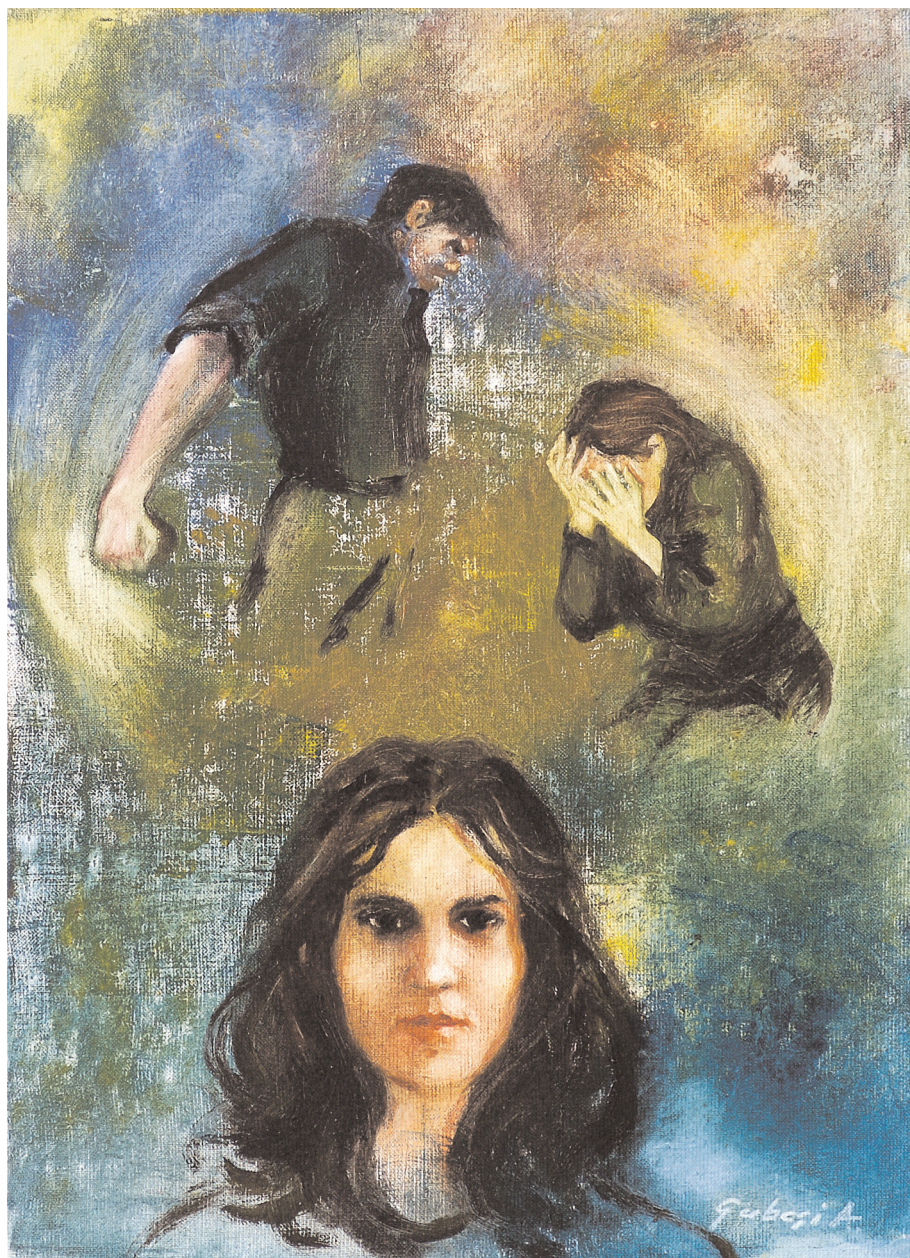
hogy meglepjem nagymamámat. Mikorra ő felkelt, már egy nagy kosár őszibarack fogadta a bejáratnál. Meg akartam kímélni, hogy a befőzés vagy a piacra indulás előtt még a szüreteléssel kelljen bajlódnia. És a számóca! Hát arról nincs mit mondani. Máig is felidézem azt az értetlenkedő, mégis örömteli kislányos csodálkozást, amit akkor éreztem, mikor láttam, hogy a délután-este még alig-alig rózsaszín gyümölcs másnapra milyen csábító bíborszínűvé válik.

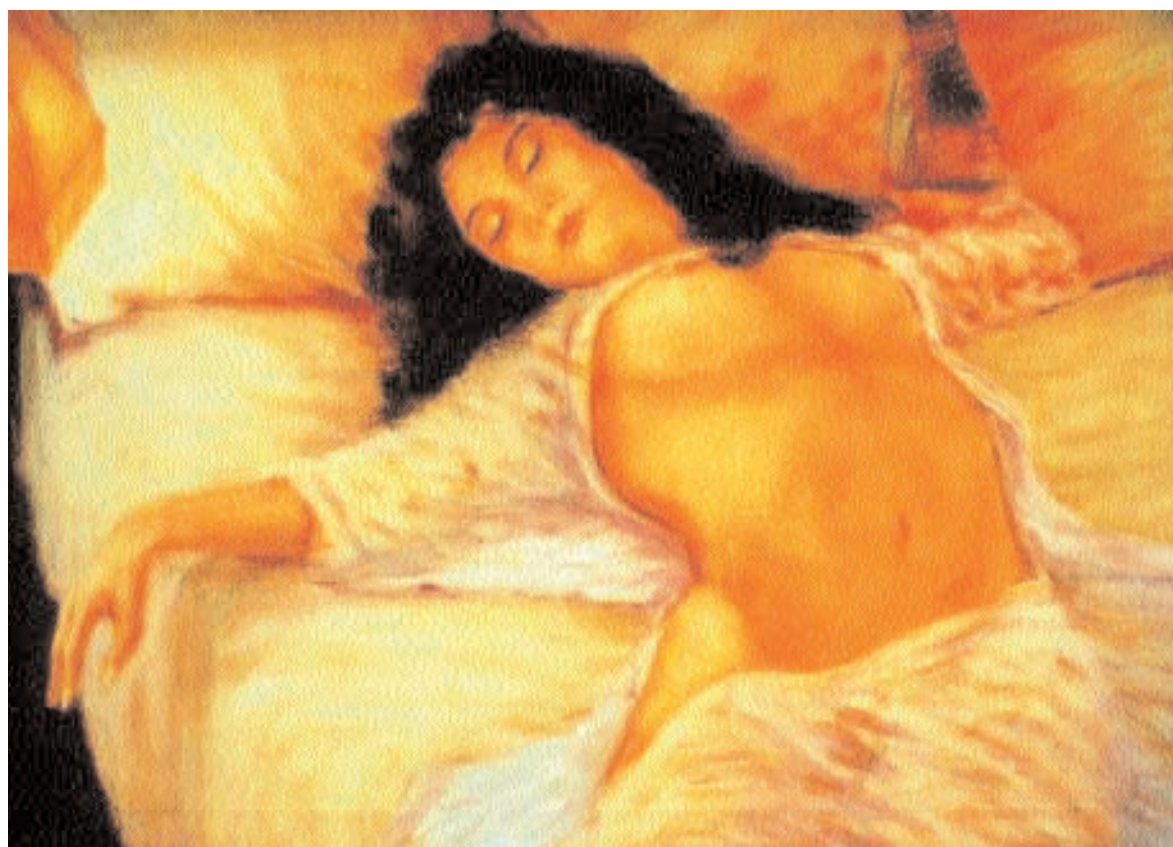
A házunk!... A vastag falaival, a hihetetlenül rossz elrendezésével. Egyetlen olyan téli napra sem emlékszem, amikor sikerült volna rendesen befűteni... És mégis - mennyi emlék, érzélem, könny, álmom, érintés, csók, amit ez a ház őriz. S a ház hátsó régiójában élő lakók... Emlékszem Tőkés bácsira, aki a szemétdombról összeszedett alkatrészekből eszkábálta össze az első biciklimet. Tőkés néni mindig kinn főzőcskézett a nyári konyhában, miközben lábai körül számtalan macska tekergőzött. Annus néni mindig rikácsolva ápolgatta férjét, Pista Bácsit, akinek elég hamar amputálni kellett a dolgos jobbkezét. Mindig mindenkinek volt egy-egy jó szava hozzám.

Csak apámnak nem.

Tudjátok vajon Ti, Apák, hogy mennyit jelent egy kislánynak, egy éppen érlelődő nőnek, egy serdülő kamasznak a tekintetek, az érintésetek, a támogatásokat, az ottlétetek...?! Nem, Ti ezt nem tudjátok, s megérteni sem fogjátok soha. Ezt csak az tudhatja, aki nem élte át. Hihetetlen volt azt látni, hogy az egy-másfél éves kislányaim - még éppen totyogva - elsőként az édesapjuknak akarták megmutatni, hogy hogyan áll rajtuk az új kalap vagy új ruha. Ilyenkor Anya véleménye nem olyan érdekes. Öntudatlanul is tudták, hogy... Azt, amit én nem tudhattam meg soha. És azok az apa-lánya összebújások, kedveskedő csipkelődések, simogató érintések... Az apai szemek csillogása, amikor a lányaira néz (ugyanolyan csillogóan, mint a fiaira, de sokkal inkább ellágyulva)...

Én ezt nem éltem át. De ott volt a ház, ami felnevelt. Legyen örökké áldott! Utoljára tavaly nyáron jártam ott, egy forró délután - tízévnnyi kihagyás után. Minden megváltozott, rendezette lett. Vidáman sütit eszegettem rokoni körbent - örülve, hogy végre a gyerekeim is látják, hogy hol nőttem fel, hol szedtem cseresznyét, hol estem el először a biciklivel... Nem tudtam, hogy anyám éppen azokban a percekben haldoklik egy másik városban. Nem voltam vele, nem fogtam a kezét. Nem segítettem neki. Nem köszöntem meg neki, hogy felnevelt és annyi segített. Azt sem, hogy az unokái is mindig számíthattak rá. Nem kérhettem bocsánatot azért, hogy annyiszor megbántottam. Nem voltam vele élete utolsó délutánján. A ház, melyben éppen nagyokat nevetgéltem a régi emlékek kapcsán, akarva-akaratlanul megfosztott ettől! Átkozzam el e keserű percért?! Soha többé nem fogom látni... *Enikő*

Éhes disznó... makkja álmodik

Szeme ég.
Égszín. Kék.
Ajka tűz
Hozzá fűz

Forró vér
Mell, kemény
Feszes comb
Vállamon

Vénusz-domb
Ajkamon
Mélyében
Szeretlen

És vadul
Rám borul
Izzó báj
Hajnaltájt

Madárcsicsergés mollban

Lelkem kevély
Örök remény
Hangom hangod
Hódolatod

Csilingel, mint
A boldog pinty
Tárja szívét
Kicsi csőrét

Harapdalna
Hogyha tudna
Tud is, ne fél
Készülj, remény

Torkán dallam
Száján ajkam
Kicsi pintyem
Örömében

Szárnyára vesz
El nem ereszt
Ő fent repül
Én alatta
Közepében
Minden kincsét
Rám aggatta

Az utolsó lélegzet

A tüdőbe visszafojtott levegő, mely végre kiömlik a fellélegzés erejével...

A szeméremben rejtőzködő hajlam, mely kitörni kíván vágyai szerint, melyre született...

Az alkoholista mámore, mely véget ér a kínok miatt, mikor nem jut többé táplálékához
A drogos reszketése, hogy most, csak még egyszer, utoljára, hogy szép legyen minden,
hiszen tudja, tudja hát, mindig is tudta, hogy meg fog halni, gyalázatos kínok között - de
még egyszer... kérem...

Az eltaposott, kiszáritott kisvirág, melynek szirmai darabokra hullva vegyülnek a porral
- de gyökereit ki nem irthatja semmi, mert ott hagyták jelüket a földben, s tavasszal újra ki-
virul minden, jöhet addig akárhány aszály, jég, kapa... mert a tavaszt senki meg nem
állíthatja.

A csődör, melyet lekergettek már minden lóról, nehogy fáradt magját ontsa tovább - ho-
gyan érthetné ezt a csődör, ezer kanca viháncoló tomporával az emlékeiben; ágaskodni fog

mindig, ha megérez egy oly ismerős illatot, meghall egy távoli kanca-kacagást... felágaskodik a fára, a kerítésre, a téhénre, s mindenre, mely büszkeségével egy magasságba esik. Amíg él, párást nyerít...

A bor, melybe beleoltotta magát a napsugár, a föld melege és tápláló ereje, a szorgos kéz, mely most a poharat tölti, hogy magához emelje boldogan... a bor, melyben ott mosolyog a gazdára a belé rejtett lélek: vidámság, őszinteség, kiolthatatlan őserő... ez a bor milyen savanyú nedű, ha nem hiszünk benne többé... ha csalártnak, csalónak látjuk, melyben nem a lélek köszönt ránk, hanem a mérge vágott grimaszt.

A nő... ez itt fent mind a nő, még a csődör is a nő, mert minden csődör csak hiszi, hinni szeretné magáról, hogy az ő vágya számít... mert el sem tudja képzelni, hogy legvadabb vágya is szolgál csak, egy meleg, forró, táguló járat szolgája, kénye-kedve, melyből összeomolva, kifacsarva távozik, míg a folyosó, a járat megtelik erővel, duzzad, viháncol... buta csődörök.

A levegő, a hajlam, a mámor, a remegés, a kisvirág, a csődör (bejárata), a bor lelke és grimasza mind én vagyok, én, az örökké érted élő nő. Jó lenne, ha valaha is láthatnálak, ha meg- és felismerhetnék valamelyik járókelőben, a buszon rázkódókban, kéregető hajléktalanban, a miniszterelnökben vagy ellenségében, ha csak egyetlen pillanatra is az enyém lennél, drága férfiúm. S kirobbanó levegőm ereje elkergetné a felhőket, hajlamom magamba rántana s mindig forrón tartana téged, mámoromat eladnám egyetlen mozdulatodért, remegésemet kívág-nám az ajtón egyetlen mozdulattal, a kisvirág burjánzó, buja lombokká válva borulna rád, csődör erejével rontanék rád, a bor felhevítene újra, s letörölném a grimaszt a múlttól és jövőről. Ilyen nőd lennék, ha egyszer megtalálnál. Mert arra már nincs erőm, hogy téged keresselek, hogy... mert fuldoklik a tüdőm, szemérmem eladtam százszor már, mámor és remegés a jutalma az ilyen életnek, s igen, a kapa, a kapa képes kiirtani a virág gyökérszárait - ne hidd, hogy jeleket hagyhatsz, buta szírom -, s hogy a nő csődör lehet kirobbanó erejével? - leomló, fáradt kanca vagyok, bort vedelek, s hozzá bort is prédikálok buta arccal...

Keress, kutass, találj meg, drága férfiúm, mert meghalok, mert meghaltam már nélkülöd...

Hiába, és mégse!

Hiába kérlek, úgysem teszed meg. Mindig hallgatnom kell, mintha nem tudnánk. Engedélyed nélkül és tiltakozó kéréseid ellenére írom ezt is. Kicsit bővebben A Bajról. A pusztító erőről, az alkoholodról. Nem hallgathatok, bármennyire is nem szereted hallani. Nem hallgatok. Ha nem akarsz, ne is válaszolj többet, vess meg, zárkózz el, sose lássuk egymást. Ami lehetetlen.

Ma reggeli őszinte leveledet a piálásod folytatásáról azért köszönöm nagyon, mert alkalmat adott arra, ami történt, végbement bennem. Hogy mi történt? Egész lényemben megértettem, hogy iszonyú nagy bajban vagy. A tavalyi sikeres hónap, amikor négy hétig kibírtad egyetlen korty nélkül, mégsem adta meg azt a löketet, felismerést, hogy kell, hogy akarj, hogy tudsz szakítani a mindennapi alkoholos mámorral. Nem egyszer-egyszer hagyod abba rövid időre, hanem egyszer s mindenkorra.

Mai leveledből pontosan kiderült, hogy te tudsz mindenről, arról, hogy milyen nagy a baj, és arról is, hogy mi lesz a vége. Az lesz a vége, amit leírtál. A halál, a nyomorúságos. Mostantól azonban nem mondhatod, hogy nem tehetsz róla. Mostantól te szándékosan rohansz a leírható pusztulásodba.

Először a munkahelyed lesz a bukás színhelye. Ők ragaszkodnak hozzád majd legkevesebé. Ha csak egyetlen egyszer bizonyossággal észreveszik - azt, amit már úgyis sejtenek -, hogy te mit művelsz magaddal, simán és könyörtelenül kirúgnak. És akkor tehetetlen és megalázott keserűségedben olyan ivást rendezel, amilyen még nem volt. És emiatt még nehezebben találsz állást. Elindul a leértékelésed, másoktól és magadtól. Én már csak tudom. Én már elveszítettem így egy férjet - s nem vigasztal, hogy távozása maga volt a megváltás. Akkor nekem is csak az volt a fontos, hogy - nő létemre szinte megbocsáthatatlanul - leigyam magamat minden este, mikor a többiek már alszanak. - Anyu milyen sokáig dolgozik minden éjszaka, persze, hogy nehezen kel fel reggel - gondolták és suttozták szegény drága gyerekeim, s nem hallották, mint bőfög fel belőlem a konyak és a pezsgő reggeli bűze.

De hagyjuk ezt, én már túl vagyok rajta. Itt leszel tehát te, immáron munkahelyi kötelezettség és fegyelem nélkül. Új helyzet támad majd körülötted a családotban. Még nem szakítás. De megváltozik a szereped. Ők is tudják már mindnyájan, hogy te keményen iszol, csak úgy teszik, mintha nem látnák, csak várnak, bíznak, remélnek. De majd szembefordulnak veled, kíméletlenül, főleg, ha nem lesz munkád. Először spontánul, dühkifakadásokkal és megvető tekintetekkel, s a végén mindnyájan elfordulnak tőled, a szó szoros és átvitt értelmében is. Nem azért, mert nem szeretnek, hanem azért, mert nem bírják nézni, amit teszel

- és már nem is szeretnek. Mindegy, hogy ott hagynak bamba és brutális egymagadban, vagy csak átnéznek rajtad. Ekkortól még vadabbul piálsz, s mire hazaérnek, mindig beszámíthatatlan leszel. Technikai kérdés, hogy lesz-e válás, vagy sem, ez már ott akkor megtörténik a szívekben. És ettől az érzéstől olyan vadul iszol, mint soha.

És ekkor következik a te legjobb barátod, hűséges és örökös szeretőd, én. Mert már ő sem akarja nézni azt, hogy egy sokoldalú, nagyszerű, kreatív ember, egy zseniális matematikus, egy igazi családteremtő, maga az egykor családfámak remélt apuci kivégzi magát. Egészen biztos, hogy ez is bekövetkezik. Velem az én alkoholizáló életemben az egész családom, majd minden barátom ezt tette. Nem akartam elhinni, haragudtam rájuk, dúltam-fúltam, de megtették. Később megértettem, hogy ez volt az egyetlen, amit tehettek. Rajtam már nem segíthettek, megvédték magukat a legnagyobb csalódástól. Gyerekeim, a válás után is hűségét hangoztató, de persze engem azért szépen mindenemből kiforgató férjem, barátaim mind rám hagyták, tegyem. Már nem voltam többé érdekes.

Ez lesz veled. Nem is nagyon sokára. Attól függ, mikor unják meg a munkahelyeden. Ne ámítsd magadat. Tudja mindenki. Ők ott a munkában. A feleséged. A gyerekeid. Minden rokonod, barátod.

Soha nem zsarolnálak a magam leendő, rólad szóló döntésével: de tudom, hogyan zajlik ez le ez a kirekesztő kitasztás mindenki másban ott rajtad kívül, s hogy aztán majd leszűkül a kör, a kitartók köre rám. Úgy esik szét a világod, ahogyan fent leírtam. NEM lehet és nem is szabad végignéznie ezt a hozzátartozóidnak. Nekem sem, ez is eljön még, talán túl hamar. Ez persze csak úgy megy, ha nem engedek meg neked több lelki, testi közelséget velem, hanem egy iszonyú, fájdalmas mozdulattal kitépem magamat mellőled, de úgy, hogy még a hírek se érdekelnének, hogy mi van veled.

Értsd meg: nem arról van szó, hogy betelik-e majd a pohár - ez a minimum, hogy erről szó van -, hanem arról, hogy ezt nem szabad végignézni, bűnrészesnek lenni a pusztulásodban.

ÉS!!!!!!!!!!!! Ha mindezek bekövetkezte előtt, még most, ebben a viszonylag békés és kezelhető állapotban sem tudsz szembenézni és változtatni, ha tehát a fentiek rád törnek, akkor már biztosan nem tudsz abban a szétszakadt és rád omlott helyzetben. Még ha akarsz, akkor sem. Mert az akaratnál nagyobb lesz a lepusztulás, a jellemvesztés, a bukás súlya. Én a tízezer elveszett közül vagyok az 1, az egyetlen, akinek véletlenül sikerült kimenekülni a pokolból. Olyan mélyre süllyedtem akkor már, hogy értelmét veszítette az egész életem, a múltam. De valamiért és véletlenül ezzel a kiürüléssel kiveszett belőlem az ital utáni vágy is. Nem kísértett többé, elmúlt. Mintha nem is én lettem volna. Ez azonban 9 999 esetben

nem így történik, nem ússzák meg, a törvény töri magának az utat, kettétöri az ő útjukat. Ne kísérletezz, mert ha már ott tartasz a lecsúszással, ahol e folyamat felerősödik, akkorra véged. Lökheted magadba zsibbasztásul a legolcsóbb hamisított pialöttyöket, befekhetsz pszichiátriára abban a vak reményben, hogy majd az orvos segít. Az egykor nagyszerű, okos, tanulékony férfi, az odaadó, gondoskodó apa és férj, a bátor és merész szerető piszkos kórházi ágyakban végzi, kevés látogatóval. Ja, és nagyjából tönkreteszi a gyerekeit. A feleségét nem. Ő talál magának mást. Nekem most azt kellene kívánnom, hogy így legyen. Mert akkor végre az enyém lehetsz, korlátok nélkül, titkolózó bújócskák nélkü. De nem kellenél már, mert lerántanál magadhoz. Most csak a remény tart melletted, de nem hiszek neki se.

Ennyi a történet, a befejeett múlt a jövőben. Kérlek, értsd meg. Ne mondd, hogy téged nem lehet rávenni a gyógyulásra és a megálljra külső érvekkel, mert makacs vagy. Dehogy! Hanem már ott tartasz, hogy nem igazán fogod fel tetteid súlyát. Meg tudod még fogalmazni a baj lényegét, mintha hideg kívülálló volnál, látod még a következményeit, de már nem tudsz tenni ellene. Egy váratlan helyzet, egy ki nem számítható elbotlás - munkádban, ott-hon -, és elnyel a mély, s te belesüllyedsz védtelenül. Azt sem tudod, hogy mi történik veled, azt pedig soha nem fogod megtudni, mi lett volna, hogyan élhettél volna, ha időben megállsz.

Kapaszkodj meg, és tegyél, kérlek. Én sem akarom elveszíteni leghűségesebb barátomat. Ha te elpusztulsz, akár csak képletesen is, akkor én veled- és belepusztulok. DE te meg tudod-e mondani, hogy miért kell nekem tönkremennem a savanyú borod hektói miatt?

Nincs (bé)

Nincs kinek írjak
Nincs kibe bújjak
Nincs hova súgjak
Csak kinek sírjak

Nincsenek ágyak
Nincsenek vágyak
Nincsenek szárnyak
Csak sötét árnyak

Nincs meg a kezéd
Nincs hol a helyed
Nincs kitárt szíved
Csak bezárt öled

Nincs élet mára
Nincs fény, csak pára
Nincs szíve tárva
Csak néma szája

Nincs vele holnap
Nincs, kihez szóljak
Nincs, kire kússzak
Csak sírján sírjak

Ezt fejtsd meg, Nagyokos Kedvesem!

1991-ben vettem egy forrasztó készüléket, és az ilyen apparát olyan, hogy ha összeforrasztanak vele valamit, az gyakorlatilag elválaszthatatlan, éppen azért, mert hiszen össze-, összeforrt. Külső beavatkozással persze szét lehet fűrészelni, trancsírozni, lángvágóval ketté szelni, meg ilyesmi, de maga az anyag a forrasztás után úgy eggyé válik, hogy elválaszthatatlan. A trancsírozás sem azt a két régit vágja ketté, mert az már úgy, ahogyan volt, nincsen, hanem egyszerűen csak belevág és roncsol ott, ahol tud.

És én akkor odaadtam a forrasztó készülék dugaját neked, hogy Ok, legyél Te a kezdeményező, dugd be te a feszültségbe, amikor akarod, húzd ki, ha nem akarsz többé forrasztani.

S bedugtad rögtön. Aztán valahogy' nem maradt annyi időd, hogy egyszer s mindenkorra összeforraszd. Sokszor újra és újra bedugtad a feszültségbe, belevágtál, forrt is rendesen, majd megint meggondoltad magadat, s mikor már végleg eggyé vált volna az anyag, kihúztad.

Így ment ez mindig. És nagyon élvezetes volt, ahogyan az anyag felforr, izzik, szinte lángot vet, majd mikor kirántod a dugót az aljzatból, hirtelen megint véget ér minden, lehül, sőt

ki is hűl átmenetileg. Érdekes és izgalmas volt mindig újrakezdeni és lesni a végkifejletet. A nagy durranást, ahogyan az anyag megsemmisül régi formájában és valami új lesz belőle. Eltelt több mint két évtized. Némi kíváncsisággal kérdezem Drágám, nem akarnád végre összeforrasztani teljesen, megállás nélkül, szünetek nélkül, ki-berángatás nélkül?! Vagy ide adnád-e a... vagy a dugót, vagy az egész készüléket... Te már csődöt mondtál, csütörtököt, szeretnék én próbálkozni.

Mert hiszem, hogy összeforr. Én már teljesen beleolvadtam - minden esetben külön-külön is, és így együttesen is úgy látom, hogy beléd égtem mindenemmel -, jó lenne már téged is feloldani és bennem enyémnek, engem benned tiédnek látni.

Hol a forrpont? Te méred és kikerülöd. Én meg elérem és elolvadok. Valamennyi olvadt rész mindig meg is semmisül belőlem. Azt akarod, hogy elégyek benned, a kohódban, miközben te újra befűtesz majd, és égsz tovább teljes fényben, mintha én nem is lettem volna, mert hogy már nem is vagyok? Jó. Csak ne felejtsd: éppen most adtad a kezembe a dugódat. Ha most én illeszttem bele az aljzatba, s onnan ki nem veszem, akkor barátom neked véged: égetlek addig, míg belém nem égsz. Elbúcsúztál már kis milliomos feleséged önágyaságától?

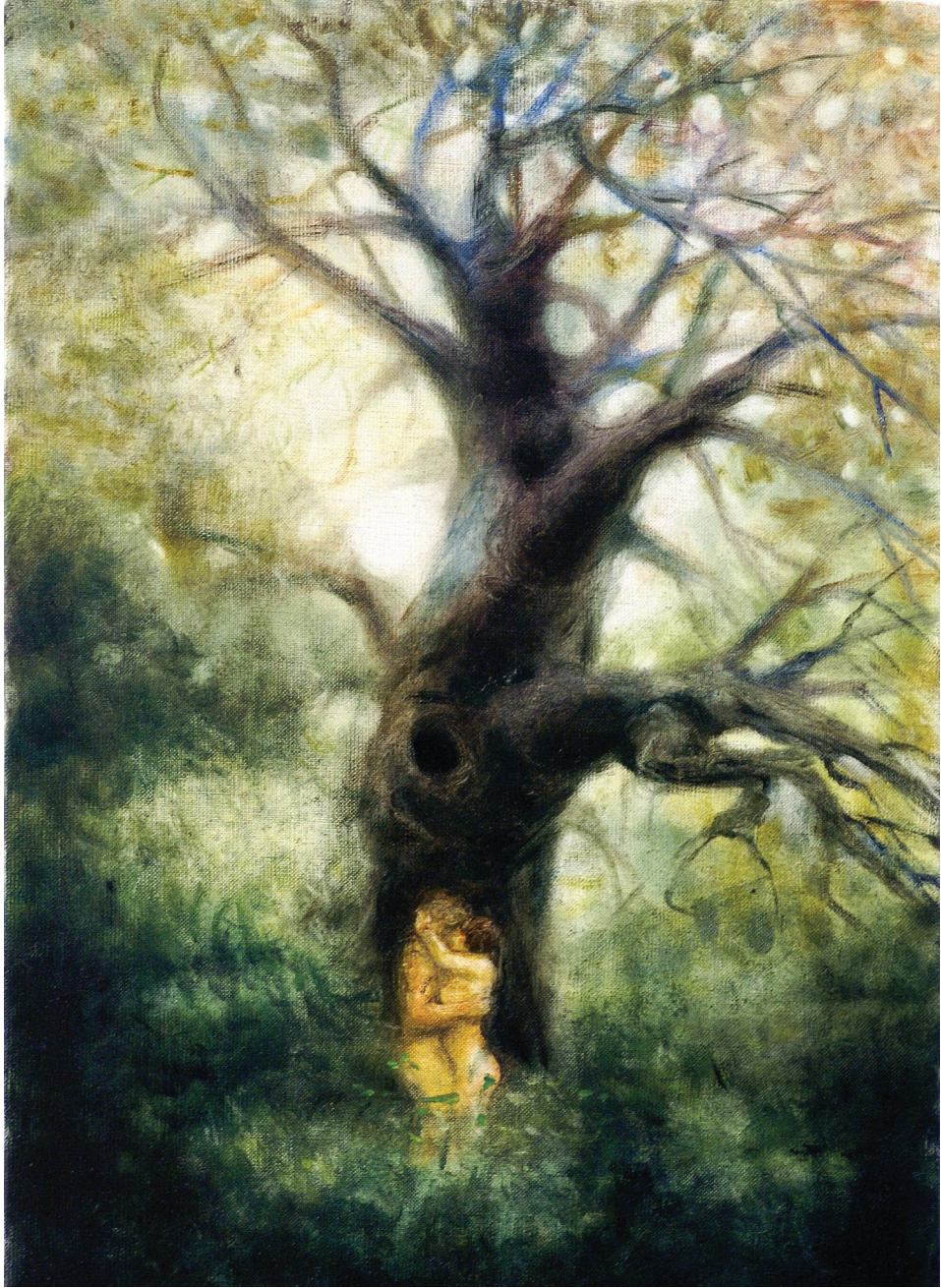
Hűség

Magához ölelte. Hol ezt, hol azt az izgató testrészét, hol csak a szavát, a színét, a szívét. Csak egyetlen egyszer látta, akkor, amikor az övé lett. De magába szívta, szorította, soha el nem engedte az emlékét. Nem hitte, hogy valaha még egyszer megélhet hasonlót. Ezért meg sem próbálta többször.

Ölelte, szorította, simogatta, dédelgette, dúdolt neki, hol zokogva, hol a boldogságtól erősen könnyezve beszélt hozzá.

Öleli most is. Eltelt 40 év. Lassan már nem is érdemes elengedni. Csaknem gyerek volt, mikor először magában érezte, s most ideje úgy dönteni, hogy ő volt, marad, lesz az egyetlen. Vele megy a sírba is. Talán jobb lett volna rögtön akkor, az első után, 20 évesen újat és mást keresni helyette, belevetni magát a kínálkozó sűrűbe, de ha már így alakult, magához öleli, el nem engedi, ez csak az övé, ásó, kapa válassza el...

Csak a gyerek hiányzik. Legalább egy.

Töredékek, lazán, gyötrelmesen (levélváltás F és N között)

F: Hosszas, kínzó lelki tusák után elismerem, amit mondasz, kérsz mindig: hogy százszor jobb százszor hosszabban, mint huszáros támadásban. Hogy te a lassú, szertelenül kibontott, sejtjeire szedett szeretkezést imádod. Ok. Megpróbáljam?

Elnyújtva, nézve a szemeket, s elolvasva azokban, hogy mik is történnek ott lent. S ha bizonytalan a szemolvasás, megnézni a tett lenti helyszínén, hogy vajon az van-e ott, aminek lennie kell, az történik-e, aminek történnie kell. S ha látjuk, hogy ok, a szem nem hazudott, akkor gratulálunk a szemnek, s lent az ajkaknak, köztük a titok pontjának, végül pedig mindnyájuk gazdijának, neked. Gratulálunk, hogy lám-lám, mennyi mindent hozott magával a titkos találkozóra, és ezt mind bőkezűen ideadja. Mit adja? Önti. S mint tudjuk, ő maga, ahogyan szoktad írni magadról, te meg omlasz. Össze, vagy ránk, alánc vagy fölénc, az már mindegy is. Csak takarjon be minden lehetséges puha pontjával a titkolt nő.

N: Minden szavad izgat így, olvasás közben, azonnal szétnyúlok a fotelben. De nem vagy itt. És egyre inkább átérzem azt, amit a virtuális felfűtöttséggel, a digitális levélben történők izgatással, annak káraival és hiányosságaival kapcsolatban régebben írtál, s egyben arra biztattál, hogy keressük és teremtsük a valóságosat. Ez így az internetre szűkítve - hogy nem tudom megoldani a tetemre (testemre) hívást - nem valóság, csak utánzat, és ilyenkor felizgatva, nagyon rosszul élem meg.

Az sem volt jó, amikor nem tudtál, vagy nem akartál elektronikusan írni. Az hozta elő bennem a sündisznó állapotot, amit megérezte a leveleim hangulatából. Pedig egyébként szűrni nem akart a kis süni, ettől nem kell félned, tüskéim soha nem fognak megkarcolni. Egyszerűen csak a téli álomra próbáltam utalni, arra, hogy hiányzol, s hiányod kedvetlenségbe gyötör, így lettem sünike. De ez sem jó, unom ezt a tüskés magányt. Hiányzol. Néha nagyon elbizonytalanodok. Tényleg szükséged van rám vagy másra? Bármilyen téren? Akár csak a testemre is? Hogy többen már ne is merjek reménykedni... Vagy merjek?

F: Hú de sok kérdés, de sok megoldandó dilemmáról írsz. S mind igaz, valóságos, vérbe vágó. A menyasszonyommal senkit sem hasonlítanék össze, megvan a maga helye az életemben. Ha abból indulnék ki, hogy összehasonlítom, bizonyára találnék rajta gyenge pontokat.

De soha nem tenném. A sors hozta nekem őt egy éve, éppen akkor, amikor kellett, és éppen olyannak, amilyen kellett. Te is benne voltál ebben a sors-előkészítésben. Te voltál az ő

előtte, aki egész természetével előkészített engem az új életre. Valószínűleg nagyon tudta minden ösztönöm, mit akarok, mi is kell nekem. Így lett éppem ő a menyasszonyom, és remélem, egyszer a feleségem lesz.

És Téged se hasonlítanálak össze senkivel. A helyzeted különleges. Nagy titkok hordozója vagy, beleértve a szabadjára engedett, kölcsönösen egymásnak feltárt nagy titkokat is, amelyeket ki kell élni, lopva szeretkezve is, mert különben belefulladás. Erről sokszor beszéltem Neked. Én a tested feltárását is mindig ilyen kitárt titoknak tekintem, minden alkalommal, bármennyire is szeretsz erről szendén hallgatni. Gondold el ezt az egészet test nélkül, jajjjjj!

De nem csak a titokról szól ez a rejtett kapcsolat. Hanem arról a különleges ragaszkodásról, megbecsülésről, szeretetről, szerelemről, amelyet irántam tanúsítasz. Ezek így együtt feledhetetlenné és nagyon fontossá teszik ezt a nyarat-ősz, amelyhez mindent hasonlítok majd a jövőben. Akkor majdnem... szinte hazamentem, amikor beléptem hozzátok.

Egyetlen dolgot szeretnék elkerülni, mert ott vékony a jég. *Hogy* megbánod, megtorpanasz, visszahőkölész, azt, amit sajnós már kipróbáltál néhányszor. Hogy "én nem szeretlek igazán", meg hogy "a te hűséged a férjed iránt", és hogy "csak azért vagy fontos, mert a szexben olyan különlegesen jó vagy". Ha az ilyen megtorpanás, megbánás sokszor előfordulna, akkor a jég beszakad, s elnyeli a víz az egészet. Ilyen áldatlan helyzetben ugyanis nem biztos, hogy én irányítanám a dolgokat az eszemmel, lehet, hogy az ösztönöm vezérelne. Éppen ez az ösztön tart most melletted. Ezért nem szabad háborgatni, kérdőre és kétségbe vonni. Én is tudom, hogy talán nem kellene ez a virtuális intenzitás, ez a valóságos találkozásokat helyettesíteni kényszerült levelezgetés. Egyszer világosan beszéljük meg, maradjon-e, vagy hagyjuk el. Bármennyire is fontos, és mint látod, már nekem is fontos, végül maga a digitális ámok-intenzitás mégis csak önámítás. Most csak azzal magyarázható, hogy olyan ritka és szűkmarkú a valóság. De ezt a virtuális jelleg úgysem hidalja át, tényleg, csupán ámít, hogy van, hogy minden úgy van, sűrűn, keményen, a mélyében - de nincs így. Becsapjuk magunkat.

Nem érzem, hogy vőlegényi helyzetemhez méltatlanul járok el azzal, hogy titkos kapcsolatban vagyok veled. Döntöttem a menyasszonyom mellett, kétségbe vonhatatlanul. Ami ő, az marad is mindig. Ami te vagy, az is marad sértetlenül, a lebukást ki kell zárni. Azért imádkozom, hogy egyszer ismét úgy élhess, hogy teljes erejével visszatérhessen a tavalyi forróság.

Leszoktam már arról, hogy újabb nőkre vadásszak. Zavarna, kifejezetten, és úgy érezném, hogy eladtam magamat. Ezért nem is érdekel, lényegtelenné vált. Simán lefeküdnék valakivel, aki elém tárja magát és persze, ha tetszik is - s tudom, ezt most bántani fog, amikor olvasod, de hagy legyek őszinte -, de egyetlen lépést sem tennék abba az irányba, hogy ez valaha is így legyen. S mivel életmódom a leendő házasságra való felkészüléshez köt, nem is lesz így soha. Ez csak egy hipotézis, azért írtam le, mert egyébként jellemző (volt, lenne) rám. Soha nem fog megszűnni a nő iránti testi rajongásom, de a jellemem már nem engedi meg, hogy lavírozzak bizonytalan vizeken. Te egyszerűen csak legyél teljes, hogy mindig tudjam: ott lennél, ha tudnál, ott leszel mindig, ha tudsz, és máris kinyílsz.

Igen. Nagyon kellene találkozni. Ebben a pillanatban is. Máskor is. Nehéz tudomásul vennem, hogy nem megy elég gyakran, férjed, munkád súlyos korlát. De persze elfogadom, téged sok minden köt hozzájuk. Annyi mindent megtanultunk együtt az elmúlt időben, főleg a nyílt viselkedést. És a testek szabad, teljes szétnyitását, ami nekem nagyon fontos. Hogy érezzem a vágyadat. Mi tagadás, leveleidből pontosan érzem is annak hőfokát. S nekem sem könnyű megállni, hogy ne teremtsék magamnak hajnali légkört. A te hajnali óráid mintájára, amikor velem ébredsz, s a tested követi a lélekben keletkezett reggeli vágyat, először oldódik, majd összerándul váratlanul, hogy boldog percek után kisimuljon - magától

SOHA ne torpanj meg többé kettőnk viszonyában, a többit elrendezi az idő. Kár, hogy szűkmarkú, kegyetlenül szűk.

N: Úgy is hangozhatna a figyelmeztetésed, mint egy ultimátum. Megtorpanásaim nem ijedség, nem is habozás, még kevésbé félelem. És ne tévedj: ha ultimátumnak érezném szavaidat, megsértődnék, lehet, hogy nagyon is. De ismerlek. A figyelmeztetés nem ijesztgetés részedről. Mivel nagyon szeretlek, soha nem tudsz olyasmit mondani, ami bántana. Egyetlen ilyen szó lenne csak, az, hogy "vége".

A várva várt vár

Melynek kihívására támadásba lendülsz, hogy eljuss te is abba a magasba, arra a csúcsra. Melyre azonnal rá is támadsz, ha teheted. Melyre fölmászol, felhágsz, -kúszol, rászökkensz, -gyújtod az egészet, égjen teljes lánggal. Melyet beveszel.

Melyet meghódítasz.

Melyet birtokolsz, minden zegzugát.

Melyet lerombolsz, s újra felépítesz, romokból az édig.

Melyből kilovagolsz, hogy újra belovagolhass, nyérítő paripán, izzadt, veritéktől fehér paripán.

Melyet körüljársz minden lehetséges alkalommal, hogy megvan-e még, vagy mások próbálnak alagutat fúrni belé.

De tévednek, mert neked nyílik itt minden titkos alagút, járat, bemenet, feltáratlan lehetőség.

Melyet oly sokáig vártál. És végre tudod, tudhattad mindig, hogy az neked nyílik - a várva várt vár.
(egy lovag reményei, kezében keszkenővel)

Kiss Angyalkához, és az Öreghez is

Kiss Angyalka búsan szemerkél, átcsepereg vele a világ őszbe
Ám csodát remél, lombhullásból siklana át a kinyíló virágrügybe
De Neked is, Ősz Angyalkám, egyszer majd arcodba hull a bánatos, józanító eső
Bent a szemedben, s lent, titkos mélyeidben készül álmára a lecsendesült ősi erő

Soha

Hányadik évedet taposod már
A távolból alig látok
Negyvennyolcat vagy csak huszonhármat...
amikor ölembe csúsztottad kíváncsi szádat
Eltelt egy egész élet, többször is megszülettünk
az utolsó, a leg-, a legeslegutolsó szakítás után
s ahol a te ajkad járt, azt keresi rajtad az én szám
Tapadva kígyóként Laokoónra
Elveszve a részletekben
Égve az olvadás pontjain
Mi mindent nem ismerek még?
Száguldanak az évek, megérik az élet
Mint a gyümölcs, titokban leszakítva édes
Omlik nedve
A mohó nyelvre

Csurran a Nap
Áldom sugarad'
A démoni erőt
A lázban tekergőt
A kifogyhatatlant
Örök múlhatatlant
Hűséget telt szívben
Vágyódást könnyekben
Mert mindig van vissza
És soha sem lesz soha

Elnémulva

Kínban a szépség
Mint a reménység
A hívó szóban

Sírásban jó szó
Nem az utolsó
Csak az egyetlen

Lelkemig ér el
Száradó könnyed
A karom üres

Akarom, legyen
Egyben, csak egyben
A titok csendje

Kettő lesz eggyé
Lehalkul csenddé
S csak lüktet némán

Versben a lélek
Ameddig élek
Csak a szív számít

Csendes vihar

Lomhán omlik rám az Idő
Bár vágtázna vadul újra!
Hogy ha végre ismét eljő
Szeressük őt belénk bújva

Ennek a monodrámámnak ezen néhány "mondatát" egy olyan ismerősömnek küldöm, aki-
vel mindössze egyszer találkoztam néhány percre, huszonöt éve. - Zimonyi Zita

Zimonyi Zita-szemelvények Az utolsó szerelem hisztériája című monodrámájából

(láttam, hallottam)

láttam szaladni égen-földön szemed szilaj szikráit,
hallottam kusza érveidet, ziláltságod székfoglalóját,
láttam rejtett tétovaságod lenyűgöző vaspáncélját,
éreztem eljöttél valahára, te vagy a kihagyhatatlan!
hallottam híredet: hétpróbás megfontolt zshivány,
furcsa-durva rafinált figura, féktelen ördöglovas,
fejek fölött ügyesen átnyúló agyafűrt bábjátékos,
tudtam te vagy, aki kell, megfelelő kihívás leszel

(sóvárgón)

közeledben rezgett, forrón vibrált a tér,
egybeburkolt az ingerkedő kíváncsiság:
kérdések fakadtak, bimbóztak szánkon,
világlátó szíromnyílásra várva sóvárgón

(szemközt)

ültem veled szemben felcsúszott szoknyában,
bugyi nélkül, szavaim fürkészsze fogdostak:
sötét zakódból, kínai papucsodból bontogattak,
te a szememnél lejjebb véletlen se merészkedtél,
kérdéseim késével szabdaltalak-vagdaltalak,
táladból borsot, porcukrot, kétszínű mázt faltam,
kaptam, amit adtam: jobbat adtam, mint kaptam;
vonaglottam veled, természetes bika, szemközt
hivalkodó nősténységem kéjelgő kínálatával
alád hullva: nyitva; szabályoktól egyben: zárva,

kézbe vett valami szokatlan erő, gyömöszölt,
kikezdett, tudtam: fásultságom tornya összedől

(térkép hozzád)

tétovaságod térképét óvatlanul elém pakoltad,
trófeákra szegzett feszült világodba lopódtam:
óriás kicsinyesség, bizalomra mázolt gyanakvás,
ponyvával takart haraszt, tömjénködös csapás,
ki hiszed lényed vadásznak: vagy magad prédája,
űzött vadként menekülsz sorsod elől rohanva

(tornádóként)

jöttél tornádóként, hozzám értél: felkavartál,
letépted egykedvűségem csillagtalan ruháját,
közönyöm karperecét, kipingált álarcomat,
felkaptad kezem, csuklómon futkosott ajkad,
szabadon szálltál idegen szabályok fölött,
hévvel legyintettél minden színjátészó illemre,
az érzékek mélyen szántott földjére döntöttél,
jöttél tornádóként; le ne kapd házam fedelét!

(villanás)

minden mozdulata kipróbált, üres gesztus,
hivalkodó kivagyiság, begyakorolt formula,
eszköz viszonyaiban, nincs mögötte semmi,
önhitt hatásvadász a mamlasz álomlovagom
- villant át rajtam egy tiszta pillanatban

(kettősségek útja)

ezen az úton nem lehet járni,
mégis járni fogok rajta...!
aki elém áll - elgázolom,
legyek az akár önmagam is

(ezer szóval)

ezer szóval számon nem tudtam szólni,
bambán bámultam templom előtti téren
mozdulatlan térdű krisztusi lebegésed,
ámult áhítattal omoltam a szerelempartra,
csöppet sem bántam: visz majd az árapály,
vak bolyongás, félkegyelmű álmodozás,
feléd nyílt testtel érzékeimbe fotóztalak,
fényfröccsenéssel megszentelt alanyomat,
nem tudtam mukkanni: belülről dadogtalak

Lelle útján

Álló aranycsillagot választok
Aranyhajjal s kun parázs szemmel
S ha e földön végképp elfogyok
Örökké izzok fent aranyfényben

Sugarába fonja esdeklő kezemet
S mert halni lát, utószor rám ragyog
Kicsiny szívére hajtom le fejemet
S a holtak nyelvén csendet dúdolok

Porból lettem, sárból, s aranyporrá válok
Szétszakadok milliárdnyi pici csillámmá
Bennem fénylenek társaim, a jó csillagok
S megtesznek nevetve a Tejút kobzosává
Gyémánt leszek, a kozmosz kristályszepe
Gyöngy, mint megannyi könny, hullok szét
Látod Lelle, apád lelke bűg: lentről szól a mese
Feleségem érted törli öt kicsim könnycseppjét

A halál perce

Itt vagy anyukám, fogom a kezedet.
Jobb tenyerem a homlokodon
S elkopott ősz hajadon szeretget
Az én kezem. Ugye hallod néma hangom?
Miért hagyod rám az egész ostoba világot?

Szemed csukva, s az élet már elcsukva előled
Nem nyílik ki soha többé, nyeled utolsó levegődet
Nincs már világ, világosság, anyámnak nincs élete
Élsz még, de már nem simítják ki alattad a lepedődet.

Hajdan erős tested besüllyedt az ágyba, az utolsó
Nyom lesz ez, mit ránk hagy tétova tested.
Aztán már nem lesz ez se, a lélek száll csak
Gyanús irányú utakon tévelyegve. Az utolsó ested?
Lesz órád, reggeled?
Hisz ez itt már nincs is. Nem látsz, nem hallasz
Csak ziháló, utolsó erőd keres utat a csöveken át
És nem látok már én sem, csak... túlvilágból mosolygó anyát
Most mész el éppen, a kezem alatt?
Vagy titokban éjfélkor, vagy majd holnap, ha hasad
S ki erőt adtál, életet három kis fiadnak
Miért nem mutatod most utoljára az arcodat
Mely meggyötörtén szívja az utolsó előtti... előtti levegőt
Miért hagyod magadra legelső magzatodat? Bénultan ágyad előtt

Rossz voltam mindig, kérges szívű és érzéketlen
Mint minden férfi, nem mind, csak én, ki cserben
Hagyja szülő anyját, s siet megváltani a világot
Anyukám, drága anyám, kit az Isten megáldott
De... hol most az Úr, hogy nem hagy nekem egy köszönő szót
S nem mondhatok egy nagy, örök csendű békés mesét, elaltatót
Hullik darabokra minden sejtéd, s nincs többé szó

Legalább egyetlen
Egy rés a szemedben
Egy halk édesem
Egy most csak értem
Egy, hogy megértsem
Hogy az egész életem
Neked köszönhetem
S minden gyermekem
Belőled végtelen

Meg fogsz halni, Drága Anyuka, tudom, de nagyon fáj
Amikor megfordulok a kórházban az ajtónál

S azt mondom, még egy utolsó pillantás az élő anyámra
Még egy legutolsó, bár ő már soha nem érzi, nem látja
Nem tudja, hogyan akarja most végre átölelni hirtelen öreg fia
Anyám, semmit nem adhattam neked
S még ezt is úgy, annyira szeretted
S állok itt a küszöbön, mert halálod küszöbén
Nem hiszem, hogy lesz még akkora szeretet
Mint amekkora most mindjárt elhagyja szívedet

Áll az ajtóban első fiad, s az ő első fia, vénülünk gyorsan
El kellene rohanni, el innen, hol az élet ily' kilátástalan
S megyünk már... siessünk, a fiam lába nem megy a bal után
S én visszalépek, hogy végre érezzem magamban az anyám
Mindjárt elszállsz, egy óra, egy éjszaka, egy nap is lehet még
Fent undorító, sötét és hideg az ég
De itt az ajtóban, haldokló ágyad fölött
Áll a fiad s az unokád, fiad mostantól árva szülött
Aki tudja, mert a felfelé tekintető lélek visszasúgja
Örökké bennük marad édesanyja, szerető nagymamija

S ha majd egyszer mi is... Mint a mesében az égisz fa...
Lesz akkorra anyukának ezeregynéhány kicsi lánya és fia

Kislányom, Lelle, az angyalok között

Éltél a születéstől az örökkévalóságig

Köztünk voltál egy nap és egy áldott éjszaka
Fejed fölé hajoltam, a szemedet soha
Nem láthattam.
Nem volt erőd kinyitni, nem nézhettél rám
Azon a szeretettől könnyet csorgató egyetlen éjszakán
Ahol ki sem nyílt a szemed, és én csak félve mertem pislantani, gyáván.

Lelle, drága kislányom, te, az élet legfőbb sugára
Egyetlen mozdulat élet és halál között, egyetlen napéj
Korai születésed szándéka hallatán lemondtak rólad az orvosok
És édesanyádat azonnal elvesztésedre ítélték, de te minket életre kértél
Anya a te néma szavadra, melyet ti mindketten, s testvéreiddel mi is hallottunk
Kitartott,
nem engedett méhéből, zárta,
zárta az anyai burkot
Öt napig szorultatok össze,
egymásba bújva, s én az ágy végébe.

Megszülettél, bár tudtad, hogy csak kurta időre, icipici vággyal
Hogy láss bennünket, mielőtt vinnéd tovább jó hírünket az angyalok közé
S rendelkez is egyben, kezdetrendeleettel, az örök kezdetével:
- Apám, anyám, nem adott a sors több időt, mennem kell mindjárt
De ígérjétek meg, hogy nem sírtok, nem hull keservvel könny
Mert - ígérjétek - visszavágytok, vártok rám újra, nem csak égi
De földi létemre is. Vártok
És én, az öröklét, eljövök hozzátok
Mert úgy, annyira, oly nagyon szeretlek benneteket, csak ezért sírok mégis
egy kicsit...

Néztem apai komolysággal egynapos kislányomat, gépek segítették
a másodperceit
Mit megszavazott neki a komor, irigy jövő, mely - gonosz lévén -
Visszakotort a védtelen jelenbe, itt hagyva halálos kísértéseit.
A legszebb lány, akit valaha is láttam, elfér tenyeremben, örökké ott tartanám
De nem érhetek hozzá, műburok ez már, nem az anyai, vérgépek, levegőgépek
Behunyt szemén át is látom, lát, ő az, génem, énem, enyém, a létem.
A Lét maga, múltó, gyönyörű tünemény
Érte, érte, érted élek én.

2009. szeptember huszonharmadikán dél és a másnapi hajnal között hívő lettem.
Hiszek az emberben, szeretetében, végtelen hatalmában, az örök megújulásban
A halál pusztulásában, az élet mindenhatóságában,

Az anyák reménye megérinthetetlen valóság.
Lellém, kis angyalom
Te csak látszólag hagytál el bennünket azon a hajnalon

Amikor megcsörrent a kórházi telefon
ősz ült a halántékomon

Mert mikor abban a percben a lelked elindult az egek felé
Először életemben oda tartottam én.
Mentem, szálltam veled, vittél szárnyaidon, siklottunk villámnál gyorsabban
Csak egyetlen milliomod másodperc volt csupán, még annyi sem az átmenet
Föld és Ég, való és álom között, vittél magaddal, hogy mostantól mindig
Egyszerre két helyen legyek.
Itt a többiekkel, s fent mindig veled.

Így kerültem az eddig mindig elkerült után kapcsolatba az égiekkel
A belőlünk újra éledő teremttővel
Mely nem hallott soha a halálról
És ki a halálnak meg nem hódol
És ki minden percben elér a végtelenbe
És ki újra elküld téged az én szívembe

Nem hittem Istenben, de valahogy most nekem mégis megszületett
Látlak, kicsi Lellém, amint velem együtt ő is fogja a kezedet
S bár szigorú, kegyetlen nagyon, ahogyan rólad szótlanul ítéltkezett
Édesanyáddal még nála is erősebbek vagyunk, újra formáljuk testedet.
S mert kapcsolatba kerültem az égiekkel születésed és halálod
Összefüggő pillanatában, nem csak én értem őket, ők is meghallanak engem
S most, mikor repülsz felfelé, már el is indulsz vissza hozzánk könnyek dülta szememben

Szeretlek, mert te vagy az élet a halálban.

Utószó

Drága Kislányom! Lellém!

Ahogyan lezártam Rólad írt soraimat, hihetetlen dolog történt. Ugye, Te is emlékszel, amikor e könyv első soraiban így írtam a képzeletbeli Erikáról: "...a valóságban soha nem szorítottam magamhoz egyetlen nőt sem, akit Erika névvel áldott meg az élet..."

De most, hogy szálltam Veled ott fent a magasban, a semmiből kirobbant egy kép, egy név, és rájöttem, hogy tévedtem. Váratlanul bevillant, hogy volt egy Erikám is. Lehet, hogy több is, de egyre biztosan emlékszem. Olyan volt, mint az előszóban, váratlan tündéri adomány 1993-ban, fátylából rám terülő erotika a csúcson. Nélküle nem jutottam volna el ahhoz a bátorsághoz, mellyel feleségül vettem első lányommal azonos korú leendő édesanyátokat, akinek Veled együtt hat gyerek köszönheti életét. Igen, bármilyen furcsa és hihetetlen, a könyv bevezető soraiban még csak képzeletként említett Erika - létezett. Valóságosan, tudtán és akaratán kívül, pusztán érintéseivel vezetett rá a szerelmes útra újra engem, a félig vagy csaknem teljesen kihűlt vándort, éppen 20 éve. Kicsi Lellém, ez az egyébként már régen kihunytt emlék jutott eszembe Rólad és édesanyádról most, hogy integetünk egy-másnak az égi-földi sugárban: soha nem bú- csúzom el Tőled, része vagy egyenletes, ki nem hagyó, egyenletes szívverésemnek.

Dávid Júlia: Az otthon

**Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában
megjelent albumai, könyvei**

Gubcsi Lajos: Leányálom
<http://mek.oszk.hu/12500/12519>

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrím (megj. 2014 vége)
<http://mek.oszk.hu/12200/12291>

Gubcsi Lajos: HONCSONKOLÁS - I. Magyar pokol - 1514
<http://mek.oszk.hu/12200/12297/>

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év - A máglyától Mohácsig
<http://mek.oszk.hu/12500/12518>

Gubcsi Lajos: 1514 - Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
<http://mek.oszk.hu/12300/12381/>

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért - 25 éves gyermekem
<http://mek.oszk.hu/11200/11262/>

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
<http://mek.oszk.hu/10900/10946/>

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény
<http://mek.oszk.hu/08600/08677>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: Ajánlott - Levelek Orbán Vikornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről - Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről - Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről - Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz - A Magyar Művészetért
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

A Zrínyi Média kiadásában, Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

-1000-1100 years ago - Hungary in the Carpathian Basin
<http://mek.oszk.hu/09100/09132/09132.pdf>

-1000-1100 évvel ezelőtt - Magyarország a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/09100/09186/09186.pdf>

-From the Noon Bell to the Lads of Pest
<http://mek.oszk.hu/09400/09426>

-A déli harangszótól a pesti srácokig

-For the Homeland onto Death

-A hazáért mindhalálíg

Zenei művek

Gubcsi Lajos - Benkő László: Ismét Vereckénél - Rákóczi ballada

--DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mpg

--CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko--gubcsi---ismet-vereckenel>

Gubcsi Lajos-Ökrös Csaba: 1514 -Magyar pokol, opera I. <http://mek.oszk.hu/12300/12381>

Sose tudom befejezni, még csak abbahagyni sem...

Egy életre, egy halálra

Mire eljön a nyár, vidám lesz megint
Mint egykor, mikor szaladt felém a Nap
Tiszta, mint a szikrázó hó, s csillogva int
Kacajjal búj' belém: mindig téged vártalak

S ha írok neki, elolvad szavamtól, mint a jég
Ha éji fagyát, a zimankót langy szél simogatja
Kidugja fejét a jégszilánkból, jé, ki becéz dallal?
S a kis hóvirágból kiömlik szerelme dús illata

Éh

Sárba, ha süllyed a légies láb
S a távolba, ha mered a remény
Ha a fény helyén reszket a sötét
Hívd a szíved, s elmegyek hozzád

Nem mézes e világ sós könnyek között
Rémítő, mikor kialszanak a lámpák éjjel -
Sóhajt a lány testében kihaló, alvadt kéjjel
S a szemében ömlő fájdalom gyöngyözött

Rángatjuk testünket felfelé a lajtorján
A lépcsőkön megannyi ismerős gebed
Mennének égig, gázolva egymás sebes hátán

S alant kihűlni hagyták a vérző szíveket -
Üres a gyomrom, étkem nincs, csak vétkem
Kín minket látni örömvésztesen halni éhen

Ősz ül, őszül, ő szül
(Szeptemberi elégia)

Fogom a kezed, te fogod a szívem, simogatod és átöleled
Az életem
Hozzábújik a tied
Melyet oly fáradhatatlan hévvel sokszoroztál meg belőlem merítve
Mikor újra és újra meghívtál életeteket útra indító forró lakodba
Szemérmesen zártál magadba mindig rejtőzködő ajkaiddal
És kitártad egész rejtett bensődet, hogy én töltssem meg újra ajándékkal

Fogod a kezem, és verek, zakatolok a szívedben
Kérem a jövőt, a távolit s a holnapot, az egyetlent, amit csak te adhatsz
Ősz ül ősz halántékomon, feladná már, pihenni vágy'
De ömlő vágyad nem engedi osonni mélabúba
Virgonc izmaid bilincset fonnak rám, menekülni hasztalan
Megadom magam, úgysem leszek más, csak a hálás rabod

Van-e csodálatosabb, mint mikor a szélvész buja pillanatában
Varázsszóval magadba csábítod s soha többé el nem engeded
Az egyetlen szem ici-pici kóbor vándort, ki azt sem tudja, hogy létezik
Csak csúszik előre, a meleg bölcső felé öntudatlan'
Hogy aztán hetykén nyomjon örökre összeolvasztó csókot
Kis, ártatlanul várakozó, angyali menyasszonyára
Otthagya teremő nyomát a kicsi arcán, kezén, szívéen, ölén

Mindez tegnap történt s előtte egyetlen nagy folyamban e végállomásig
Zakatolt test, szív, vágy, képzelet, ösztön és bátorság
Az önzetlen adakozás végtelen és megállíthatatlan, embert szülő érzése
S most, hogy ezerszer átadtad már magadat nekem és a sívalkodó utókornak
Pihenj meg mellemen, s ne sajnáld, hogy ősz urad
Karja néha lehull. Holnap felemeli
A sok kis kéz, mikor - Ave! - üdvözli őt s téged a vidám csilingelés az ajkáról

Számon kéred legutóbbi levelemen a hűségemet és azt a régi vágyamat, hogy örökké szerethesselek. S közben nem veszed észre, hogy soraim nem erről szólnak, hanem legfőbb ellenségedről, mára más kettőnk hóhéráról, a te újra és újra visszatérő iszákosságodról, amelynek szintje régóta elérte az életveszélyes alkoholizmust. Csak erős férfi szervezeted utolsó tartalékai miatt nem omlottál még össze. Kapaszkodsz belém, mint végső menedékedbe. Az vagyok, az voltam mindig, annak ellenére, hogy már több mint egy évtizede elviselem, hogy te meg a csaláodba menekülj (sokszor egyenesen az én összeöklendezett ágyamból. Kár itt különbséget tenni az "örök" és a "hűség" fogalmaiban, kié ilyen, kié olyan, de egyenértékűen komoly (volt?) mindkettőnké. Én szeret(t)em a tiedet, de a magamét is, s az enyémet bízd rám: biztosan nem úgy szól, mint a tied,

S kár arról írni, hogy másról szólnak a dolgok, mint amiről írtam, hogy nem az alkohol a baj lényege, hanem mindig én, mert... mert hogy nem igazán szeretlek (?) Hányszor hallottam már! Nekem már csak erről szólnak: lesüllyedsz, s én nem akarok ott lenni, nem akarom látni egykori titkos szerelmes csúszkálását sárban-szennyben. Félre minden nagy érzés és szó, minden emlék és vallomás, hit és vad szex. Félre! Bújjanak a sarokba. Hallani se akarok róluk, mindaddig...

Amíg azt nem mondod nekem, hogy befejezted. Nem fogod, nem akarod, hanem befejezted. Tudom, hogy ezzel a kizáró mondattal szinte a szívemet tépem ki, a tiédet meg ki is tépem, ahogy' olvasod. Tudom, hogy megfosztom magamat a széptől és a jótól, a fontostól és a mélytől, a testedtől, melynek szexuális ereje nekem magát az életet jelentette egy évtizeden keresztül. De. Nem akarlak többé így látni. Nem AKARLAK ÍGY. Tehetném, hogy megalkuszom a helyzettel, hiszen fontos az is, amit így adhatok és kapok tőled. Fontos minden pillanat, amelyben magadra húzol..

De én még emlékszem az okos, kíváncsi szemedre, s nem érdekel az eltompult. A gyors, vidám reagálásaidra, a jókedvedre, s nem az elgyötört, kizsákmányolt, kiábrándult, szétgázolt hamis másodra, ami egyre inkább kezd rád hasonítani.

Nem akarom, és nem is fogom végignézni jelenlegi legjobb, leghűbb barátom elhullását, dicstelen szenvedését, megaláztatását. Nem akarom kihasználni sem. Tévedsz, ha azt hiszed, hogy nekem csak a szex számít, s úgymint kikötök nálad, mert nem fogom bírni nélküled. CSAK AZ a szex számít, amit szeretek azzal, aki az enyém. Már nagyon régen nem adnám oda senkinek sem magamat érzés nélkül, durr bele alapon. Ennél én fontosabb lettem magamnak.

Tehát erről szól, s nem másról. Ne fűzz hozzá semmit magadban, ne keress újabb magyarázatokat nem is tudom, milyen és melyik viselkedésemre, mert hamis úton jársz vele. És engem nem találsz ott, veled bukdácsolni.

Ehhez már talán nem is kell hozzáfűznöm, hogy régóta tudod: újabb nagy vádakat már régóta nem akarok tőled eltűrni, elfogadni, tudomásul venni, mintha az természetesen volna. Legkésőbb tavaly nyáron-őszön ennek megszűnt az esélye, mert akkor sok minden látszott tisztán és világosan, s aki akarja, tudja ezt: mert akkor józan voltál sokáig, és minden más lett. De ez most mellékes, azt még talán fel tudnám dolgozni, hogy újra és újra bennem keresed saját frusztráltságod okait.

Amit nem tudok: nem nézem végig az önpusztításodat, amelynek felgyorsulása éppen ott tart, ahova, ahogyan jósoltam én Neked évekkal ezelőtt a 40 éves küszöb után. Akkor nem vetted komolyan. Most belegondolhatsz, s látni fogod, hogy ez TÖRTÉNIK.

Vigyázz Magadra, és ezt szívből kívánom, akkor is, ha már csak egy egyetlen búcsúra találkozónánk, s az már nem állhat másból, csak egy gyors kézfogásból.

Na, most aztán tényleg vége!

Testem összes ujján s egyéb tagjain sem tudom megszámolni azon általam ismert és szeretett emberek számát, akik elolvassák minden írásomat a legelső irodalmi jellegű, a kritikusok által "lírai regényeknek" minősített könyvemtől, a Szemfényvesztéstől, 1997-től kezdve mindmáig. Közülük többen értik és élvezik is, amit írok. Közülük idézem néhány olvasóm véleményét, őket annyira tisztetem, hogy még a megjelenés előtt elküldtem nekik elolvasni a Leányálom című könyvet.

"Ez a mű nem egy leányálom leírása - még ha vallja is a költő, hogy belehelyezkedett a nők lelkivilágába -, hanem az élettapasztalatait rendező férfi válasza az örök kérdésre: melyek azok az erők, amelyek mozgatják, irányítják, behatárolják a férfi-nő, a szerelem-szexualitás, a vágy-szenvedély viszonyát. Véleményét saját tapasztalatai alapján formálja meg, de nagy erényként eltávolítja önmagától a konkrét élményt, és a történetekből leszűrt igazságokat sorakoztatja fel okolásul, eligazításul, lehetőséget nyújtva az elmélyülésre, a gondolkodásra. Ezzel meg is határozza a lehetséges olvasók körét, az értelmiség rétegét. A cím viszont ezzel ellentétben könnyedségre vall.

A módszere sajátos: feltételez, aztán cáfolja vagy megerősíti feltételezéseit. Vajon buják-e a nők? A kérdésben benne rejlik, hogy nem, és bizonyítja, hogy igen. Én mint nő állítom, a nők bujábbak, mint a férfiak. A kérdés, hogy mi váltja ki belőlük a bujaságot, ösztönök,

hormonok, életkori sajátosságok, vagy egy személy, esetleg egy szituáció? Változik-e bujaságuk tapasztalataik, feladataik, önfegyelmük, késztetéseik, élethelyzetük megváltozásának hatására. Különbözik-e a nők szexuális igénye a férfiakétól? A műve minderre keresi a választ, és meg is adja."

Egy másik olvasóm az alábbiakat írta, s nem tagadom, hatalmas bátorítás ez, hiszen a költő - s valamennyire az író is, de főleg a költő - vakon tapogatózik azt illetően, hogyan fogadják mások a lírai burokkba rejtett üzenetet:

"Ahogy a verseidet olvasom megint, az az érzés bújik elő bennem, hogy téged tényleg nem lehet felülmúlni ebben a műfajban. Annyira szín- és érzelem gazdagok a verseid, bennük az asszociációk kimeríthetetlen variációival, a versekbe ágyazott csodálatos, erotikus és érzelmi "képekkel", a soha meg nem nevezett, de mindig ott lüktető buja valósággal, hogy elszégyellheti magát emellett mindaz, aki belefog az ilyen lantok pengetésibe. Egyébként még befejezetlennek tűnik a könyv... elkelne bele néhány írás."

Ha tehát kellene még néhány írás, legyen íme ez itt az utolsó. Két év termése ez a könyv, és persze sokkal régebben, egy-másfél évtizeddel korábban írtam az előző könyveimből átvett verseket. E két év alatt csak nagyon ritkán kerültem olyan hangulatba, hogy képes legyek egyeztetni a mindennapi, gondokkal is terhes életemet azzal a felszabadult örömmel, amit a képzelet hoz versek formájában az érzelmek, vágyak, ábrándok és a testek síkján is lejátszott valóság mélyéről. Mert a Leányálom nehéz feladat volt. Nem csupán egy férfi érzéseit kellett visszatükröznöm - azzal bőven megpróbálkoztam korábbi könyveimben -, hanem bele kellett képzelnem magamat a nő lelkébe. Tapasztalatom bőven volt, mert út- és időközben meglehetősen sok női lélek ért el az enyémmhez, kereste s találta meg az utat hozzám. Örömkönyveiből, felszabaduló hatalmas sóhajaikból és kirobbanó feljajdulásaikból, érzelmi felszabadulásukból ugyanúgy tanultam, mint szomorú szemükből, eltitkolt reményeikből, ki nem mondott terveikből, melyeknek úgysem felelhettem volna meg.

Nem tudom, van-e rá magyarázat, de Kő Pál: Nagy kék madár című alkotása jut most eszembe, ezért is idézem a következő oldalon. Az anyák? Hogy' jönnek ők most ide...?

Tele volt életem a nőkkel, csordultig. Mégsem ment könnyen a Leányálom, sokszor meg kellett állnom, félretenni, félbehagyni mindent. Sokszor kiszáradtam, főleg akkor, ha a legmélyebből feláradó képzelet, a pusztaság és felragyogó fantázia szülte meg a verset. Ekkor ugyanis csodára volt szükség az írásban: az, ami feljött, soha nem létezett, soha el nem hangzott, szavakat soha nem keresett és nem talált. Jött, tolult fel fel egy másik világ, szakadt ki teljes erővel, s mire vers vagy próza lett belőle, ki is robbant belőlem teljesen - a mélység kitárulkozott, s helyén tanácstalan, árva lyuk maradt. Soha nem tudtam, hogy ott

rejtőzik, s most, hogy kiadtam, üresebb lettem. Ezért éreztem magamat kiszáradtnak. Elmondtam egy titkot, melyről nem is sejtettem, hogy az őre vagyok. Át is adtam ezzel, nem az enyém többé - talán gazdagabb lett az olvasóm, de én sokkal szegényebb. Kiírtam magamból valamit, nyilvánosságra hoztam olyan érzelmeimet, melyekről magam sem sejtettem, hogy bennem lakoznak. Vágy az is, mégpedig hatalmas, ha egy férfi megpróbálja a nő szemével nézni önmagát.

Ezt nem lehet a végtelenségig folytatni. Ezért rossz hírem van fent idézett olvasóm számára: bár megtisztelt azzal, hogy többet és még megannyit kért tőlem írott formákban, nem futja többre. Talán meg kellene várnom, hogy egyszer majd valaki - természetesen a másik oldalról - éppen énmiattam tárja fel egész eltitkolt mélyét, én váltom ki belőle a kitárulkozást. Háttha az visszaadná könnyelműen elveszített - eddig ismeretlen, most meg éppen szétszórt -, sorokba öntött mélységeimet. Atlantisszal ellenkező utat jártam be. Az ő örök titkát az adja, hogy elsüllyedt, eltűnt, vitte magával az egész addigi csillogást a tenger aljába fojtva. Az én világom viszont kitepte magát belőlem, a habok közé tört fel, s ott ficáncol kedvére ajkakon, karokban, öleekben, vágyakban és gondolatokban.

Végtelen körforgásban

Anyám nem sír, mindig nevet
Kacagva becéz engemet
És szeméből, ha könny potyog
Szemében is én ragyogok

Nem nevet már, csendesen sír
Kacaj után néma a sír
Szememből, ha ömlik a könny
Minden cseppje szívemből jön

Anyám fenn áll az ég boltján
Szivárványt szór gyerekéhez
Derekát átfogja apám

Jó anyám suttogva kérdez
Útban van-e dédunokám?:
- Szívem újszülöttet érez.

Nem emlékszem már, hogy ezernyi versem és más, érzelem vezérelte írásom közül melyikben szerepelnek az alábbi sorok. E könyv megírásának végén találtam rájuk véletlenül egy, a szerelmi verseket összegyűjtő internetes irodalmi portálon az “Idézetek” között.

Ezzel búcsúzom szeretett és szerető olvasóimtól, s mondok örökké tartó köszönetet feleségemnek.

“Könnyeket küldesz majd értem a kék égre, s én magányos, mennyei imákkal koldulok örök bebocsáttatásodért. Addig bekötözött szemmel élünk, hogy csak egymást lássuk, azt az utolsó földi búcsút, ameddig a soha eltart. Tedd a szíved a szívemre, érintsd a könnyed a könnyemhez, most még itt vagyunk.”